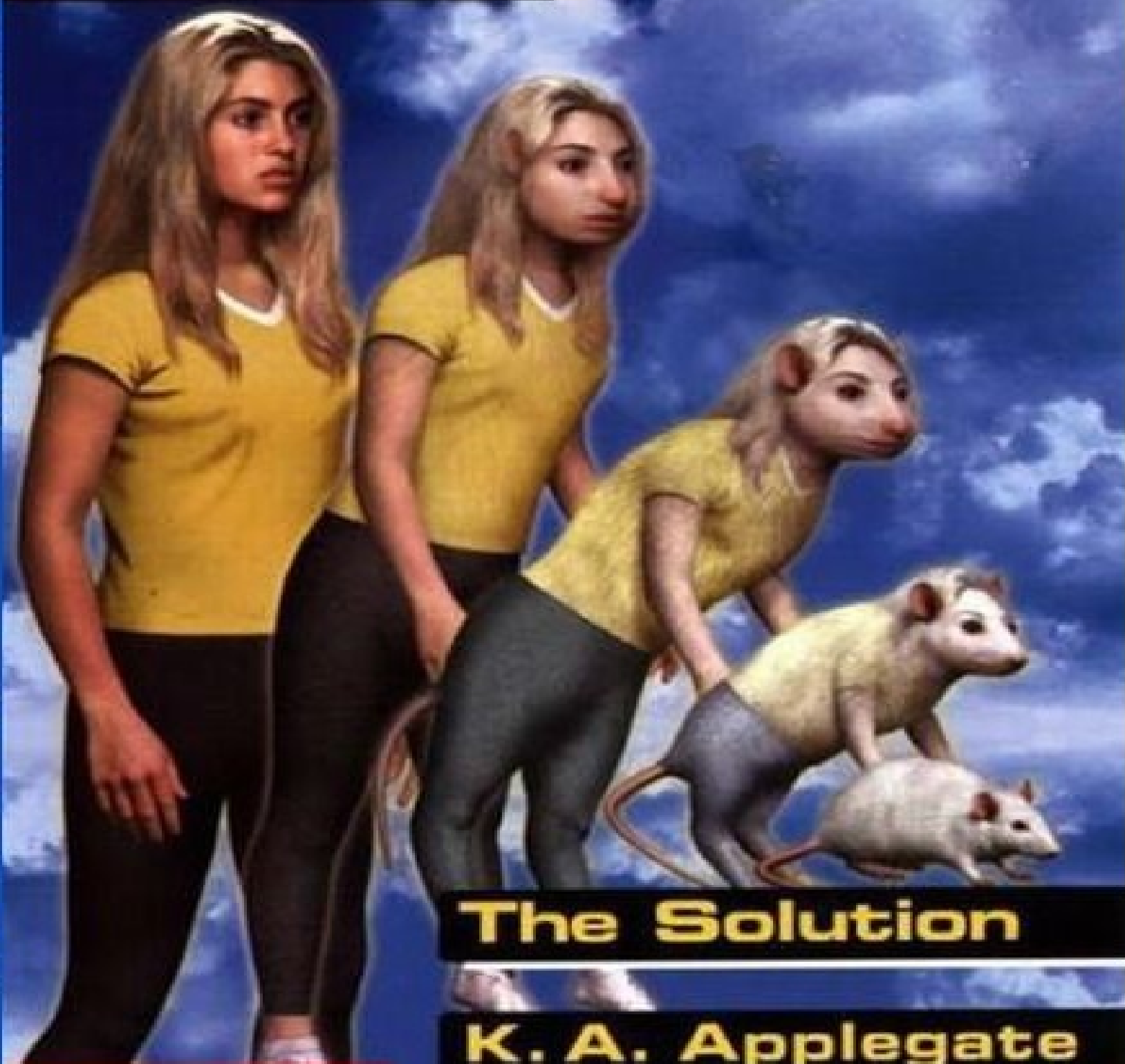

ANIMORPHS

A mistake has been made.
His name is David,

 SCHOLASTIC

Đòn Trùng Phạt

Series Animorphs Phần 22

K. A. Applegate

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 21](#)

[ĐÒN TRỪNG PHẠT](#)

[CHƯƠNG 1](#)

[CHƯƠNG 2](#)

[CHƯƠNG 3](#)

[CHƯƠNG 4](#)

[CHƯƠNG 5](#)

[CHƯƠNG 6](#)

[CHƯƠNG 7](#)

[CHƯƠNG 8](#)

[CHƯƠNG 9](#)

[CHƯƠNG 10](#)

[CHƯƠNG 11](#)

[CHƯƠNG 12](#)

[CHƯƠNG 13](#)

[CHƯƠNG 14](#)

[CHƯƠNG 15](#)

[CHƯƠNG 16](#)

[CHƯƠNG 17](#)

[CHƯƠNG 18](#)

[CHƯƠNG 19](#)

[CHƯƠNG 20](#)

[CHƯƠNG 21](#)

[CHƯƠNG 22](#)

[CHƯƠNG 23](#)

[CHƯƠNG 24](#)

[CHƯƠNG 25](#)

[CHƯƠNG 26](#)

[CHƯƠNG 27](#)

[CHƯƠNG 28](#)

CHƯƠNG 29

[1]

[2]

[3]

[4]

[5]

[6]

[7]

[8]

[9]

TẬP 21: MỖI ĐỀ DỌA

1. Người kể chuyện:

Jake

2. Nội dung:

Sau khi bị rớt khỏi chiếc máy bay, Jake, Marco, Cassie, Ax và David được Rachel và Tobias trong lồng chim cứu thoát và đưa về đất liền an toàn. Biển hình thành mòng biển, 7 bạn trẻ thám thính khu vực xung quanh khu nghỉ dưỡng Marriott và bị Mật vụ Mỹ-bị Mượn xác dùng súng tia Nhiệt bắn. Jake hạ lệnh quay trở về. Về đến nhà, Jake được ba mẹ thông báo em họ của mình, cũng là anh họ của Rachel, tên là Saddler, bị tai nạn giao thông, hiện đang nằm trong bệnh viện nhi. Ba mẹ của Jake buộc phải vào bệnh viện phụ đỡ việc chăm nom nên không có nhà tối hôm đó. Cử tưởng có nhiều thời gian rồi để nghiên cứu khu nghỉ Marriott và lên kế hoạch hành động cho cả nhóm, nhưng Jake lại phải đương đầu với sự việc David biến mất khỏi nhà Cassie trong lồng đại bàng lửa. Cậu ta đột nhập vào một nhà nghỉ qua đường cửa sổ, sử dụng một căn phòng trống để nghỉ ngơi và xem tivi. Bị phát hiện, dù không thích nghe những lời lên lớp của Jake, nhưng David vẫn miễn cưỡng theo Jake trở về lại nhà Cassie.

Theo ý kiến của Cassie, Jake biến thành chuồn chuồn chở theo 6 con bọ chết và chui vào bên trong khu nghỉ dưỡng Marriott nhờ quá giang một cái mũ của một anh bồi. Lọt được vào bên trong, 7 bạn trẻ chui vào trong hệ thống đường ống thông gió của tòa nhà và vào được trong phòng họp lớn, nơi các nguyên thủ quốc gia sẽ từng người bước lên bục phát biểu. Họ phát hiện có những hình chiếu ba chiều được dựng lên trong phòng, và cũng ở đây họ đã phát hiện ra được kế hoạch chiếm đoạt cơ thể 8 vị nguyên thủ quốc gia của bọn Yeerk. Kế hoạch chống lại Visser Ba và bọn Yeerk và cách đột nhập vào bên trong tòa nhà mới được hình thành. Tối hôm đó, 7 bạn trẻ quay trở lại, đột nhập vào bên trong, đánh gục 3 tên bảo vệ vũng Yeerk mini. Jake, David, Ax biến hình thành 3 tên này. Nhưng thật không ngờ, Hội Animorphs đã sắp bầy của Visser Ba, hắn đã phủ hình chiếu 3 chiều để tạo ra một bữa tiệc giả. Trong tình thế nguy nan, David đã tỏ ra hèn nhát và chấp nhận chạy theo Visser Ba để được bảo toàn tính mạng. May mắn thay, tiếng súng nổ đã tạo sự chú ý của Mật vụ Mỹ thật. Hai bên - Visser Ba và hội Animorphs - chấp thuận ngưng chiến. David chưa kịp hoàn hình và chưa kịp tiết lộ bí mật của Hội. 7 thành viên thất bại nhưng vẫn còn sống nguyên. Đêm hôm đó, David trốn khỏi nhà Cassie trong lồng đại bàng lửa, quay trở về lại căn nhà cũ. Tobias bám theo trước, kế đến là Ax và cuối cùng là Jake. Khi Jake tới nhà David, phát hiện Tobias nằm còng queo trên sàn nhà, Jake kêu Ax đi kiếm Rachel, còn mình thì đuổi theo David tới khu thương xá. Trong khu thương xá, Jake-cọp bị David-sur tử đánh trọng thương.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias, David

Ax

Visser Ba

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake: Chuồn chuồn, Người (bảo vệ)

Marco: Bọ chết

Rachel: Bọ chết

Cassie:

Tobias: Mòng biển

Ax: Bọ chết, Người (bảo vệ)

David: Mòng biển, Bọ chết, Người (bảo vệ)

5. Những lồng hình được sử dụng:

Jake: Gián, Mòng biển, Chim ưng Peregrine, Dơi, Chó (Homer), Chuồn chuồn, Người (bảo vệ), Cọp Siberi

Marco: Gián, Mòng biển, Ó biển, Bọ chết, Rắn hổ mang.

Rachel: Đại bàng đầu bạc, Mòng biển, Bọ chết, Gấu xám

Cassie: Gián, Mòng biển, Ó biển, Bọ chết, Cú sừng, Sói

Tobias: Mòng biển

Ax: Gián, Mòng biển, Điều mướp, Bọ chết, Người (bảo vệ)

David: Gián, Mòng biển, Sư tử, Đại bàng lửa, Bọ chết, Người (bảo vệ)

ĐÒN TRỪNG PHẠT

CHƯƠNG 1

Tôi tên là Rachel.

Tôi đang chìm trong một giấc mơ quái dị - thấy mình đang hăng say thử quần áo tại một cửa hàng quen. Chỉ có điều chị bán hàng cứ đem tới cho tôi những cái áo đầm nhỏ tí tẹo.

Tôi hỏi chị ta, “Này chị, bộ chị nghĩ mấy cái thứ đồ này em bận vừa sao?”

Chị ta đáp, “Thế nhưng cửa hàng chúng tôi không có thứ nào vừa với cỡ người của em cả.”

Bực quá tôi gắt. “Hổng lẽ cái cửa hàng bự như vậy mà chẳng có bộ nào cỡ ba trăm mười hai à?”

Ờ mà chờ chút coi, tôi chợt dạ. Mình đâu có mặc đồ “sai” ba trăm mười hai. Nhưng chợt nhìn vào tấm gương lớn treo trên tường, tôi giật bắn người: tôi đang ở trong lột voi.

Vậy mà tôi vẫn cứ phình, phình mãi ra - bự, bự lên nữa. Cái thân voi bành ky của tôi đang ép người ta vào tường, sàn và trần nhà.

Bất giác tôi nhìn xuống.

Úi! Ngay dưới cái bụng voi nhăn nheo là một hình hài bé xíu mặc chiếc áo lạnh có mũ trùm màu cam.

“Ồi, trời ơi! Nó đề chết Kenny rồi!” Ai đó rú lên.

“Aaaaahhhh!” Tôi rống vang.

“Hay em tới quầy Trang Phục Nữ Sinh ở lầu hai xem sao,” chị bán hàng gợi ý. “Nhưng nhớ đừng đi bằng thang máy nha.”

Nói đoạn chị ta cúi xuống và chọc những móng tay nhọn hoắt vào tôi. Nhói quá, tôi điên tiết hất chị ta ra. Nhưng ngay khi vừa bị tôi xô, chị ta không còn là người bán hàng nữa.

Chị ta đã là một con chim!

“Aaaaahhhh!” Tôi ngồi bật dậy.

Kìa, trong bóng tối phòng tôi, một con chim xám to đùng đang lướt lùi lại và đậu lên bàn học.

“Tobias hả?” Tôi thì thầm mà tự dưng ruột quặn lên. Không phải là điều hâu đuôi đỏ! Con chim nọ cũng thuộc họ điều hâu nhưng lông lại trắng và đen.

<Không, Ax đây! Bạn phải đi ngay, Rachel, Tobias... ờ ... mất tích rồi. Còn Hoàng tử Jake đang gặp nguy hiểm.>

Tôi hất tung cái chăn ra, nhảy tót xuống đất, đôi chân trần lạnh thốn lên. “Cái gì?”

<David đã phản bội.>

Tôi tỉnh hẳn - không những tỉnh như sáo mà còn sôi máu lên nữa. Tôi lật đặt chộp chiếc gối ôm nhét xuống dưới chăn, hi vọng mẹ tôi mà vào kiểm tra thì bà sẽ tưởng con gái mình đang ngủ say.

Tôi liếc nhìn đồng hồ, trời khuya lắm rồi - khuya đến sắp sáng bánh luôn.

Tôi tập trung biến hình thành cú sừng, trong khi vẫn không ngừng chất vấn Ax.

“Chuyện gì xảy ra vậy, Ax?”

<Lúc trời vừa tối, Tobias, tôi và Hoàng tử Jake đã canh chừng bên ngoài trang trại nhà Cassie. Bạn biết đó, Hoàng tử Jake nghi ngờ David sẽ trở mặt với chúng ta...>

“Ồ sâu mọt!Ồ nhóp nhaáappp.”

Lưỡi tôi rụt lại nửa chừng khi tôi đang lờn lộn nguyên rửa David. Coi vậy mà lại hay, nếu không thì Ax lại cắc có bắt tôi phải giải thích những từ ngữ tôi vừa mới thốt ra - lúc này đâu phải lúc để mà giảng giải những từ tầm xàm đó.

Tôi vẫn đang teo rút. Lông cú màu nâu đậm ra lửa tủa trên người tôi. Mới đầu chỉ là những nét chấm phá, sau là những hình xăm trên da dị hợm, và cuối cùng biến thành bộ lông cú hẳn hoi.

<David rời trang trại trong lốt đại bàng lửa. Tobias tức tốc đuổi theo cậu ta. Sau đó tôi và Hoàng tử Jake cũng bay theo, nhưng chúng tôi chẳng tìm ra David hay Tobias đâu cả.> Ax kể. <Chúng tôi thử bay tới nhà cũ của David, thì thấy hắn ở đó. Hoàng tử Jake đã nói chuyện với hắn. Tôi không biết họ đã nói những gì, nhưng lúc đó bọn Yeerk đang theo dõi ngôi nhà và một đám Hork-Bajir đã xông vào tấn công.>

“Tấn công ai?” Tôi cộc cằn hỏi. “Tấn công Jake hay David hay cả hai?”

<Tôi không chắc. Nhưng David chạy trốn và Hoàng tử Jake đuổi theo. Hoàng tử yêu cầu tôi đi tìm bạn...>

<Xong ngay, anh sẽ có quân tiếp viện,> tôi hét. <Đi nào!>

Tôi quạt cánh đậu lên bậu cửa sổ.

Tôi đã là con cú sừng chính hiệu - với đôi mắt có thể nhìn xuyên thấu màn đêm, và đôi tai nghe được cả tiếng chuột chít chít bên dưới cả mười lăm thước.

<Thế Tobias thì sao?> Tôi hỏi Ax, trong lòng vẫn chưa quên thái độ ngập ngừng của anh khi nhắc tới cậu ấy.

<Tôi không chắc chắn.> Ax đáp. <Nhưng tôi e rằng rất xấu. Hình biến đại bàng của David mạnh mẽ hơn Tobias nhiều. Hoàng tử Jake tin rằng... à... rằng... Tobias chết rồi.>

Ruột gan tôi bỗng dựng tê cứng lại. Tôi cứ đậu chết trân ở đó, móng vuốt bầu chặt lấy thanh gổ nơi ô cửa sổ.

Tobias? Chết ư?

Nếu David đã hại Tobias, tôi nhất định sẽ...

Nhưng dọa nạt thì phỏng có ích gì? Tôi phải hành động. Phải, cả Jake cũng sẽ không để yên đâu. Chính vì thế mà anh mới bảo Ax đến tìm tôi.

CHƯƠNG 2

Tôi có cặp mắt có thể nhìn thấy từng lá cỏ sắc lẹm bên dưới. Cặp mắt ghi nhận từng con chuột hay thỏ nhỏ run rẩy nấu mình trong bóng tối. Nhưng giờ đây, tôi không nhìn thấy gì hết cả.

Ngoài hình bóng của Tobias. *Tobias chết rồi ư? Không thể nào!*

Và David nữa. Đúng, tôi cũng có thể nhìn thấy hắn - một David giả lả, hay hờn dỗi, dễ cáu bẳn; một David mà phân nửa thời gian là một kẻ liều lĩnh, táo bạo... ờ... giống như tôi; còn những lúc khác lại là một tên hèn nhát và yếu bóng vía.

David, thành viên Animorph mới. Thành viên do chính tụi tôi đã tạo ra sau khi David tình cờ lượm được chiếc hộp xanh.

Tụi tôi đã không còn lựa chọn nào khác. Visser Ba đã biết rằng David có chiếc hộp xanh - chiếc hộp biến hình của người Andalite. Ba mẹ của David đã bị bắt, bị ép phải chấp nhận những con sên Yeerk chui vô não của họ và biến thành Kẻ Bị Mượn Xác.

Một nửa ngôi nhà của David đã bị phá hủy trong trận đánh đó. Hắn đã bị bọn Yeerk phát giác. Mặt hắn đã bị ghi dấu trong bộ nhớ của mỗi tên Mượn Xác trên Trái Đất này. Chắc chắn tất cả bọn chúng đang tìm nã hắn. Tất cả đang tìm một thằng nhãi có chiếc hộp biến hình.

Vậy là tụi tôi biến David thành người của tụi tôi. Dùng chiếc hộp biến hình, tụi tôi biến hắn thành một Người Hóa Thú, có khả năng thu nạp ADN từ bất kỳ con thú nào mà hắn có thể chạm vào và biến thành con thú đó trong thời hạn hai giờ mỗi lần biến hình.

Hắn được coi là một thành viên trong nhóm. Và hắn đã là thành viên của nhóm trong một

thời gian ngắn. Hẳn đã cùng tội tôi thực hiện một trong những đặc vụ khó khăn nhất: cứu những vị lãnh đạo cao cấp của thế giới tự do thoát khỏi bọn Yeerk.

Nghe có vẻ ấn tượng quá, phải không? Đúng là sẽ cực kỳ ấn tượng nếu tội tôi thành công. Nhưng tội tôi đã thất bại.

Các nhà lãnh đạo của các nước Mỹ, Pháp, Nga, Anh, và Nhật Bản đã họp mặt tại một khu nghỉ dưỡng tách biệt để tìm giải pháp cho vấn đề Trung Đông. Cuộc họp đã trở thành mục tiêu tối thượng của bọn Yeerk. Một cơ hội để tạo vật chủ Bị Mượn Xác từ năm người quyền lực nhất hành tinh. Hoặc ít nhất là bốn. Một trong số họ, tội tôi hổng biết người nào, đã là một tên Mượn Xác.

Tội tôi đã cố gắng chặn đứng bọn chúng. Nhưng tội tôi đã quá tham vọng. Và Visser Ba, thủ lĩnh của bọn Yeerk trên Trái Đất đã gài bẫy tội tôi. Tội tôi trốn thoát khỏi cái bẫy, nhưng lại là sau khi David đã sợ hãi đồng ý ngả theo phía bọn Yeerk. Về sau hẳn giả bộ đó chỉ là mưu mẹo, rằng hẳn vẫn trung thành.

Giờ thì tội tôi biết rõ hơn rồi.

Tôi bay qua những nóc nhà đen ngòm, những bãi đậu xe tối thui, những cửa tiệm đèn lập lòe phục vụ 24/24, và những trạm xăng bán cả đêm. Ax dẫn tôi trở lại khu nhà của David, nơi ánh đã nhìn thấy Jake và David lần cuối cùng...

Tội tôi đi theo hướng mà Ax đã thấy hai người đó bay qua.

Liệu tội tôi có tìm thấy tội nó? Và nếu tội tôi tìm thấy, tội tôi sẽ tìm thấy điều gì?

Thình lình, trên con đường phía dưới tội tôi xuất hiện một chiếc xe cảnh sát pha đèn chói lóa, lao như tên bắn về hướng khu thương xá. Nó không hụ còi bởi vì đang là ban đêm.

<Bay tới khu thương xá mau.> Tôi bảo Ax.

<Bạn thấy gì hả?> Ax hỏi.

<Không. Mình chỉ đoán thôi. Nhưng chiếc xe cảnh sát kia đang lao tới đó - khu này vốn an ninh trật tự lắm mà... vậy, một chiếc xe cảnh sát chạy như tên bắn thế kia có thể đồng nghĩa với việc chúng ta sẽ tìm ra Jake và David.>

Chiếc xe cảnh sát phóng nhanh hơn tội tôi. Lúc tới khu thương xá, tôi thấy nó đang sàng tới sàng lui giữa các lối đi, nhá đèn loang loáng, tìm lối vào chính.

Nút tắt còi báo động chắc chắn phải nằm bên trong khu thương xá. Đằng xa, một xe cảnh sát thứ hai đang lao tới.

Nhẹ hết sức cú, tôi âm thầm chao liệng bên trên nóc sân thượng rộng hàng mẫu - thoát tiên định theo dõi lực lượng cảnh sát quanh tòa nhà, nhưng chợt tôi thấy cửa sổ mái. Đó là một khối lực giác bằng kính để đón ánh sáng mặt trời, ăn thông xuống khu buôn bán chính.

Một mặt kính hình tam giác bị bể nát.

<Kia kìa!> Tôi hét lên với Ax.

Tội tôi đảo ngoặt về phía ô kính vỡ.

Từ trên dòm xuống, tôi thấy một đồng kính vỡ vụn lấp lánh dưới sàn nhà. Thật khó mà biết bên trong khu siêu thị này sáng cỡ nào, bởi vì tất cả mọi thứ đều sáng rực rỡ lên trước mắt cú. Tuy vậy, tôi cảm giác như trong đây có ít nhất vài bóng đèn đang bật.

Điều gì đang chờ tôi ở dưới đó?

David cũng là một Animorph - điều đó có nghĩa nó là một kẻ thù cực kỳ nguy hiểm. Nó đã có hình biến sư tử và đại bàng lửa.

Liệu con cú-tôi có thể làm gì được đại bàng lửa? Không thể.

Liệu tôi có thắng được sư tử? Không thể.

Và có lẽ hẳn đang rình rập đâu đây. Phục sẵn với khả năng nghe và nhìn siêu việt. Chưa kể đến sức mạnh vượt xa sức mạnh của con người.

Nhưng dù có thính tai cách mấy David cũng không đời nào nghe được tôi đâu. Con cú-tôi có khả năng quạt cánh không phát ra âm thanh, cho dù có gió rít xuyên qua mép cánh.

<Ax, bồ sẵn sàng chưa? Tụi mình cần lao xuống rồi chui lên thật nhanh, đề phòng David đang rình mò.>

<Tôi đã sẵn sàng,> Ax điềm tĩnh nói.

Tôi huơ cánh đổi góc độ rồi đâm bổ qua cái lỗ lam nham xuống giếng trời.

Vèo! Tôi phóng bừa qua tấm kính sắc cạnh. Dang rộng cánh ra, tôi biến xung lượng rơi xuống thành xung lượng nằm ngang.

Tôi bay vọt qua hình ma-nơ-canh của cửa hàng thời trang Cựu Lính Thủy. Tôi thấy thanh vịn gãy nát. Nó vốn gồm một ống thép dày đặt bên trên những thanh thép dẹp dựng thẳng góc.

Toàn bộ thanh vịn cong oặt ra phía ngoài, tựa như có một con voi khổng lồ vừa đi ngang qua.

Tôi quành lại và căng mắt quét khắp lượt khu thương xá quen thuộc.

Ồi! Jake đang nằm oặt ẹo trong vũng máu! Một con cạp nằm thêm thiếp như đang ngủ, nhưng quanh đầu và cổ nó có một vệt máu đen loang ra bê bết.

<Jake!> Tôi thét lên và lao bổ xuống chỗ ảnh.

<Rachel!> Ax quát. <Coi chừng bấy đó!>

Sực tỉnh, tôi xòe cánh hết cỡ, bay lên.

Ax nói đúng. Có thể David đang rình tụi tôi nhào tới chỗ Jake. Không nghi ngờ gì nữa, con cạp dài hơn hai mét bị thương nằm đó chính là Jake. Bình thường cạp đầu có lóng phéng đi sấm đờ.

<Tôi nghe có tiếng thở!> Ax nói.

Tôi cố tập trung tất cả mọi giác quan của cú. Ừ... phải rồi! Có tiếng thở ở đâu đó, nhưng mà yếu ớt, khó nhọc lắm - như có máu tắc nghẽn trong từng hơi thở.

<Ảnh bất tỉnh rồi,> tôi bảo. <Nếu không ảnh đã hoàn hình. Mình chẳng thấy David đâu cả, nhưng nó có thể là bất cứ con gì và ở bất cứ xó nào quanh đây.>

Lúc này, tôi thấy ánh đèn pin khu loang loáng chỗ lối đi chính - đèn của cảnh sát. Chỉ xúu nữa thôi là họ sẽ vào tới đây. Điều đó đồng nghĩa với việc họ đã bao vây khu thương xá và đã bít tất cả các lối ra.

Tuy nhiên, tại tôi có thể biến khỏi nơi đây mà chẳng khó khăn gì. Nhưng đó đâu phải là điều tôi muốn - tôi muốn tìm David kia!

CHƯƠNG 3

<Ax, hoàn hình mau.> Tôi cảm thấy kỳ kỳ khi ra lệnh cho Ax. Không phải tôi muốn tiếm quyền thủ lãnh của anh Jake, nhưng bây giờ ảnh lâm nạn rồi thì phải có ai đó ra quyết định hành động chứ.

Bỗng dưng tôi đâm nghi ngờ: chả biết Ax có chịu làm theo lời tôi hay không.

Nhưng kìa, cơ thể Ax đang biến đổi. Chẳng mấy chốc ảnh sẽ trở thành một người Andalite hoàn chỉnh thôi.

<Ax, ngay sau khi hoàn hình xong, bỏ ra chỗ cầu thang đằng kia, canh chừng anh Jake và mình nha.>

Nơi tôi đang đứng là một tiền sảnh rộng mênh mông giữa các tầng lầu. Một đầu là thang cuốn và đầu kia là cầu thang thường với những tay vịn. Đứng là lối kiến trúc quen thuộc của các siêu thị.

Tôi sốt ruột đứng đợi Ax hoàn hình. Tại tôi cần sức mạnh tấn công. Và có rất ít thứ có thể gây nguy hiểm hơn là một người Andalite.

Ax phi nước kiệu về phía cầu thang thường. Đến lượt tôi hoàn hình. Tôi sẽ biến hình tiếp và đi xuống cầu thang cuốn từ phía bên kia, trong lối gấu xám. Tôi hổng tin là một con sư tử có thể làm gì được tôi trong lối hình biến đó. Và tại tôi sẽ bọc hậu cho anh Jake từ cả hai phía.

Tôi dần dần trở lại hình dáng người bình thường của mình. Thật kỳ quái khi đi chân đất mặc đồ bó sát mà đứng chình ình giữa thương xá.

Đã thuộc nằm lòng khu này, tôi biết chính xác mình đang ở đâu, chung quanh có những cửa hàng nào. Dù sao thì hầu hết phần đời thú vị nhất của tôi đã trôi qua ở nơi này mà...

Nhưng rủi thay! Đây không còn là nơi hàng ngày tôi thường tung tẩy đi lại nữa. Bây giờ, nó đang chìm trong ánh sáng tù mù với những khoảng tối om, đầy rẫy những mối đe dọa.

Chợt, có tiếng động!

Tôi nhìn sang Ax. Cả hai chúng tôi cùng sững lại, căng người lên nghe ngóng. Có tiếng chuông phát ra từ... từ cửa hàng nữ trang cách tôi mười gian hàng.

Ráng nhìn kỹ hơn, tôi thấy sàn nhà chỗ đó có kính vỡ tung tóe. Chắc chắn ai đó vừa mới đập

bể tử bày hàng rồi.

David! Chính nó chứ không ai khác! Chắc chắn lúc này nó đang vơ vét kim cương ở trống.

“Đi!” tôi rít lên với Ax. “Để mình tới đó!”

Quên mất là mình đã hoàn hình thành người trần mắt thịt, tôi cứ thế phóng tới cửa hàng kim hoàn Khóa Chân - một cửa hàng đồ sộ, buôn bán lớn. Tôi bắt đầu biến hình và...

Tôi không hề nghe thấy tiếng hân. Không tiếng gầm. Không dấu hiệu cảnh báo.

Tôi chỉ kịp thoáng thấy một khối nâu vàng phản chiếu trên cửa kính. Rồi cái gì đó như một trái hỏa tiễn lướt chồm chồm trên sàn nhà.

Tôi lăn tròn!

Sư tử!

Nó chồm lên!

Tôi chỉ kịp thò tay tóm đại thanh vịn cong vẹo và đu mình qua.

“Aaaahhh!” Tôi thét lên đau đớn khi cổ tay và ngón tay tôi phải chịu sức nặng toàn thân. Tôi đu đưa tòn teng, bất lực - phía dưới là Jake và sàn nhà. Sau đó, tôi ráng chụp bàn tay còn lại vào một thanh vịn thẳng đứng, túm chặt lấy.

Tôi còn có thể làm được gì bây giờ?

David phóng ào tới rồi thẳng kít lại.

Nếu cứ cố bầu víu thì tôi sẽ chịu không nổi. Còn nếu buông người rớt xuống thì tôi có thể bể mắt cá hay gãy cẳng như chơi, như thế thì còn làm nên trò trống gì được nữa.

Có hai thanh xà vắt ngang qua tòa nhà, với những biểu ngữ treo thòng xuống. Tôi chẳng biết mấy biểu ngữ ấy mang nội dung gì - có lẽ là quảng cáo hàng hóa hoặc khuyến khích một chiến dịch đặc biệt nào đó.

Xà nhà gần nhất cách tôi khoảng chín tấc về phía trái. Bề rộng của nó chừng tám phân gì đó - vẫn hẹp hơn cầu thăng bằng khoảng hai xăng-ti-mét.

Là một vận động viên thể dục dụng cụ nghiệp dư, thỉnh thoảng tôi vẫn chệnh mảng tập luyện. Chưa bao giờ tôi thử tung mình lên một thanh xà rộng có tám phân, cách sàn nhà đầy kính bể tới bốn mét rưỡi thế này.

David quay ngoắt lại và tiếp tục đuổi theo. Ax vẫn hổng thấy đâu.

Tôi bắt đầu giãy giụa dữ dội, tim đập thành thịch, hơi thở muốn tống hết ra khỏi ngực.

David lừng lững trờ tới, bốn móng vuốt sư tử in nhẹ nhàng xuống nền nhà, đuôi nó ngoe nguẩy, cái đầu đầy bồm nghênh ngang bổ tới bổ lui, y chang một chàng công tử đang thung dung dạo phố.

Tôi tiếp tục lắc lư. Chân tôi doãi ra rộng hơn. Tôi nhìn chòng chọc vào David qua những thanh tay vịn cầu thang.

<Tao chỉ cần ngoạm mấy ngón tay là xong đời mày, Rachel à. Mày không năn nỉ tao rủ lòng thương sao?> David trêu trọc. <À, không, không đời nào nhõ Rachel can đảm lại chịu làm chuyện đó đâu ha.>

Nó ngoác miệng ra, nghiêng đầu qua một bên định táp mấy ngón tay tôi, nhưng...

Tôi búng mình phóng lên!

Tôi rơi xuống, nhìn thấy xà nhà sao mà xa lắc xa lơ. Rầm! Một bàn chân tôi chạm trúng thanh xà! Tôi khuyu đầu gối xuống để kìm hãm sự va chấn, đoạn tôi vòng hai cánh tay lên cao khỏi đầu, dồn trọng lượng qua một bên để thay đổi trọng tâm.

Suốt mấy giây ớn lạnh, tôi cứ chập chững bổ nghiêng bổ ngửa, chân kia chới vói, khua khoắng không khí. Ớn trời, sau đó tôi cảm nhận được thanh xà - tôi đã đặt được cả hai bàn chân lên đó.

Phùừ! Tôi thở hơi đầu tiên sau hàng mấy thế kỷ!

David hậm hực quơ một tay lên thanh vịn, điên cuồng quào cẩu. Tôi cảm nhận được cả tiếng gió rít qua những cú quào của nó. Giờ thì tôi đã đứng vững và đã hoàn toàn kiểm soát được mình.

David căm giận nhìn tôi bằng đôi mắt vàng tóe lửa.

<Thôi được,> nó gầm gừ. <Tao không phải là đồ giết người... Một con chim... và một con cọp... là đủ rồi.>

Tôi phẫn uất nhìn con sư tử - tên phản bội - và thét. "Hãy tìm chỗ núp đi, David. Bởi vì tao thề: tao sẽ giết mày."

David quay đi, cười ha hả ra chiều coi thường lắm.

"Tao sẽ giết mày!" tôi gào với theo. "Nhớ đấy! Tao thề sẽ giết mày!"

CHƯƠNG 4

Ax học tốc chạy lại khi tôi đã nhảy xuống đất, người vẫn còn run bần bật.

<Tôi nghe tiếng bạn la,> ảnh nói.

"David ở đây," Tôi nói. "Hắn lừa tụi mình. Giờ tụi mình phải đi xuống chỗ anh Jake và..." Tôi bảo.

<Đừng,> Ax can. <Jake đang bất tỉnh. Bạn ấy lại to lớn quá, chúng ta không khiêng nổi đâu. Thế nào các cảnh sát viên cũng gọi bác sĩ thú y thôi.>

Ax nói đúng. Tôi nghe có tiếng người lao xao. Cảnh sát đã án ngữ cửa ra vào.

Tôi hít thở thật sâu. "Ừa, họ sẽ gọi mẹ Cassie cho mà xem, bởi vì cô ấy là bác sĩ chuyên về

thú hoang dã ở gần đây nhất. Nhưng mà, rủi trong nhóm cảnh sát có tội Mượn xác thì sao? Tội mình cần phải ở lại với Jake."

<Đồng ý. Hi vọng bạn ấy sẽ tỉnh lại trong vòng một tiếng rưỡi nữa,> Ax thêm. <Bằng không bạn ấy sẽ bị kẹt trong lồng cộp luôn.>

Ánh đèn pin quét lấp loáng khắp tiền sảnh. Cảnh sát đang đi về phía gian hàng JC Penney, tạm thời khuất tầm mắt.

"Tội mình phải chuồn lẹ ra khỏi chỗ này. Họ sẽ trở lại ngay đây."

Tội tôi phóng như bay xuống cầu thang cuốn, tới chỗ Jake. Một động mạch cổ của anh bị đứt, vẫn còn rỉ máu be bét. Nhưng ít nhất thì anh vẫn còn sống. Đúng, còn sống chứ không như Tobias...

<Chúng ta biến thành con gì đây?> Ax hỏi.

"Thành bọ chết đi, ừm... nhưng con đó mù và gần như điếc đần. Tội mình muốn quan sát tình hình, vậy thì biến thành ruồi há."

Khi tội tôi biến hình thành ruồi được nửa chừng thì tốp cảnh sát khác đi vào. Họ thận trọng vượt qua đại sảnh về phía tội tôi, lia đèn pin tứ phía, tìm kiếm cái gì đó mà hình như cả họ cũng không biết.

Rồi họ sẽ tròn mắt lên ngạc nhiên cho mà xem, tôi bảo đảm mà.

Tôi nhanh chóng co quắt lại. Giờ thì thân hình cam vằn đen của Jake đã là một khối khinh khí cầu tổ chảng, cao vút bên trên tôi như một bức tường cong đầy lông.

Tôi cảm thấy đôi cánh ruồi mỏng mảnh bật ra khỏi bả vai mình, cảm thấy cả những cái chân ruồi đột ngột toái ra từ ngực. Dù không đau đớn gì nhưng tôi vẫn cảm thấy ghê ghê khi gương mặt mình chảy nhão ra, mũi và miệng dính tịt lại rồi vêu ra thành cái vòi hút góm ghiếc của ruồi.

Nhưng tất cả những thứ đó chẳng mấy may là gì đối với tôi cả. Tobias đã chết, còn Jake thì đang ngoắc ngoải. Tôi cần phải săn lùng David, tôi sẽ truy tìm hắn đến cùng.

Tôi sẽ săn lùng và trừ khử hắn.

Không, không trừ khử. Từ đó nhẹ quá. Nói như thế thật mơ hồ và vô nghĩa. Tôi sẽ giết hắn.

Tôi cảm thấy muốn bệnh. Có lẽ do quá trình biến hình đã loại bỏ nội tạng của tôi và thay bằng các bộ phận sơ đẳng của loài ruồi.

Hay là do cảm giác thù hận và căm ghét gây ra chẳng?

<Ax à, kể cho mình nghe đi. Khi anh Jake yêu cầu bồ đi kiếm người trợ giúp, tại sao bồ đến gặp mình mà không là Marco hay Cassie?>

<Hoàng tử Jake nói rất cụ thể. Tìm Rachel.>

<Anh có nói tại sao không?>

Ax ngần ngừ giây lát. Rồi anh nói, <Jake bảo tôi là có lẽ Tobias đã chết. Tôi nói chuyện đó

thật khủng khiếp. Và rồi Hoàng tử Jake nói, "Ừ, nếu David đã giết Tobias, tội mình có lẽ cũng phải làm một điều gì đó thật kinh khủng. Hãy kiếm Rachel.">

Tôi không biết những lời đó khiến tôi cảm thấy thế nào. Tôi không phải là người bị ám ảnh bởi cảm xúc của chính mình. Bạn biết ý tôi là gì không? Có một số người không ngừng "hướng nội", còn tôi thì hẳn phải loại người đó.

Nhưng rõ ràng tôi thấy lạ. Anh Jake đã cho gọi đúng tôi chứ hẳn ai khác. Bởi vì anh cần một ai đó sẽ làm chính xác điều mà tôi dự định sẽ làm.

Như tôi nói, tôi không quá nhạy cảm, nhưng vẫn có cái gì đó khiến tôi cảm thấy không ổn.

Tuy nhiên, khi tôi đã biến xong thành ruồi, tôi biết anh Jake đã chọn đúng người. Coi, tôi quan tâm tới Tobias. Tôi không hề biết là mình đã quan tâm đến cậu ấy nhiều cỡ nào cho mãi đến tận lúc này.

Và nếu David đã giết cậu ấy, tôi sẽ trả thù. Tôi sẽ buộc hẳn phải trả giá thật đắt cho cái chết của Tobias.

CHƯƠNG 5

Ánh sáng bao phủ người tôi.

Có tiếng người la thất thanh, rung chuyển như bom nổ.

"Trời đất... coi con cọp kia! Frank! Lại coi con cọp nè! Nằm giữa siêu thị mới ác chứ."

"Ừ hén, đúng là cọp trăm phần trăm."

"Chúng ta làm gì với nó đây?"

"Khiêng nó tới chỗ trung úy đi. À, mà nó bị thương nặng lắm. Chắc phải kêu ai đó thôi... Để tôi vắt óc coi phải kêu ai nè. Cứ phải cẩn thận chĩa súng về phía nó nha. Nó vẫn nguy hiểm lắm đó."

<Ax! Chui vào tai Jake mau.> Tôi giục giã.

Tội tôi nhấn nút xuất phát trên cánh ruồi và bay lên. Chỉ cần vài giây là cặp mắt quái đản như hàng trăm chiếc ti - vi vỡ vụn của ruồi đã tìm ra tai của Jake. Xong, tội tôi luồn ào vô cái hang động lớn hình tam giác đó.

Một cái hang phủ đầy lông và đầy nhóc những âm thanh vang dội từ bên ngoài vọng vào, cũng như từ chính cơ thể cọp vọng lên.

<Ax nè, anh Jake đã biến hình được bao lâu rồi?>

<Tôi chỉ có thể ước chừng. Tôi tin là đã được chừng ba mươi hai phút.>

<Khoảng ba mươi hai phút? Đó là ý bồ về cái gọi là "*khoảng chừng*" đó hả?>

<Tôi đoán là bạn ấy bay thẳng tới khu thương xá này từ chỗ mà tôi bỏ bạn ấy lại để đi kiếm bạn, và bạn ấy đã biến hình ngay khi tới đây,> Ax nói. <Có lẽ nhiều nhất là được ba mươi lăm phút rồi.>

<Nếu vậy thì còn đủ thời gian cho mẹ Cassie đến.> Tôi thở phào.

Thế nhưng, mẹ của Cassie hẳn phải là người đến kế tiếp. Các nhân viên y tế đã đến sớm hơn. Và tôi ngạc nhiên thấy họ bắt tay ngay vào việc với con cọp-Jake, ngay khi họ chắc chắn là con cọp đã hoàn toàn bất tỉnh.

Họ lau rửa vết thương khủng khiếp ở cổ Jake và cố cầm máu lại. Vậy thôi, họ không làm gì thêm nữa.

Nửa giờ sau, mẹ Cassie đến. Có cả ba nhỏ đi cùng. Và chính Cassie cũng có mặt! Có lẽ nhỏ đoán con cọp bị thương trong khu thương xá chính là Jake.

<Cassie! Mình, Rachel đây!> Tôi truyền ý nghĩ cho mình Cassie nghe.

Dĩ nhiên là Cassie không trả lời, nhưng chắc chắn nhỏ nghe được.

“Tiêm IV ngay. Nó mất nhiều máu quá.” Mẹ Cassie nói bằng cái giọng dứt khoát, chuyên nghiệp mà trước giờ tôi chưa hề nghe.

<Cassie, con cọp này là Jake đó. Ảnh đã biến hình được khoảng hơn một tiếng đồng hồ rồi. Bờ cần phải làm ảnh hồi tỉnh ngay. Thủ phạm là David. Hắn đã tấn công ảnh. Còn Tobias... Tobias... thì...> Tới đây cổ họng tôi nghẹn cứng, không nói thêm được nữa. <Mình đang ở bên Ax. Tụi mình phải đi tìm David. Có thể nó đang đi kiếm Marco.>

“Chờ chút, tôi biết con cọp này.” Tiếng mẹ Cassie vang lên. “Nó là một trong những con cọp của Lâm Viên chúng tôi mà. Sao không ai báo cho tôi biết nó đã sống chuồng vậy cà! Tôi sẽ may vết thương của nó lại ngay, nếu không thì nó chẳng qua khỏi đâu...”

<Cassie, nếu bồ nghe được mình thì hãy nói “tốt” đi.>

“Tốt” Cassie thốt lên, đoạn nói thêm. “Chúc may mắn!”

“Chúc may mắn cái gì?” Tiếng ba Cassie thắc mắc. “Chúng ta đâu cần phải chúc may mắn. Có mẹ con lo rồi mà.”

<Ax, bồ sẵn sàng chưa?>

Ảnh nói đã sẵn sàng, tôi và Ax bay đi. Không một ai, ngoại trừ Cassie, để ý thấy hai con ruồi vụt bay ra khỏi lồng tai con cọp.

Ngay khi bay ra, tôi phải đấu tranh hết cỡ với cái mong muốn của con ruồi là đậu xuống vũng máu và nhắm nháp.

Tụi tôi lơng ngoảng bay lên theo kiểu ruồi. Khi bay qua đầu mấy nhân viên y tế, cảnh sát và bác sĩ thú y, tôi nghe tiếng một người bảo: “Chúng tôi nhận định con cọp này rớt từ giếng trời xuống đây. Chắc chắn nó bị cửa kính bể cửa phải nên mới bị thương.”

“Nó sẽ sống chứ mẹ?” Cassie hỏi.

Tôi không nghe thấy tiếng trả lời. Mà thật ra tôi cũng sợ nghe câu trả lời...

Tôi nhắm hướng bay lên phía cửa sổ mái bể nát. Cảnh sát nhan nhản trên nóc khu thương xá, nhưng tại tôi đã tìm ra nơi kín đáo để đáp xuống. Đó là phía sau hệ thống điều hòa nhiệt độ kênh càng to bằng cả ngôi nhà.

Tại tôi bắt đầu hoàn hình cấp kỳ. Bỗng tôi nghe thấy hai viên cảnh sát đang thì thầm ở phía bên kia máy điều hòa.

“Một con cọp ở đây à? Không ai hay biết nó sống chuồng sao? Vậy, chắc chắn nó là một tên của băng đảng Andalite trong lột hình biến rồi.”

Tại tôi biết bọn Yeerk đã gài được một số tên trong bọn chúng vào lực lượng cảnh sát. Vậy mà tôi vẫn thấy sốc khi nghe chúng nói về băng Andalite.

“Ờ, có lẽ mày nói đúng. Nhưng bọn ta đâu thể làm gì được. Trong số cảnh sát ở đây chẳng có đứa nào là người của bọn ta cả.”

“Visser Ba không tha cho chuyện này đâu.” Một tên than vãn, giọng run rẩy, mặc dù tiết trời đang ấm áp. “Ông sẽ nghĩ là đáng lẽ chúng ta phải kiếm ra cách để giết nó.”

“Thế thì, đừng lộ cho ông biết chuyện này.”

“Đúng đó. Không cần phải làm phiền ông vì những tiểu tiết nhỏ đang xảy ra đâu. Ừ há. Chúng ta cứ im miệng là hơn.”

Tôi và Ax biến thành cú sừng và điều mướp, rồi lao mình vào màn đêm, trực chỉ hướng nhà Marco. Có lẽ cậu ta đang ngủ ngon lành và chưa hay biết chuyện gì. Hi vọng cậu ta sẽ bình yên sau cánh cửa đóng kín mít và sau những bức tường vững chắc.

Thế nhưng chỉ có tường và cửa thôi chưa đủ chống chọi một Animorph phản bội.

Bất giác, tôi nhận ra tình thế mới khắc nghiệt làm sao. Visser Ba đã cố gắng xoá sổ tại tôi trong suốt một thời gian dài. Trong tay hắn có hàng ngàn những tên mượn xác Người, Taxxon, Hork-Bajir, phi thuyền không gian và tất cả những hình biến kỳ quái, khủng khiếp chết người của chính hắn.

Tại tôi vốn chỉ có sáu thành viên. Bây giờ chỉ còn... năm - mà hổng chừng chỉ còn có bốn.

Chỉ mấy đứa tại tôi, giờ đây chống lại một thằng nhóc biết biến hình. Nó có thể là bất cứ con vật nào và lẩn trốn ở bất cứ nơi đâu - rận trên tóc, mèo trên cây, dơi lẩn vào màn đêm, hoặc cũng có thể là một con sư tử, con cọp, hay con gấu...

Tôi hiểu rồi, tôi thật sự hiểu vì sao Visser Ba lại căm thù chúng tôi đến thế.

CHƯƠNG 6

Mặt trời bắt đầu nghĩ đến chuyện nhô lên khi tại tôi tới nhà Marco. Đối với tôi thì dĩ nhiên trời như đã sáng bảnh rồi. Nhưng tôi có thể nói khác mà cũng như giống vậy thôi hà. Bầu trời tối đen giờ đã chuyển sang màu xám ở đằng đông.

Tôi cảm thấy như có lửa cháy trong lòng, như có nước sôi đang réo ùng ục trong dạ, người tôi muốn nổ tung ra.

Quá nhiều thứ quay xà quần trong đầu óc tôi. Tobias đã chết còn Jake thì đang nguy ngập. David thì phản bội...

Chưa hết, chúng tôi còn một nhiệm vụ trọng đại phải thực thi nữa... Các vị nguyên thủ quốc gia hàng đầu trên thế giới vẫn còn nhóm họp. Tụi Mượn xác, bao gồm cả Visser Ba, vẫn còn âm mưu bắt những yếu nhân đó làm nô lệ.

Trời ạ! Quá nhiều chuyện phải lo toan. Nhiều đến mức tôi chẳng thể chú tâm đến tất cả cùng lúc được.

Hãy giải quyết từng việc một, Rachel, tôi tự nhủ. Nhiệm vụ số một lúc này là phải tiêu diệt David, trước khi nó tiêu diệt chúng tôi. Mọi thứ khác chỉ là số hai.

Nhưng, đâu đó sâu thẳm trong nhận thức của tôi, tôi vẫn thấy phiền vì anh Jake đã biểu Ax tới gọi tôi. Đích danh tôi. Một khi anh biết có thể phải sử dụng một biện pháp cực đoan, anh đã nói "Kiếm Rachel."

Điều đó hàm ý gì? Có phải đó là cách anh Jake đã nghĩ về tôi hay không? Là một kẻ điên khùng, đầy bạo lực, dám làm tất cả mọi thứ?

Không, dĩ nhiên là không rồi. Anh chỉ biết là tôi chiến đấu giỏi. Đó là tất cả. Không có ý gì khác nữa đâu.

Nhưng, không đúng sao? Nửa-tôi-kia cãi lại. Không đúng sao? Không phải tôi là kẻ cần gọi tới mỗi khi bạn cần giết một tay người hoá thú sao?

Nhà Marco kia rồi. Cửa sổ phòng cậu ta mở toang.

Cửa mở? Ờ, mà tại sao cửa sổ lại mở? Hay là cậu ta đã bay ra ngoài? Có khi nào Marco linh tính rằng chúng tôi cần cậu ta giúp sức...

Nhưng khi lượn ngang qua phía sau ngôi nhà, tiến đến gần cửa sổ hơn, tôi thấy Marco vẫn đang nằm trên giường.

<Có mùi tệt hại đây,> tôi nói với Ax.

<Trong lối hình biến đó, bạn có khứu giác mạnh thế ư?>

<Mình nói nghĩa bóng thôi mà. Bờ biết đấy, Visser Ba đã từng gài bẫy tụi mình. David đang gài cái bẫy khác. Mình đang bước vào bẫy.>

<Đồng ý.>

<Marco!> Tôi truyền ý nghĩ. <Marco! Dậy ngay! Dậy mau, Marco!>

Tôi muốn thấy cậu ta nhồm dậy và ngơ ngác nhìn quanh. Tôi muốn chắc chắn chỉ có một mình cậu ta ở trong phòng. Tôi ước gì cậu ta đang ngủ vùi, bỗng vặn vẹo vài cái rồi tung chân đã phắt cái chẵn ra.

<Dậy đi!> Tôi la rầm.

Đột nhiên Marco ngồi dậy và ngái ngủ nhìn dáo dác. Cậu ta dụi dụi mắt rồi lại ngó quanh quất.

<Marco, Rachel nè. Mình đang ở ngoài này. Có mình bồ trong phòng thôi phải không?>

Marco chẳng mỉm cười cũng chẳng liếc nhìn tụi tôi, chỉ lẳng lặng gật đầu.

<Nào, vào thôi,> tôi bảo.

Ax vượt lên trước. Ảnh sà vào ô cửa sổ.

Trong phòng, Marco đã đứng dậy, miệng hơi cười, hai bàn tay giấu sau lưng.

Vèoooo! Ax đâm chéo qua cửa sổ, và...

Hai tay Marco từ sau lưng xổ ra. Cây gậy chơi bóng chày hiệu Thăng Nhóc Xứ Louisville vung lên một đường vòng cung.

Bộp!

Cây gậy trúng thẳng mặt Ax. Một mẩu mỏ chim văng chiu ra, quay mòng mòng trên không như miếng đạn sau tiếng nổ.

Ax rơi oạch xuống bãi cỏ bên ngoài. Marco cười ngiệt ngã không thành tiếng. Tôi thấy hấn rung cả người.

Ồi trời, tất nhiên đó không phải là Marco mà là David. Chính là David đã biến thành Marco.

Ax nằm bất động trên bãi cỏ. Marco-David giơ một ngón tay lên, rồi một ngón nữa, lại ngón nữa. Một, hai, ba.

Nó đang đếm số thành viên Animorphs bị hạ.

Một, hai, ba: Tobias, Jake và Ax.

Nhưng... rất có thể là bốn!

Marco thật ra sao rồi?

Đương nhiên rồi! Marco vẫn còn sống vì cậu ấy đang ở trong hình dạng người. David từng tuyên bố là hấn không giết người mà. Hấn chỉ giết các con thú thôi. Một điều hâu đuôi đỏ, một con cạp và một điều mướp, chứ không hề có con người.

Chợt, tôi thấy Marco-David bắt đầu nhòa đi. Đường nét của cái mũi và đôi mắt hấn khác dần. Giờ hấn đã là David rồi. Nhưng hấn lại tiếp tục biến hình khi lĩnh ra khỏi tầm nhìn của tôi.

Tôi phải suy nghĩ đã. David đang mưu đồ xóa sạch nhóm chúng tôi, lần lượt từng người một. Nước đi kế tiếp của hấn là gì? Anh Jake chắc phải biết. Anh Jake là thủ lĩnh. Hổng phải tôi.

Tôi phải đến tiếp cứu Ax. Không! Đó là điều David muốn.

Không! Tôi phải đi tìm Marco. Cậu Marco thật sự ấy - có lẽ cậu ta đang bất tỉnh và bị giấu đâu đó trong nhà...

Khoan, chờ đã, làm vậy cũng không đúng.

Ngay lúc đó, con đại bàng lửa phóng vút qua cửa sổ. Một hình biến khác của David.

Nếu là một chọi một, David và tôi - đại bàng lửa đấu với cú sừng, thì David nhanh hơn và đầy uy lực hơn. Nhưng trời vẫn còn tối và không khí lạnh ngắt, chẳng có luồng khí nóng nào để nâng nó lên cả. Đúng, nó nhanh và mạnh hơn, nhưng trời đêm là lãnh địa của tôi, thuộc quyền sở hữu của tôi.

Tôi quay ngoắt lại, bay về đi. David tức tốc đuổi theo. Tôi nhìn xuống thấy Ax vẫn nằm ngay đó, nhưng còn phập phồng thở. Thật nhẹ người, ảnh đã không còn hoàn toàn là một con điều mướp phương Bắc.

<Ngon thì đuổi theo đi, David,> tôi khích. <Coi thử ai sẽ thắng trong cuộc điều chiến này.>

<Lộng ngôn quá ta,> David miệt thị. <Mày sẽ tiêu đời giống như thằng Người-Chim bạn mày thôi. Nó chết ngóm dưới tay tao rồi.>

Đó chính là lúc sự đè nén trong tôi bùng phát. Tôi lại thấy mình lạnh te. Lạnh như băng. Tôi biết phải làm gì. Và tôi muốn làm điều đó.

Tôi nhận ra là hồng nên giận anh Jake về những gì ảnh nghĩ về tôi. Chính điều đó làm ảnh thành một thủ lãnh tốt: Ảnh biết hết cả đám tại tôi. Ảnh hiểu rõ tôi.

<Vì bồ, Tobias,> tôi thì thầm. Và tôi dẫn David xuống nắm mồ của hắn.

CHƯƠNG 7

Tôi bay hết tốc lực, nhưng David vẫn nhanh hơn. Đôi cánh to kênh của nó cày phăm phăm vào không khí. Tôi đã từng là đại bàng, nên tôi biết giống đại bàng có thể làm gì và không thể làm gì. Tôi biết rõ lắm, biết rõ hơn bất cứ con người nào từng biết về lĩnh vực này.

Tôi dự biết David có thể cua queo nhanh cỡ nào, nó có thể tăng tốc và kìm đà ra sao. Tôi cũng biết chính xác David trông thấy những gì - hết như tôi đang nhìn bằng cặp mắt của nó vậy.

Tôi nhử cho David trông thấy tôi nhưng không cho nó tiếp cận. Chưa đâu, chưa, cho tới chừng nào đến thời điểm và nơi chốn tôi đã định.

Bất thành linh, tôi hạ sát xuống các nóc nhà, lượn vòng vèo qua những ngọn cây, vút qua bóng những mái nhà đổ xuống. Tôi nháy cóc qua các hàng rào, núp ở đó cho David khỏi thấy. Rồi đột ngột, tôi chuyển hướng bay trên những ngôi nhà chừng một thước. Tôi len lỏi giữa các tầng cây, xuyên qua xuyên lại những kẽ hở quá hẹp với đôi cánh chành bành của David.

Nhưng hắn luôn luôn theo kịp. David chưa áp sát được tôi, và tôi cũng không cho phép hắn lạc mất tôi.

<Mày giỏi lắm, Rachel,> hắn nói <Mày biết đấy, tao ước gì tao hồng bị buộc phải làm điều này.>

<Ờ đúng, nhưng mày cũng hông được, đúng không,> tôi cười khinh bỉ.

<Tất cả đám tụi mày hông cho tao sự chọn lựa nào! Tụi mày ép tao. Tao phải làm gì đây? Để Jake ra lệnh cho tao chạy quanh ư, để nó đẩy tao tới chỗ chết ư? Hay cả đời trốn chui trốn nhủi?>

<Mày muốn gì, hở thằng nhãi đáng thương kia?>

<Tao mất gia đình. Mọi thứ! Đều do đám tụi mày cả thảy đó.>

<Mày là cái giống gì thế không biết, điên chắc? Tụi tao không mang rắc rối tới cho mày. Ít nhứt thì tụi tao không gây rắc rối cho mày nếu mày không phản lại tụi tao.>

Tôi đang ở giai đoạn nguy hiểm nhất của cuộc rượt đuổi. Chừng nào còn cây cối và các nóc nhà thì tôi còn tận dụng được lợi thế nhỏ con và nhớn lực tinh tường của mình. Nhưng bây giờ tôi và David đã bay ra chỗ đồng trống, bỏ lại các khu nhà ở phía sau.

Tôi cần phải bay cả trăm thước nữa mới đến được nơi cần thiết.

David nhấn ga tăng tốc. Đôi cánh khổng lồ của nó sấn vào tôi. Tôi né gấp. Nhưng David đã đoán trước được chuyển động của tôi, nó khép góc lại và xông lên cách tôi cỡ nửa mét.

Nhưng tôi đã thấy mục tiêu của mình trong đêm tối. Tôi đã thấy chùm đường dây điện cao thế.

Liệu David có trông thấy như tôi không nhỉ?

Lên, lên nữa nào. Đôi cánh tôi rền rĩ trước cố gắng tột đỉnh.

Giờ thì David đã đuổi sát nút tôi. Khi chỉ còn cách đường dây điện chừng một mét rưỡi, tôi cảm nhận đôi cánh của nó phủ bóng lên mình.

<Aaaaahhhh!> Đau quá, đau thấu tim thấu gan, đau như thể bị những vuốt thép xía vào cơ lưng vậy.

<Khôôônngg!> Tôi tuyệt vọng thét lên.

Tôi không thể lao về phía trước được nữa, đôi cánh tôi quạt vô vọng. Tôi sẽ không thể áp sát được đường dây điện, tôi sẽ không thể nào chứng kiến được cảnh David bị nướng khét bởi dòng điện mười ngàn volt.

Những vuốt thép vẫn cứ ấn xuống... ấn xuống... mạnh hơn. Toàn bộ cơ lưng phía trên của tôi đã mất kiểm soát. Lại còn một móng vuốt thọc sâu vào da thịt tôi, cố mò tới chỗ trái tim.

Lúc này David bắt đầu dùng cái mỏ chim cong khoằm, sắc lẹm mổ vào tôi, xé toạc da đầu tôi.

Tôi sắp thua trắng cả rồi. Nhận thức đó khiến tôi rụng rời. Tôi không sợ mình chết mà sợ rằng David sẽ thắng.

Tobias... Jake...

David sắp thắng rồi. Đầu óc tôi bắt đầu bít bùng...

Phải hoàn hình thôi, tôi tự nhủ. Ồ không, tôi đang ở quá cao, lại đang quá bồn loạn không sao

tập trung trí óc được.

David đang kéo tôi lên cao, cao hơn nữa. Ở độ cao này mà hoàn hình thì tôi sẽ rớt xuống đất, nát như tương là cái chắc.

<Cáo lỗi nha, Rachel.> David hể hả. <Nhưng mà hàng ngày chim chóc vẫn chết hà rầm à, đúng không?>

Ngay lúc đó, không biết từ khoảng trời nào. NÓ đâm bổ xuống. Xé toang bầu trời, đâm thủng những đám mây, NÓ nhào xuống.

Cánh cụp lại, móng vuốt giương ra.

NÓ tông David một cú ngay đỉnh đầu!

Lông đại bàng rời lá tả. David rú lên đau đớn.

Và Tobias - đúng là Tobias thật - truyền ý nghĩ cho riêng tôi. <Rachel, David bị trọng thương rồi.>

David buông tôi ra. Cánh tôi lại đập trở lại. Tôi bị thương nhưng David không biết vết thương của tôi trầm trọng cỡ nào. Không muốn một-chọi-hai, nó quay đầu cút thẳng.

<Tobias hả?> Tôi mừng phát khóc. <Trời ơi, vậy mà mình tưởng bồ chết rồi chứ.>

<Mình đây? Ai chết cơ, mình á?>

CHƯƠNG 8

Tobias còn sống.

Hóa ra David đã giết chết một con điều hâu đuôi đỏ bá vợ nào đó. Jake trông thấy con điều hâu đuôi đỏ nằm chết dí nên cũng tưởng là Tobias luôn.

Đơn giản là Tobias đã lạc dấu David ngay từ đầu, và suốt từ đó đến tận giờ cậu ta vẫn cứ hăm hở đi tìm nó.

Thêm một tin mừng nữa: Jake đã qua khỏi. Số là Cassie đã tìm cách tiêm trộm nguyên một ống adrenaline lớn cho Jake. Đủ để ảnh tỉnh dậy trong khi mẹ Cassie khẩn trương chuẩn bị bàn mổ ở trong khu Lâm Viên.

Ảnh đã hoàn hình thành người và ung dung bước ra khỏi khu Lâm Viên. Khỏi nói cũng biết mẹ Cassie đã hoảng hồn như thế nào. Không phải vì con cạp sắp chết đã biến mất, mà vì nó đã trở lại tổ ấm của nó tự lúc nào, và không hề có dấu tích gì chứng tỏ nó đã bị thương trầm trọng.

Cassie cũng cố tỏ ra sững sốt không kém. Nhỏ cứ luôn miệng thốt lên, “Con cũng không thể tin nổi, mẹ à. Con chỉ vừa ra khỏi phòng có một tích tắc thôi mà.”

Dĩ nhiên, con cạp trong chuồng chính là con cạp đã bị Jake thâm nạp ADN. Cùng một con cạp, nhưng lại không phải chính con cạp đó.

Ax cũng không hề hấn gì, chỉ bị choáng tí chút thôi. Ảnh hoàn hình, dọa cho những người tình cò đi ngang qua khiếp đảm một chút rồi lại biến hình tiếp và đi tìm tôi.

Còn “Marco thật” bị David trói gô lại nhét vào tủ áo. Báo hại cậu ta phải loay hoay mãi mới tự cởi trói ra được.

Thật ra một đêm kinh hoàng. Nhưng còn kinh dị hơn nữa là ngay sáng sớm hôm sau, khi mọi biến cố dồn dập đã qua đi, cả đám tụi tôi vẫn phải cắp sách đến trường như thường lệ.

À, đúng rồi, tới trường. Sau một đêm thức trắng.

Tôi mệt đến mức từng thớ thịt cứ run bần lên. Tôi không thể tin nổi là mình đã không bị mẹ bắt quả tang. Sáng đó, tôi về đến nhà sớm có ba giây trước khi đồng hồ báo thức phòng tôi đổ chuông. Năm phút sau, mẹ tôi đến gõ cửa phòng tôi rầm rầm, nói vọng vào kêu tôi dậy giúp bà sửa soạn cho nhỏ út Sarah đến trường.

Đến lớp, trong mấy tiết đầu, tôi cứ ngồi nhìn chăm chăm lên bảng đen như người bị thối miên. Cho đến giờ ăn trưa tôi mới tỉnh táo hơn một chút, nhưng chẳng qua vì cái đói thúc ép tôi í mà.

Tôi ngồi cạnh Cassie. Chắc chắn nhỏ ngủ cũng được ít nhất là ba bốn tiếng đồng hồ. Tự nhiên tôi ganh tị với nhỏ ghê vậy đó. Rồi Jake cầm khay thức ăn đi đến ngồi chung với tụi tôi. Thường thì chúng tôi không ngồi chung với nhau để tránh bị nghi ngờ là một nhóm, nhưng bây giờ thì thấy kệ - tụi tôi cóc cần quan tâm. Cái cảm giác được bên nhau an ủi lắm.

“Chào,” Jake nói và ghé ngồi xuống.

“Ừm...” tôi ậm ừ.

“Bồ khỏe hẳn chưa vậy Jake?” Cassie hỏi.

“Ờ, khỏe.” Ảnh nói, ráng tỏ ra khỏe thật.

“Ôi, thật là một đội quân bé nhỏ tươi tỉnh chưa nè,” Cassie vừa nói vừa cười. “Rõ ràng là tụi mình cần một tiệm Starbucks trong căn tin. Hai đứa bồ cần uống cà phê rồi đó.”

“Dẹp đi.” Tôi gắt nhỏ. Đáng lý ra tôi còn gắt hơn nữa cơ, nhưng vì tôi mệt quá nên thôi.

Dĩ nhiên, Cassie chẳng hề nao núng. “Cứ mỗi lần thiếu ngủ là bồ lại cáu bẳn vậy hả?”

Bỗng, tụi tôi thấy Marco đi đến, trên tay không cầm khay đồ ăn, miệng cười toe toét. Việc gì mà không cười chứ, cậu ta được ngủ cả nửa giấc và nửa đêm còn lại được nghỉ ngơi trong cái tủ tối thui rồi còn gì.

“Chào, mấy bồ ổn hết rồi chứ?” Marco xởi lởi.

Cậu ta vung chân, quàng qua thành chiếc ghế tựa và ngồi xuống. Dù đang mệt bở hơi tai, nhưng sao tự nhiên trong đầu tôi như có chuông báo động réo. Ô, Marco đâu có thói quen choàng chân qua thành ghế. Và Marco đâu có kiểu cư xử xấc xược như vậy, kể cả khi cậu ta được ngủ đầy giấc cả đêm.

Tôi đoán Jake cũng có phản ứng tương tự. Tôi liếc ảnh, và bất ngờ, mắt ảnh không còn lơ đãng, vô hồn nữa.

“David, tao biết rồi.” Jake nói, giọng lạnh băng.

Marco trước mặt chúng tôi chỉ mỉm cười. Liền sau đó tôi thấy Marco thật ấy - đang chọn rón xếp hàng lấy thức ăn.

Cassie hơi bối rối. Nhỏ nhìn suýt từ Jake qua tôi. Tôi gạt đầu ra dấu về phía Marco thật. Nhỏ hiểu ngay.

“Để mình ngăn Marco lại,” Cassie nói nhanh, đoạn nhảy bắn ra khỏi chỗ ngồi.

Chẳng ai trong chúng tôi muốn bị mọi người chú ý có đến hai Marco đang ngồi chung cả.

“Mày muốn gì, David?” Jake hỏi.

David-Marco cười khẩy. “Ừa? Bộ không tán dóc hay giỡn chơi sao?”

Tôi không thể biến hình giữa thanh thiên bạch nhật, ngay giữa căn-tin đầy ắp tụi học trò đang la hét, cười đùa ồn ã. Nhưng tôi hoàn toàn có thể với lấy cái nĩa của mình. Và tôi cũng có thể chĩa cái nĩa của mình ra... Tôi nắm chặt chiếc nĩa.

“Tao hỏi mày muốn gì?” Jake rít nhỏ.

“Tao muốn chiếc hộp xanh. Tao đã tìm thấy nó. Nó là của tao. Tao muốn có nó.”

Jake cười giòn tan. “Này, mày nghĩ xem cơ may tao đồng ý là bao nhiêu phần trăm?”

David-Marco chột đỏ mặt tía tai. “Mày không có lựa chọn nào khác đâu, ông tướng con à. Mày không địch nổi tao đâu. Tao cũng có khả năng biến hình như mày. Nhưng tao thông minh hơn, tao sẽ thắng.”

“Đừng quên tụi tao có đến sáu... à năm người lận.” Jake bảo.

Tôi lườm Jake, nhưng ánh ngó lơ tôi. Vậy là Jake không muốn cho David biết rằng Tobias vẫn còn sống. Nó càng biết ít chừng nào tốt chừng ấy.

“Tao muốn cái hộp.” David-Marco gằn giọng.

“Để mày làm quà sinh nhật cho Visser Ba hả?” Tôi xía ngang.

Cassie quay trở lại và ngồi xuống sát David. Nhỏ nhích ghé lại gần hẳn hơn mà không để hẳn nhận thấy. Dĩ nhiên, đó là chủ tâm của nhỏ mà. Nhỏ muốn hẳn phải nói chuyện phải trái với nhỏ với tư cách là một con người chứ không phải như là một kẻ thù.

Hắn co rúm lại, nhích ra xa khỏi Cassie. Cassie chỉ nhìn hắn, cái nhìn “thông cảm”.

“David, tôi biết bạn đã mất mát rất nhiều.” Cassie nói nhẹ như gió thoảng, khiến David phải cúi sát lại mới nghe được. “Tôi biết bạn đang cô đơn, sợ hãi. Tôi biết, tự đáy lòng bạn cảm thấy ân hận về những gì đã xảy ra đêm qua. Nhưng bạn phải biết rằng, bạn không mặc cả với Visser Ba được đâu. Hắn không đời nào trao cho bạn những gì bạn muốn.”

David bắn cho nhỏ một cái nhìn sừng sốt. Cả tôi cũng vậy.

“Mặc cả gì?” Tôi hỏi.

Cassie điềm nhiên xấn một miếng thịt trong đĩa mình và nhẩn nha nhai. “David, bạn tự nói hay là để tôi nói cho mọi người nghe đây?”

Không nghe tiếng David trả lời, Cassie thở hắt ra rồi nói. “David muốn chiếc hộp để cậu ta có thể chuộc cha mẹ mình. Có phải vậy không, David? Bạn muốn Visser Ba thả cha mẹ bạn ra để bạn lại có một gia đình như trước chứ gì?”

Trong một thoáng, khuôn mặt của David ánh lên nét yếu đuối nhưng mắt nó đột nhiên dữ tợn hẳn lên.

“Thôi được, tao không cần chiếc hộp nữa. Tao còn có cái khác để cung cấp cho Visser Ba. Này nha, tao biết hội Animorphs tụi mày không phải là bọn thảo khấu Andalite. Tao biết tên tuổi và địa chỉ của tụi mày, và tao sẽ tiết lộ cho hắc biết.” David nhìn qua Jake. “Còn mày,” nó lại nhìn sang tôi. “Visser Ba có thể đối xử với tụi mày như đã đối xử với cha mẹ tao. Và hắc cũng sẽ dễ dàng đoạt lại chiếc hộp xanh từ tay tụi mày thôi.”

Nói xong, David xô ghế đứng dậy.

CHƯƠNG 9

David bỏ đi. Liền lúc đó Marco thật chạy lại chỗ tôi, mặt cậu ta lộ vẻ phần uất.

Tôi đứng bật dậy.

“Rachel, bồ tính làm gì vậy?” Cassie nói, đưa tay vịn cánh tay tôi.

Nhưng Jake bảo. “Cứ để cho nhỏ đi.”

Tôi bám theo cái lưng David khi nó len lỏi xông qua đám họ trò đang ủa vào. Ngay ngoài sảnh vắng, David bắt đầu thay đổi - nó đang hoàn hình. Cho đến lúc đi qua cửa ra tới sân thì David đã trở lại là chính nó. Có lẽ sắp hết thời hạn hai giờ để biến hình rồi nên nó không dám liều để lâu hơn. Nếu quá hai tiếng, nó sẽ mắc kẹt trong lột Marco và sẽ mất hết quyền năng biến hình.

Tôi đuổi kịp David khi nó dậm bước ngay qua bãi cỏ. Tôi chộp vai nó, giật phắt lại. Tôi đang điên tiết đây.

“Mày muốn đánh nhau ngay tại đây à?” Nó ngạo nghễ hỏi.

“Tại sao lại không?” Tôi quát lại.

David phá lên cười, có vẻ do dự. “Không đời nào mày dám biến hình ở đây đâu.”

“Tao không cần phải biến hình mới khống chế được mày.”

“À, đôi khi mày cũng quên khuấy rằng mày là con gái đấy, Rachel.”

“Còn mày là đồ sâu bọ.” Tôi đập ngay. “Muốn biết ai thắng trong cuộc đấu tay đôi này không?”

“Hà hà... mày đang đau lòng cho cái thằng bạn chim của mày chứ gì? Mày mệt nó dữ vậy sao?” David cười nham nhở. “Ôi, lãng mạn quá xá! Nhưng mày biết đó, tuổi thọ của chim ngắn ngủn à!”

“Thì sâu bọ cũng thế.”

“Sao? Mày tính hù tao à?”

“Không. Tao chỉ muốn cho mày biết tụi tao đã biết mày tính bán đứng tụi tao cho Visser Ba. Tụi tao cũng có quân gài trong hàng ngũ bọn Yeerk mà.”

David phun nước miếng phì phì. “À há...”

“Chớ mày nghĩ làm sao tụi tao biết bọn Yeerk triển khai kế hoạch tấn công các vị nguyên thủ quốc gia? Làm sao tụi tao biết một người trong số họ là kẻ Bị mượn xác?”

David hơi ngấn người ra một chút, có vẻ tin tôi nói thật. Đúng, tụi tôi đã không cho David biết về Erech và những người Chee.

“Cho nên, mày đem rêu rao tụi tao cho Visser Ba vào lúc nào là tụi tao biết ngay.”

David nhún vai. “Một thỏa thuận lớn à nha. Nhưng tụi mày chẳng làm gì được đâu.”

“Ừ, có thể mày nói đúng.” Tôi công nhận. “Cho dù được báo trước thì tụi tao cũng không thọ lâu.” Tôi cúi sát xuống, thì thầm vào vai David. “Nhưng một số người trong tụi tao sẽ sống đủ lâu, để bảo đảm là cha mẹ mày... Thế, hãy tưởng tượng đi cùng.”

David lùi lại, rồi co tay thụi thẳng vào mặt tôi. Né được cú đấm, tôi kẹp đầu nó vào cánh tay mình rồi chọc chuôi nĩa vào tai nó.

“Mày muốn gây chiến với tụi tao hả? Đó là chuyện khác, tụi tao sẽ đáp trả tới cùng,” tôi nạt lớn. “Nhưng nếu mày cứ cố bán đứng tụi tao cho Visser Ba, thì gia đình nhỏ của mày sẽ không bao giờ đoàn tụ được đâu. Không bao giờ!”

Rồi tôi quay đi, người run bắn lên. Các cơ bắp nơi cổ tôi cứ giần giật. Đột nhiên, tôi cảm thấy nhức đầu không thể tả. Hai tai tôi lùng bùng.

Tôi mệt lử rồi. Nhưng còn hơn thế nữa kìa. Người tôi đang phát rồ lên vì sự hung tàn.

Tôi vừa mới làm gì thế nhỉ? Trong suốt thời gian chống chọi với bọn Yeerk, chưa bao giờ tôi lại tuôn ra những lời đe dọa như vậy. Có chuyện gì xảy ra với tôi chẳng?

Tôi cảm thấy... không hẳn là xấu hổ. Nhưng tôi biết mình sẽ chẳng bao giờ thổ lộ cho Cassie biết mình đã nói gì với David. Hay với Tobias và kể cả Marco cũng vậy.

Và với anh Jake, tôi cũng thấy mình sôi sục một cảm giác căm ghét cực độ đối với anh. Tôi hồng biết giải thích cách nào. Nhưng tôi thề rằng là vào lúc đó tôi ghét anh Jake còn hơn cả ghét David nữa.

Đáng lẽ tôi phải quay lại căng-tin. Đáng lẽ tôi phải kể cho cả bọn tất cả chuyện đã xảy ra. Nhưng anh Jake đã biết rồi, đúng không? Anh Jake, người thủ lĩnh thông minh, quả quyết của tụi tôi, đã biết tất cả mọi thứ về tôi.

Và tôi hồng thể nhìn mặt ảnh. Tôi hồng thể đối diện với những gì ảnh biết về tôi.

CHƯƠNG 10

Ba mẹ anh Jake về nhà vào buổi tối hôm đó. Dì dưỡng đã đi xuống phố để giúp đỡ người anh em bà con của anh Jake và tôi. Tên ảnh là Saddler. Ảnh là một cậu trai khó ưa, nhưng ảnh đang bị thương nặng sau một tai nạn. Giờ thì ảnh được chuyển đến bệnh viện nhi gần nhà tôi.

Mấy người bà con của Saddler sẽ ở chung với anh Jake và gia đình ảnh. Nhưng nhà tôi cũng phải giúp, mặc dù mẹ tôi đã không dính dáng gì với gia đình Saddler kể từ khi ba mẹ tôi ly hôn.

Tôi được thông báo tất cả chuyện đó sau khi đi học về. Tôi nói "được thôi" và lết vô giường, nằm úp mặt vào gối, xuội lơ luôn.

Dù một bã người, tôi vẫn không tài nào ngủ được. Thiệt là một cảm giác vô vọng.

Đầu óc tôi kêu vo ve mãi, như thể tôi đã uống trọn cả sáu bình cà phê bự. Tôi nghĩ mãi, không biết từ xưa tới giờ tôi có phải luôn vậy không nữa? Trở ngược lại trước khi vào hội Animorph, trước khi gặp một người ngoài hành tinh đang hấp hối đã thay đổi cả cuộc đời tôi, lúc đó tôi là ai ta? Tôi cố gắng nhớ lại, nhưng hoá ra không hề như tôi đang suy nghĩ về chính mình. Mà y như tôi đang nhớ một cô nhỏ nào đó tôi đã từng quen. Như nhỏ là một người quen tôi đã quên khuấy đi mất cho tới khi có ai đó nhắc giùm. Giống như là "Ồ, đúng rồi, nhỏ Rachel. Tôi nhớ ra nhỏ rồi."

Con nhỏ Rachel-ngày-xưa mê thể dục dụng cụ. Mê mua sắm. Tôi đoán tôi hồng bao giờ chính xác là kẻ khoái-đàn- đúm-tiệc-tùng. Nhưng tôi đang cố hình dung ra mình hồi trước, và rồi, hình dung ra Rachel-ngày-nay chọc nĩa vào tai người ta và dọa sẽ thanh toán gia đình họ.

Tôi thấy mắc cười quá đi. Điên rồ hết biết. Ý tôi là, tôi không phải là đứa con sinh ra trong một gia đình chuyên bị ngược đãi hay đại loại thế. Ờ, đúng, ba mẹ tôi ly hôn, nhưng có lẽ có tới một phần ba tôi nhóc ở trường tôi có cha mẹ ly hôn, và một phần ba khác từng muốn cha mẹ chúng ly hôn.

Tôi hồng bao giờ phải tự hỏi coi ba mẹ có thương tôi không. Tôi biết ba mẹ luôn thương tôi. Ba mẹ luôn nói ra điều đó. Và ba mẹ cũng thể hiện điều đó.

Tôi không hề dùng thuốc kích lực hay gì ráo. Nhưng trong chừng mực nào đó, bằng cách nào đó, tôi đã từ một cô nhỏ-đôi-khi-miệng-luỡi-sắc-sảo trở thành... ờ... như Marco nói, Công Chúa Chiến Binh Xena.

Điều khủng khiếp nhất là tôi chẳng hề nhận ra mình đang thay đổi. Nhưng mấy đứa kia rõ ràng đã nhận ra. Anh Jake nhận ra. Khi ảnh biết đã tới lúc cần xuống tay giết-hoặc-bị-giết với David, ảnh đã biểu Ax đi kêu tôi. Chứ hồng phải Marco. Hồng phải Cassie. "Kiếm Rachel."

Và trong căn-tin trường, ảnh đã để mặc tôi đi, ảnh biết rõ việc tôi sẽ làm. Sau đó tôi gặp Cassie trong tiết sáu. Nhỏ chẳng thèm hỏi tôi chuyện gì đã xảy ra. Nhỏ chẳng hỏi coi tôi đã nói gì với David. Nhỏ đã biết.

Tôi có thể nói, "Hãy nhìn vào những trận đánh mà tôi đã trải qua coi." Cũng đáng là một lời

biện minh lắm chứ. Chỉ trừ một điều rằng Cassie cũng tham dự những trận đánh đó. Cả Marco. Và Tobias nữa.

Liệu rằng Tobias có làm điều tôi sẽ làm? Coi, đó là câu hỏi dành cho kẻ chuyên giết chóc. Bởi vì cho tới nay Tobias sống cuộc đời của kẻ săn mồi. Cậu ấy hẳn đã có đủ lý do để làm vậy. Nhưng tôi vẫn tự hỏi liệu ngay cả cậu ấy cũng có dám đi xa tới mức như tôi đã đi không.

Và, tôi còn thắc mắc một điều khác. Nếu mà David ngó lơ lời đe dọa của tôi thì sao? Liệu tôi sẽ... liệu tôi có thể...

“Rachel! Điện thoại kêu réo um xùm này giờ, sao chị không nhấc máy?”

Tôi nhòe mắt. Bên ngoài cửa sổ phòng tôi, trời đã xám xịt tối. "Gì cơ?" Tôi buột miệng hỏi mà hồng căn câu trả lời.

Jordan, nhỏ em tôi dứt đầu vô phòng, gào "Xời ơi, anh Jake đang gọi đó!"

Đầu tôi kêu binh binh, tôi vội lấy ống nghe, miệng lảm nhảm. "A lô?" Còn tay kia đưa lên vuốt tóc.

"Tới lúc rồi," Jake thông báo. "Cái đề án tín dụng phụ trội của tụi mình bắt đầu hoạt động rồi. Giờ thì phải hích nó thêm một cú nữa."

"À... à... em tới liền."

Trời đất, khi thiếu ngủ tôi cứ lẩn thẩn vậy đó. Chúng tôi còn một nhiệm vụ hết sức quan trọng là phải lo kìa kìa. Tối hôm qua chúng tôi đã thất bại và mém sập bẫy của Visser Ba.

Ừa, mới hôm qua thôi sao? Thật không tin nổi! Chỉ mới hôm qua thôi mà ngàn ấy sự kiện đã diễn ra.

Tôi vùng dậy, vào nhà tắm vỗ nước lạnh lên mặt, rồi vớ cây lược lia vài đường lên tóc. Xong, tôi xuống lầu gặp mẹ, định bụng sẽ bịa ra một lý do hay hay nào đó cho việc cần phải đến nhà Cassie gấp.

"Rachel," mẹ nói ngay khi thấy tôi xuống được nửa cầu thang. "May là có con ở nhà! Con coi chừng bé Sarah để mẹ vào bệnh viện chăm sóc Saddler giúp dì dưỡng con nha."

Chút xíu nữa là tôi buột miệng nói "Được thôi. Điều đó sẽ chắc chắn phá vỡ kế hoạch tấn công vào một nơi được bảo vệ hết sức nghiêm ngặt và để rồi cả đám sẽ bị đập cho tơi tả."

Nhưng rồi tôi lại tỏ vẻ hồ hững bảo. "Mẹ muốn con trông chừng Jordan và Sarah à?"

"Không cần ai trông chừng em hết á!" Jordan nhấm nhẳng phản ứng.

"Í ẹ!" Tôi trêu. "Em là người trông trẻ hay là trẻ được trông đây? Chắc là trẻ được trông rồi!"

"Mẹ! Con hồng chịu đâu! Con giữ Sarah được mà!" Jordan phản đối kịch liệt.

"Vậy sao? Bé con!" Tôi đổ thêm dầu vào lửa.

Hừm, chắc bạn cũng đoán sự thể có kết cục ra sao rồi. Mười phút sau, tôi đã lên ra cửa, và mười phút sau nữa tôi đã hoàn hình bên trong Đường đường Thú hoang.

Cả mấy đứa kia đều đã có mặt. Ax, Tobias, anh Jake, Cassie, và Marco. Ít nhất, tôi cũng cho rằng đó là Marco chứ không phải là David biến thành.

“Marco,” tôi nói ngay khi đã hoàn hình xong. “Bồ có biết bồ là một con cóc không?”

“Hãy hôn tui đi, tui sẽ biến thành hoàng tử.” Marco tí tưng. “Tui sẽ là Hoàng-tử-biết-mình-là-Cóc. Tui biết bồ khoái tui, thú thiệt đi. Dẫu sao thì bồ cũng là con gái. Còn tui... tui là... tui.”

“Phải rồi! Marco này là Marco thật đây!” Tôi dài giọng.

Cassie cười khanh khách. “Mình cũng vừa thử cậu ta. Mình hỏi Marco xem cậu ta có còn nhớ lúc biến thành cá hồi hay không. Chỉ để thử trí nhớ của cậu ta í mà.”

“Và tui đáp là cũng không đến nỗi tồi, ngoại trừ lớp nước sốt cay quá trời luôn, và thế là tui đâm ra nghiền tương mù tạt. Nào, giờ thì mấy bồ có thôi ngay cái trò thử thiếc đó không? Tui sợ, tui mà quên mất lớp lang nào đó thì hồng chừng nhỏ Rachel sẽ biến thành gấu xám và xé banh tui ra trước khi tui có dịp phân bua cái gì...”

“Thôi nào, vào việc thôi.” Jake vẫn hồi trật tự. Ảnh thấy cho Ax một cái nhìn ý nhị rồi hất đầu qua tôi.

<Hoàng tử Jake muốn tôi nói với các bạn rằng: chúng ta đang bàn kế hoạch trong tình trạng nghi ngờ là có David đang lẫn quất đâu đây.> Ax nói bằng giọng truyền riêng tư. <Bạn ấy e rằng David có thể ở đây trong lối hình côn trùng gì đó và nghe trộm kế hoạch của chúng ta. Vì vậy những gì chúng ta bàn luận ở đây không phải là kế hoạch thật.>

Tôi kín đáo gật đầu. Đúng là tôi đã quên bém rằng David đã từng là một đứa trong bọn chúng tôi và cũng có quyền năng biến hình. Nhưng Jake thì không - cái gì ảnh cũng tính hết rồi.

Jake phác ra một kế hoạch mà về cơ bản, cũng giống như lần trước tui tôi đột nhập vào phòng đại tiệc của khu nghỉ mát. Có thêm một chút thay đổi cho có vẻ thuyết phục. Tất cả tui tôi đều làm bộ sôi nổi phản bác ý này ý nọ cho nó thêm phần thuyết phục hơn nữa.

Mãi đến lúc chúng tôi biến hình và bay đi, Jake mới cho tôi biết ảnh đã tính toán điều gì trong đầu.

<Ồ, Rachel sẽ thích cho mà coi,> Marco vừa nói vừa cười.

Cậu ấy đúng. Đó là một kế hoạch ác liệt, điên rồ, không thể kiểm soát và cực kỳ bạo lực.

Và Chúa sẽ phù hộ tôi, tôi thích điều đó.

CHƯƠNG 11

Đó là khu nghỉ dưỡng Marriott bên bờ biển. Nó đã được dùng làm nơi tổ chức hội nghị cấp cao của các nhà lãnh đạo gồm Tổng thống Mỹ, Thủ Tướng Anh, Tổng thống Pháp, Tổng thống Nga và Thủ tướng Nhật Bản.

Có an ninh không? Ồ, có chứ. Có hẳn một đội an ninh. Gồm rất nhiều tay quần áo sẫm màu, đeo kính râm với ống nghe bên tai tụ tập nhiều hơn bao giờ hết ở cùng một nơi. Giống y như

hội nghị của lực lượng Đặc Nhiệm quốc tế vậy.

Chừng đó đã đủ tệ rồi. Nhưng mà tệ hơn nữa là có vài tên trong số này là bọn Mượn Xác. Chắc chắn có vài tên trong số đội đặc nhiệm Mỹ. Có lẽ có vài tên trong đội đặc nhiệm Pháp, Anh, Nga và Nhật Bản nữa.

Và tụi tôi biết là Visser Ba đang ở đó, làm tất cả mọi chuyện với rất những suy tính độc ác, méo mó của hắn để tìm cách biến những người đàn ông quyền lực này thành bọn Mượn Xác.

Tụi tôi còn biết rằng ít nhứt đã có một trong số các nhà cầm quyền này - tụi tôi hổng biết đích xác là ai - đã bị mượn xác.

Vậy nên, về cơ bản thì đây là một nhiệm vụ khó. Ngay cả đối với tụi tôi. Là vì có quá nhiều tay đang nhìn ngó và bắn vào bất cứ thứ gì có vẻ khả nghi.

Nhưng đó cũng là nhiệm vụ tụi tôi phải làm. Tới lúc phải làm. Nếu bọn Yeerk biến những người đó thành kẻ bị mượn xác thì chấm hết. Trò chơi kết thúc.

Tụi tôi đã từng thử một cách tiếp cận khôn khéo. Tụi tôi đã bước thẳng vào một cái bẫy gài sẵn.

Giờ thì Jake đã sẵn sàng cho một-cách-ít-khôn-khéo-hơn.

Đại loại như khi bạn đang chơi cờ tướng bạn biết chắc mình sẽ thua liểng xiểng, thế là bạn bèn cầm nguyên cả bàn cờ mà hất toẹt xuống sàn nhà vậy.

Kế hoạch là vậy đó.

Điểm dừng đầu tiên là Khu Lâm Viên. Tôi có đủ bộ hình biến. Nhưng Tobias, Cassie, Marco, và Ax cần thu nạp ADN của con gì đó phù hợp cho “công vụ về khuya” của mình.

Tụi tôi cần những hình biến khổng lồ, có thể gây xáo trộn từng bùng, có thể hứng vài phát đạn mà không ăn nhằm gì, đại loại như voi và tê giác í mà...

Khi việc hấp thụ ADN đã xong, tụi tôi thẳng hướng bờ biển trong lốt móng biển. Quả là một cuộc hành trình gian nan. Gió giật từng cơn, thì đua cùng với những đợt sóng cao vút.

Sấm chớp bắt đầu ì ầm nổi lên.

<Yaaahhh!> Marco gào lên khi tia chớp đầu tiên nhá lên thấp sáng mây và sóng.

Theo sau tia chớp loảng ngoảng đó là một khoảng dừng. Một tia chớp khác nhá lên. Rồi thêm một quãng nghỉ nữa. Bất thành lĩnh, bầu trời đầy những tia chớp dày cỡ thân cây chen chúc nhau chạy ngang qua - tựa như ánh đèn sân khấu báo hiệu buổi biểu diễn đang mở màn. Chớp giáng ỳnh ịch thành từng chùm lên những ngọn sóng. Hết đợt sóng này đến con sóng khác bủa vây quanh chúng tôi, ngay cả khi chúng tôi chỉ cách bờ có một trăm thước.

Lại còn sấm nữa! Hãy hình dung ra tiếng sấm to nhất từ trước tới giờ bạn từng nghe, sau đó đem nhân lên gấp năm lần! Sấm to đến choáng óc như thể đầu bạn bị nhốt bên trong thùng trống cái, rồi ai đó giơ cái dùi thép lên nện thẳng cánh vào mặt trống vậy.

Sấm chớp xong lại đến mưa như trút nước.

<Dễ thương quá,> Marco nói. <Tuyệt thiệt.>

<Jake à, tụi mình không thể bay xuyên qua mưa gió được nữa đâu,> Tobias than thở. <Đặc biệt là không thể khi mà lông cánh ướt hết.>

<Ừ, bồ nói chí phải,> Jake gật gù. <Tụi mình phải bơi dọc theo bờ biển nốt quãng đường còn lại thôi.>

<Nhằm gì! Chúng ta chỉ cần nhào xuống nước là xong ngay.> Tôi bảo.

<Mòng biển thường xuyên lặn ngụp dưới nước.> Cassie nói. <Có điều không phải là giữa cơn bão tố.>

Đương nhiên là nhỏ nói đúng quá rồi. Nhưng mà, để tôi nói bạn nghe, dù có là mòng biển hay không thì đây cũng là một kinh nghiệm lạnh xương sống.

Thế này nha! Bạn là một con chim nhỏ màu trắng, nhỏ hơn cả con gà choai nữa. Đại dương thì đen như than, nhoang nhoáng toàn sóng là sóng. Nhưng bạn không thể trông thấy sóng, bởi vì mây mù che hết cả trắng sao rồi. Bù lại, cứ vài giây thì chớp lại nháng lên sáng rực, thấp sáng toàn bộ quang cảnh biển cả. Thỉnh thoảng, một ánh chớp nhờ nhờ từ xa tỏa tới, và mười giây sau tiếng sấm mới vọng đến chỗ bạn. Đôi lúc, chớp ở gần hơn, và sóng đến chỗ bạn. Đôi lúc, chớp ở gần hơn, và sóng bỗng hóa thành khoảng sấm tối để cho bạn nhận ra con sóng cao cỡ nào.

Tôi nhào xuống nước, theo sau anh Jake, lần này không ráng nhào lên hàng đầu. Tôi nể đại dương quá mà.

Tôi chạt vạt vùng vẫy để không bị chìm. Gió giật ghê quá. Chín mét... rồi sáu mét.

Chớp lóa!

Đột nhiên, nước không còn cách sáu mét bên dưới tôi nữa, mà nó đang đang nhảy bổ vào tôi. Giống như là đang trên máy bay bay qua một ngọn núi, thỉnh thoảng thấy mỏm núi nhô lên như một cái mọt nhọt sắp vỡ và nó cứ sừng sững xông tới trong khi điều duy nhất bạn có thể làm là chờ nó tới.

Ầm!

Nước trùm kín lên tôi. Nhưng này, tôi vẫn nổi nhẹ hều lên trên mặt sóng! Tưởng gì, vậy mà sợ chết khiếp, tôi suýt cười phá lên. Biết mình chẳng thể chìm, tôi liền quạt cánh ra sau, tự tin cảm thấy mình như một chiếc phao cứu sinh.

Chúng tôi dừng cách bờ vài mét. Đâu lý gì phải áp sát chính xác. Tôi thấy bọn bạn thấp thoáng trong ánh chớp: những con chim trắng nhỏ xíu đang cười sóng đen ngòm.

<Mọi người an toàn cả chứ?> Jake hỏi lớn.

Từng người một điểm danh.

<Tốt, giờ đến phần gay go nhất đây.>

Khỏi cần ảnh hưởng, tụi tôi cũng biết mình sẽ biến thành cá heo. Một khi đã là cá heo thì tất cả đều ổn thỏa - cá heo vốn là chủ nhân của biển cả mà.

Nhưng trước khi thành cá heo, tụi tôi phải về dạng người cái đã. Mòng biển và cá heo còn có

thể chịu nổi những con sóng hai tầng này, chứ con người thì vô phương.

CHƯƠNG 12

<Phần này sẽ rất cam go.> Jake nói. <Tất cả mọi người hãy cẩn thận!>

<Jake, sao tại mình không làm từng người một?> Cassie đề nghị. <Để mình biến thành cá heo trước, rồi giúp đỡ các bạn khác.>

<Ừ, làm vậy đi.> Jake đồng ý. <Cassie biến hình trước. Nhỏ là người biến hình nhanh nhất.>

Nghe có lý. Cassie luôn biến hình tốt nhất. Jake dùng nhỏ khi cần tài năng đặc biệt của nhỏ. Như ảnh dùng Marco khi cần tính đa nghi của cậu ấy. Như ảnh dùng Ax khi cần kiến thức về những người ngoài hành tinh. Như khi ảnh cần Tobias với đôi mắt tinh và tai thính của loài ăn thịt.

Như khi ảnh dùng tôi... vì cái gì? Cần sự liều lĩnh của tôi? Hay vì cần điều gì đó đen tối ẩn sâu trong tâm hồn tôi?

Giọng truyền bằng ý nghĩ của Cassie chợt ngừng lại khi nhỏ bắt đầu hoàn hình. Tôi chỉ thoáng thấy nhỏ khi một tia chớp nhá lên. Nhỏ là một mớ hỗn tạp gồm lông chim ướt sũng và da người với bộ mặt kinh dị như mặt nạ Halloween.

Tôi nghe tiếng nhỏ kêu the thé đầy ngạc nhiên và rồi trong một ánh chớp xẹt qua, tôi thấy một bàn tay người đang giơ lên chấp chới trên mặt nước.

<Cassie!> Tôi hốt hoảng la lên. <Cassie!>

Không có tiếng trả lời. Nhỏ đã chìm nghỉm. Thật ngu ngốc khi để Cassie đi đầu. Dẫu rằng nhỏ biến hình xịn đấy, nhưng tôi lại là tay bơi lão luyện hơn. Ngay tức thì, tôi hoàn hình thần tốc.

<Anh Jake, Cassie chìm rồi!> Tôi hét.

<Đừng rối lên mà làm điều ngu ngốc, Rachel! Từ từ rồi Cassie sẽ nổi lên thôi.> Jake bình tĩnh bảo.

Tôi nghĩ ảnh thật quái, nhưng vẫn tiếp tục phình to ra. Tôi nặng dần, nặng dần, và bắt đầu chìm. Tôi hóp không khí ừng ực, rồi ngay lúc ấy một đợt sóng chồm lên, vùi tôi xuống. Tôi chẳng có tay mà bơi, bàn chân kèch sù vẫn còn ngón chân chim, bây giờ đang bắt đầu dính tịt lại.

Khiếp đảm!

Không! Không! Tôi tự ra lệnh cho mình, trong khi sợ bạt hồn bạt vía. Hãy biến hình nào! Đó là lối thoát duy nhất!

Nhưng buồng phổi của tôi đã bị thiêu rụi rồi. Tôi vừa mới từ buồng phổi tí nị của mòng biển chuyển sang buồng phổi rộng rinh của người mà bên trong hổng có một chút không khí.

Tôi nghển cổ nhìn lên. Xung quanh tôi tuyền một màu đen. Đen thui lui như tôi rơi tôm vào

bể mực vậy. Tới đâu đây?

Giờ thì tôi đang bơi, cái chân người quấy đạp điên cuồng, đôi tay người cào cấu dòng nước. Nhưng tôi không thể cảm nhận được trọng lực. Tôi chẳng dám chắc là mình đang ngoi lên hay là đang rắng sức kéo mình càng ngày càng chìm sâu xuống.

Bỗng có cái gì đó va ình vào tôi. Tôi không thấy nó, chỉ cảm thấy nó như một khối cao su.

<Thư giãn đi nào, Rachel.> Cassie trấn an. <Bồ đi lộn đường rồi.>

Nhỏ húc cái mũi cá heo của mình xuống dưới người tôi rồi đẩy lên cho tới khi gương mặt tôi toái lên khỏi mặt nước, hứng trọn những hạt mưa rơi.

Tôi thở gấp gấp! Một con sóng tràn lên đè tôi xuống dưới một lần nữa, tôi nuốt gọn vài hóp nước biển mặn đắng rồi lại trời lên.

À, tôi nhận ra mình đang ngồi chàng hảng trên lưng con cá heo. Tôi liền nhoài lên trước và vỗ vỗ lưng Cassie, hớn hể “Cảm ơn” rồi thở dốc.

<Từ từ nào. Khi bồ đã sẵn sàng thì mình sẽ giữ bồ bên trên mặt nước cho tới khi bồ cơ bản đã thành cá heo nha.>

Khoảng mười phút sau, cả bọn chúng tôi đã thành cá heo. Cassie giúp tôi, tới lượt tôi và nhỏ giúp anh Jake. Cả đám mau lẹ biến hình kể đó. Tobias biến hình sau rốt. Cậu ấy phải qua công đoạn thành điều hâu đuôi đỏ đã, nên cả đám tụi tôi phải giữ cho cậu ấy nổi lên khỏi mặt nước.

<Thời tiết bá cháy cho vụ này,> Marco càu nhàu. <Cái gì đây, bão chắc? Chưa đủ tệ hay sao khi phải là nửa-người-nửa-chim rắng bơi, lại còn phải làm vậy giữa một cơn lốc cuốn nữa chứ?>

<Nước,> Tobias thều thào nói. <Coi, khi nào cũng vậy á. Nước lúc nào cũng rắc rối. Ở trên không ít nhứt bồ cũng thấy được chuyện gì đang diễn ra.>

<Vậy mà tất cả những lo âu của tôi đều hình như tan biến cả rồi,> Ax nói giọng khoan khoái. <Ôi, tôi cảm thấy... nhẹ nhõm gì đâu. Lại vui sướng nữa chứ.>

<Trí não cá heo,> Marco nói.

Quả vậy. Thật khó mà bức bối khi là cá heo. Cá heo trong lòng biển khơi khác nào trẻ nít tung tăng trong cửa hàng kẹo, khác nào Cassie say sưa với đám thú cưng và khác nào tôi đang tung hoành trong tiệm thời trang.

<Tốt rồi, tụi mình đều còn sống cả. Nào, lẹ lên! Có lẽ trễ rồi đó!> Jake thúc giục.

<Trễ mười phút so với kế hoạch chúng ta dự kiến.> Ax xác nhận.

<Tới luôn!> Tôi phát lệnh.

Cả đám phóng đi, nô giỡn dập dềnh trên sóng nước. Chúng tôi luồn lách qua những con sóng dựng đứng, thỉnh thoảng lại hứng chí nhảy tung lên khỏi mặt biển.

Bão ư? Hồng đáng kể! Sóng à? Càng vui chứ sao! Đêm tôi á? Ai lại thèm để ý. Chúng tôi có thể định vị bằng sóng âm. Còn gió? Càng khoái, gió tiếp thêm lực cho những cú nhảy. Sấm á? Nghe rộn rang như tiếng trống mùa lân.

Chóp nữa!Ồ... nếu bạn bơi dưới nước, uốn éo thân mình và nhìn thẳng lên trên thì chóp trở thành những bong đèn nhấp nháy khổng lồ. Toàn bộ mặt nước lặn tăn ánh bạc, mà là bạc xoắn xuýt lổm đổm, vằn vện như một cái đĩa bị ai đó đập dẹp lép.

Một mắt ngược lên dòm chóp, một mắt nhìn xuống ngó màn đêm đen. Điều đó chẳng làm phiền bộ não không hề biết sợ hãi là gì của cá heo. Các sinh vật khác còn biết kinh hãi chứ cá heo không được lập trình để hoảng sợ.

Trừ phi gặp cá voi sát thủ thì bản năng sinh tồn của cá heo mới trỗi lên thôi.

Nhưng những cơn sóng cao ngất ư? Tia chóp? Gió gào thét? Mặt nước đen ngòm? Hổng nghĩa lý gì với tôi cả.

Chúng tôi hân hoan bơi dọc theo bờ biển, cho đến khi ánh chóp nhá lên chiếu sáng những ánh đèn điện kiêu sa của khu nghỉ mát Marriott. Bây giờ thì trí não người của tôi mới trở về đầy đủ, với tất cả nỗi lo sợ bàng hoàng.

Lạnh gáy làm sao. Lần này chúng tôi không biến hình dưới nước nữa, mà phải biến hình trên đầu ngọn sóng.

CHƯƠNG 13

Định vị bằng sóng âm, chúng tôi phát hiện một chiếc tàu ngầm đang đậu cách bờ khoảng một dặm. Ngoài ra, còn cả chục canô của đội Tuần tra Duyên hải đang quần lên quần xuống.

Họ quét đèn sáng lóa mặt biển, nhưng không sao, đó là trò trẻ con với cá heo - chẳng cần tốn chút công sức nào chúng tôi cũng qua mặt họ cái một.

Cuối cùng họ cũng khuất dạng sau hòn đảo nhỏ gồ ghề, cách bờ khoảng một dặm. Nó chỉ là một chum đá tảng lộ nhô, loe hoe vài ngọn cây. Tôi toài lên khỏi mặt nước để quan sát cho rõ. Không hiểu sao, nhưng có cái gì đó ở nơi tiêu điều này khiến tôi cảm thấy bồn chồn, thấp thỏm không yên ngay cả khi đã là cá heo.

Cả sáu đứa chúng tôi tiến vào bờ. Tôi định vị thấy đáy biển lài lài dốc, chỉ sâu chừng một mét. Ngay cả não cá heo cũng cảm thấy bồi hồi khi cảm nhận những đợt sóng xô bờ, hất chúng tôi đè lên cát, sỏi và những mảnh vỏ sò vỡ.

<Tụi mình tới đủ gần chưa hả?> Marco thắc mắc.

<Cần tiến vào thêm chút nữa,> Cassie nói.

Ngay sau đó, tôi thấy cái bụng cao xu xám của mình chạm lên cát. Cái đuôi cá heo trở nên vô dụng, hết quây cọ.

<Rồi, giờ thì,> Cassie nói. <Phải biến thành thứ gì để có thể đứng cao hơn mặt nước này mới được.>

Tôi bắt đầu hoàn hình. Sóng ở đây cao cỡ sóng ở Hawaii chứ chả chơi. Khi xô vào lòng biển dốc, những đợt sóng lại được tiếp thêm sức mạnh, khiến nước cứ dâng lên, dâng lên hoài, cho

đến khi tạo thành con sóng hai tầng hung dữ.

Tôi cố định giờ những con sóng, nhưng vô phương. Một con sóng chop lấy thân hình nửa người nửa cá của tôi hất đập vào cát. Tệ nhất là chúng tôi không được phép thò mặt ra tồ hồ giữa bãi biển đầy nhóc lính tuần tra - đội quân được trang bị ống nhòm hồng ngoại tuyến, có thể trông thấy tất cả mọi cử động ở nơi này.

Chúng tôi không được để bị phát hiện cho đến khi mọi thứ đã sẵn sàng đâu vào đấy. Ngoài lý do sóng biển ra, bất cứ lý do nào cũng không thể bào chữa được.

Tôi hoàn hình thành người, và lại bị tra tấn bởi một nhọc khôn tả. Biến hình vốn khiến chúng tôi toi bờ rồi, mà biến hình liên tục, không được nghỉ lại càng khiến cả bọn te tua.

Thiệt tình, tôi bảo đảm mình có thể nằm khểnh ra và ngủ thẳng cẳng ngay trong vũng nước nông này. Nhưng rồi tôi cũng ráng ló cái đầu ướt như chuột lột của mình lên khỏi đáy biển.

Xong, tôi lại đấu tranh tư tưởng để lại biến hình nữa.

Giờ thì mọi thứ đang thay đổi theo chiều hướng tốt. Tôi biến thành voi Phi Châu - loài voi nặng cả chục tấn. Khi phình được tới tấn đầu tiên, tôi cảm thấy sóng biển chẳng còn là cái đình gì nữa.

Tôi lùi ra xa một chút để che giấu thân hình bồ tượng của mình, giữ cho đầu voi không nổi bật lên trên nền sáng của những ánh chớp.

Liếc qua phải, qua trái, tôi thấy đám bạn đang căng phòng lên thành những hình thù khổng lồ, núp vào trong sóng.

Jake đang biến thành tê giác. Marco cũng vừa chọn con vật tương tự. Cassie, Ax, Tobias và tôi đều biến thành voi.

Hai lối sinh vật này đều lạnh lẽ hơn cái vẻ bề ngoài lù đù của chúng. Cần phải nhiều tay súng đồng loạt khai hỏa may ra mới hạ gục được voi và tê giác. Nhưng khi thoát tiên trông thấy chúng, người ta thường có khuynh hướng bỏ chạy cái đã.

Chúng tôi là những khối thịt nặng cả chục tấn, với sừng, vòi và cơ bắp cuộn cuộn.

<Sẵn sàng chưa?> Jake hỏi.

<Sẵn sàng!> Marco trả lời.

<Mũi của con vật này chuyển động nhạy quá.> Ax nhận xét.

Không như Jake và Marco gần như mù tịt, tôi có thể thấy tỏ tường bằng cặp mắt voi. Tôi có thể thấy những căn nhà một tầng thấp đèn tù mù gần bờ, và thấy cả tòa khách sạn rực rỡ phía xa.

Mục tiêu của chúng tôi là những căn nhà một tầng, nơi ở của các vị nguyên thủ quốc gia. Kế hoạch của chúng tôi cực kỳ đơn giản. Nếu không ngăn cản được mưu mô của bọn Yeerk thì chúng tôi sẽ biến nơi này thành bình địa. Sau đó, tất nhiên, buổi đại tiệc mà Visser Ba háo hức mong chờ sẽ bị hoãn lại.

Kế hoạch chẳng cao siêu gì. Nhưng chúng tôi còn biết làm gì khác nữa? Một bọn nhóc mệt lử, sợ khiếp vía, lo âu và bồn loạn mà đòi phải sáng suốt, dịu ngọt thì quả là không tưởng.

<Ê này, Marco, ai là nhân vật trong truyện tranh mà luôn la lên "Tới giờ đá đít rồi" ta?> Tôi hỏi.

<À, đó là tay *Thing*. Và hắn nói là, "Tới giờ *Nện* rồi.">

<Vậy hả? Ờ, gì cũng được. Tội mình hãy đi cho vài cú ra trò đi!>

CHƯƠNG 14

Thiệt tội nghiệp cho Cơ quan Mật vụ và tất cả lực lượng bảo vệ của các nước khác trên bờ biển. Họ phải lúp xúp đội mưa bên trong cái áo trùm phong-sô, dán mắt vào ống nhòm xuyên màn đêm. Mới phút trước chỉ có sóng biển và chớp nhóa, thì ngay phút sau, bãi biển như có một đàn cá voi tự nhiên chui ra khỏi đại dương, kéo nhau vào bờ.

Ý tôi là, họ được huấn luyện để ứng phó với hầu như mọi thứ, trừ việc đối mặt với hai con tê giác và bốn con voi bỗng đứng hăm hở trời lên khỏi mặt nước.

“Hhhhhrrreeeeeyyaaahhhh!” Tôi tự giới thiệu sự có mặt của mình.

Có tiếng người bật lên thảng thốt. “Cái gì vậy nè?”

Tôi tăng tốc, băng nhẹ nhõm lên bờ dốc thoai thoải. Tôi có khối lực tích tụ trong những cẳng chân to như cột nhà mà...

Tôi phấn khích giơ cao cái vòi lên và rống tiếp.

“Hhhhhrrreeee-uh!”

Cả đám tội tôi cùng lao chạy ùn ùn. Thành linh, ánh chớp lóe lên, tôi thấy nửa tá đàn ông và phụ nữ lớp ngóp ló lên khỏi đường hào sừng nước mưa, trở mắt nhìn bọn tôi.

Chỉ có một người là phản ứng như thể đã tóm được manh mối: hắn giơ súng lên và... bắn thẳng vào tôi.

Bùm! Bùm!

Một tay thiện xạ mà nhắm voi thì làm sao trật được? Nhưng nước mưa tuôn lướt thướt lên mặt anh ta đã làm hỏng cú bắn.

Rõ cái gã đang bắn tôi là một tay Mượn Xác. Suy nghĩ đầu tiên của một người bình thường sẽ là không nên bắn vào một con voi trên bờ biển.

Tôi lao hết tốc lực về phía tay xạ thủ.

Bùm! Bùm!

Một tia lửa xẹt yếu xìu như phiên bản của ánh chớp nháng lên. Lần này tôi cảm thấy viên đạn găm vào vai mình. Cũng chẳng đau gì cho cam.

Nhưng tay xạ thủ không còn dịp bóp cò nữa.

Tôi hạ thấp đầu xuống, hươ cái vòi dài thòng lên, lập tức tay súng nọ bạt vĩa, quay đầu chạy mất đất.

<Nhớ lấy, không được làm hại người vô tội,> Jake nhắc nhở.

Ảnh lo lắng cũng phải. Chúng tôi ở đây là để gây náo loạn và hù dọa tất cả mọi người, chứ không phải để gây thương tích cho họ.

Giờ thì những cảnh vệ khác quyết định nên bắn vào bọn tôi thì hơn. Thế là khắp bãi biển dậy lên tiếng súng đi đoàn, xen lẫn với tiếng la ó, gào thét và tiếng gió rít rú.

<Mọi người sẵn sàng chưa?> Anh Jake gọi.

<Xung phong!> Marco cười. <Xung phong! Tui cá là nó luôn muốn nói câu đó.>

Chúng tôi đồng loạt ào lên bãi, hướng đến hai ngôi nhà gần nhất.

Năm mươi mét!

Hai mươi mét!

Bộ chân ngoại cỡ của tôi ngổn ngấu bãi biển, mỗi bước chạy mỗi lún sâu vào cát.

Một hàng bụi rậm hiện ra. Tôi chẳng hay biết những cái gai nhọn đâm quệt đầy hai bên hông voi rộng bát ngát của mình.

Tôi hét một cái xe thiết giáp đang chạy hết tốc lực! Đôi tai tôi quạt phầm phập trong gió, miệng tôi tru lên điên cuồng như tiếng kèn trumpet, cặp ngà hùng hổ lăm chĩa ra trước như đang tìm cái gì đó để xiên vào.

Tôi tông ầm vào giàn mắt cáo dùng để trang trí và xéo nát nó thành tấm xỉa răng. Rồi đến một bức tường! Tôi chạy tung tung, ngã đầu qua bên và dùng vai húc sập luôn bức tường.

Ầ ầm!

Rắc!

Tôi lùi lại lấy đà rồi ào lên phía trước.

Ầ ầm!

Rrắắắ!

<Thêm lần nữa nào!> Tôi rống lên và cười ngờ nghếch ở trong đầu.

Tôi lại lùi ra sau, và lần này không còn tiếng “rầm” nữa, chỉ nghe những âm thanh khô khốc, rít chịt. Đột nhiên, một quãng sáng từ cái lỗ tôi khoét ra ở trên tường chiếu thẳng vào tôi.

Bỗng tôi thấy Marco trong lối tê giác hùng hục xông lên, và chỉ cần một cú chúi người cậu ta đã lao vút qua cửa.

Những nhân viên an ninh đã vào vị trí chiến đấu. Voi và tê giác chạy lông nhông khắp nơi tạo

nên một cảnh tượng tức cười là một chuyện; voi và tê giác tông cửa, húc tường, phá sập nhà lại là chuyện khác.

Tôi chui qua cái lỗ mới mở và nheo mắt lại vì ánh sáng. Xong, tôi nhìn chăm chăm vào Marco và vào một người đàn ông đang bình tĩnh ngồi trên ghế bành.

Ông ta mặc áo sơ mi đại lễ và quần soóc đen, đeo cà vạt và mang giày đen bóng nhẫy. Áo khoác và quần dài của ông ta vắt lên thành ghế. Gương mặt ông ta phẳng phất nét gì đó rất quen thuộc - một nhà lãnh đạo uy quyền của thế giới, hẳn vậy rồi.

Vị chính khách ngồi tĩnh queo, vừa điềm tĩnh cầm một cái chai rót một thứ chất lỏng trong suốt vào ly, vừa gườm gườm nhìn tôi và Marco trong lồng voi và tê giác.

<Tụi mình làm gì bây giờ?> Marco phân vân.

<Đi quây mấy ngôi nhà khác đi.> Tôi đề nghị.

Đột nhiên, khoảng một tá nhân viên an ninh bận đồng phục ủa vào phòng, súng tự động đầy mình.

Bất ngờ, vị chính khách hét lên câu gì đó cụt lủn bằng tiếng nước ngoài. Không ai bóp cò súng. Ông khoát tay ra hiệu như muốn bảo tôi và Marco nên ra khỏi đây.

Thế là tụi tôi đi liền.

Hai đứa tôi bươn qua một bức tường khác, sau khi phá sập thêm nửa mái trần.

Đằng sau, vị chính khách phá ra cười khoái trá, như thể tụi tôi đã làm nên một thời khắc cực kỳ thú vị cho ông vậy.

Tôi đoán nếu bạn nghĩ kỹ lại thì, phải đi loang quanh với một tá chính khách mà nói về hoà bình chắc là tẻ ngắt. Sau vài ngày như vậy, có lẽ bạn cũng muốn chào đón vài con thú bự chẳng, đang gầm gừ tức tối băng qua phòng khách của mình.

CHƯƠNG 15

Chúng tôi chạy ủa ra ngoài trời mưa, lúc này nước đã lênh láng hệt như đang ở giữa đại dương.

Thật là một cảnh hỗn độn!

Đèn pin từ trên nóc khách sạn khu loang loáng xuống mọi xó xỉnh. Tiếng súng máy rộ liên tu bất tận. Đội quân áo đen súng lăm lăm trong tay hành quân rầm rập. Những quý ông ăn mặc chải chuốt và những quý bà trang điểm kiêu sa chạy tán loạn, miệng la bài hãi. Tôi nghe cả tiếng trực thăng đang quần thảo trên đầu.

Nổi bật lên trên cái nền rối rắm ấy là đám voi và tê giác đang xô ầm ầm vào bất cứ thứ gì có thể xô được.

Tiếng sấm dội loảng xoảng vào các cửa sổ. Mưa biến mọi thứ thành bùn nhoe nhoét. Cứ vài

giây, ánh chớp lại nháng lên soi tỏ toàn bộ cảnh tượng nhốn nháo.

Kể ra cũng vui đấy chứ. Nếu như không có cái vụ người ta đang nã đạn vào tui tôi.

Tôi nhắm tới một ngôi nhà còn nguyên vẹn ở bên cạnh và gọi Marco. <Ê này, tông đồ cánh cửa đó xuống luôn đi. Tui sẽ tới ngay.>

<Cái cửa nào? Tui không nhìn xa cỡ đó được đâu.>

<Quay qua trái,> Tôi chỉ dẫn. <Được rồi, tới, tới, tới đi! Bên trái!>

Rầm!

<Bên này hổng có cửa !>

<Tui nói là bên trái mà,> Tôi nói. <Đừng lo, để tui làm cho.>

Tôi tông mạnh vào cái lỗ trên bức tường do Marco đã tạo ra. Lần này bức tường đổ sập dễ dàng. Chỉ hai cú huých, bức tường đã đổ sập xuống như bánh tráng khô.

Bùm! Bùm! Bùm! Bùm!

Bốn viên đạn ghim vào đầu tôi một lúc. Trời ạ, đau hết biết, đau như bị búa bổ vậy.

Tôi lùi xa khỏi đội bảo vệ gồm những người đàn ông trông nghiêm nghị và quả cảm. Có ba người cả thấy. Đằng sau họ, trông rất bí ẩn, là người đàn ông quyền lực nhất Hành Tinh.

Tôi thề tôi phải đấu tranh lắm với mong muốn kỳ cục được cất tiếng chào, "Thưa ngài, rất hân hạnh được gặp ngài!"

Máu bắt đầu rỉ rả xuống mặt tôi. Tôi cảm thấy quay cuồng, xây xẩm. Rõ ràng mấy viên đạn đã tàn phá cái gì đó trong đầu tôi rồi.

Tôi lùi lại, kéo theo một ít vôi vữa và mấy thanh gỗ vụn. Cái thân voi bành ki của tôi đụng trúng một người lính đang tụt khỏi sợi dây thừng hình như từ trên trời thông xuống. Có tiếng trực thăng phành phạch phía trên. Thêm nhiều dây thừng được thả xuống và thêm nhiều lính áo đen tuồn theo.

Những anh chàng áo đen này được trang bị tận răng. Đã đến lúc phải rút thôi.

<Anh Jake!> Tôi hét vào bóng tối. <Anh Jake! Lực lượng tăng cường đang tới!>

<Tới giờ chuẩn thôi!> Jake la lên với cả bọn. <Tụi mình quay lại bờ biển thôi!>

Tạch! Tạch! Tạch! Tạch! Tạch!

Súng tự động khai hỏa. Tôi cảm thấy cẳng chân mình trúng đạn. <Nhanh lên, Marco! Ra khỏi đây mau!> Tôi hét.

<Nhưng... mình chưa gặp được Tổng Thống,> cậu ta phàn nàn về tiếc rẻ.

<Marco, hổng phải lúc đùa à nha!>

Tụi tôi quay lại, chạy trở ra những giàn mắt cáo bẹp dúm, những bụi cây xơ xác và hiện trường hoang tàn đổ nát. Tụi tôi chạy ào ra bãi biển gió lồng lộng và ướt át.

Bất thần một người đàn ông lão đảo hiện ra trước mặt tôi. Mình thấy ông ta lấm lem đầy bùn, chân ngập trong cát đến tận mắt cá. Gương mặt ông ta vô cùng giận dữ. Đó là Tony, Trưởng ban Lễ tân của Nhà Trắng. Ngoại trừ rằng tụi tôi biết Tony đã bị Visser Ba thâu nạp để sử dụng như một lối hình biến.

Căn cứ vào nét tức tối đến méo mó trên gương mặt "Tony" thì đây ắt hẳn là Visser Ba biến hình.

Như một luồng điện xẹt ngang, ánh mắt tôi và hắn giao nhau, nảy lửa. Hắn biết tôi là ai và tôi cũng biết hắn là thứ gì.

<Tao cam đoan là bữa đại tiệc sẽ bị hoãn lại, Visser.> Tôi nói. <Nào, để coi mày chạy nhanh cỡ nào.>

Tôi nhào vào hẫnh nhưng lại chệnh choang vì những viên đạn găm vào cẳng chân đau nhói. Visser Ba nhảy lùi lại. Biết tôi không thể bắt kịp, hẫnh nhảy đồng lên, thét bù lu bù loa. “Andalite khốn khiếp! Tao mà bắt được mày, tao sẽ bắt mày phải van xin được chết!”

Không rảnh để ngồi tiếp chuyện vui vẻ. Hơn nữa, tụi tôi cũng hổng có ý định nói chuyện với bọn Yeerk. Tụi tôi hổng muốn chúng nhận ra tụi tôi hổng phải là Andalite.

Chạy vùi trong cát, tôi thấy đám bạn cũng đang hối hả chạy. Có đũa bị thương te tua, có đũa hầu như chẳng sút mẻ gì. Tôi bỏ mặc Visser Ba đó, ráng lê lết chạy trên ba cái chân còn lành lặn. Chúng tôi chạy về phía mép nước, đạn vẫn đang đuổi sát theo, cắm ghim vào cát như mưa.

Ngay khi vừa đụng mí nước, tôi hoàn hình liền. Những viên đạn chì tự bật tung ra, rơi lồm tồm xuống biển. Nhưng ngay cả nếu chúng không rơi ra, những vết thương chúng gây ra cho tôi rồi cũng sẽ tự lành.

Tôi cảm thấy chóng mặt. Tôi còn sống! Tôi cười khoan khoái, cười phát rồ phát dại. Không còn sợ sệt nữa, trong tôi dậy lên niềm vui sướng điên cuồng vì đã trốn thoát suôn sẻ.

<Họ sẽ giải thích chuyện đó cách sao ta?> Tobias thắc mắc.

<Mình không biết,> Tôi nói, <nhưng đó sẽ là một hội nghị cấp cao không ai có thể quên được.>

CHƯƠNG 16

Tôi nhanh chóng hoàn hình. Tình thế lúc này cực kì nguy hiểm, nhưng thời tiết khắc nghiệt đã yểm trợ chúng tôi. Lực lượng Tuần tra Duyên hải đã tiến vào, nhưng những con sóng lưng lửng đã ngăn không cho họ áp sát bờ.

Khi đã trở về dạng người, tôi có thể cảm thấy các vết thương biến mất, những đầu đạn rơi tồm xuống nằm dưới đáy biển hoàn toàn vô hại.

Một lần nữa, tôi lại gần như chết đuối trước khi biến hình thành cá heo để đảm bảo an toàn. Nhưng tôi hầu như không quan tâm mấy. Sự mệt mỏi sau trận đánh lại trỗi dậy. Một kiểu chán chường khi tất cả chất adrenaline đã tan đi.

Tâm trí cá heo đã cứu tôi. Cá heo luôn luôn vui vẻ không cưỡng lại được. Chuỗi ADN của cá heo đã tái tạo lại cùng với bản năng cá heo, cảm xúc tươi mới đồng thời với lột hình biến.

Tôi khéo léo quấy cái đuôi cá heo màu cao su xám và lướt đi êm ru trong làn nước. Tôi lao xuống, lườn lách qua dàn máy xịch xích của đội Tuần tra Duyên hải và hướng ra biển.

Và liền khi đó đã xảy ra chuyện. Vừa bơi, tôi vừa phát ra luồng sóng âm định vị - một chuỗi những sóng âm thanh tần số cao. Sóng âm lan trong nước và dội ngược lại hình ảnh của những gì nó chạm phải. Giống y như hệ thống định vị bằng âm. Như sóng ra đa dưới nước.

Và tôi thấy trong óc tôi hình thù một vật gì đó rất to. Cái hình thù này, từ bao đời nay đã in đậm vào tầng sâu thẳm của não cá heo.

Nó dài lắm - phải sáu mét là ít, và nặng đến năm tấn. Từ trên lưng nó, một cái vây dài thượt

đâm thẳng lên. Kiểu định vị bằng tiếng vang không cho thấy màu sắc. Nhưng tôi biết vật đó khi nó tiến đến gần hơn, tôi thấy một hình ảnh với hai màu đen trắng.

<Cá voi sát thủ!> Tôi thét um.

Con cá lao thẳng đến chỗ tụi tôi với tốc độ kinh hồn. Nó nhanh bao nhiêu, mạnh bao nhiêu thì chúng tôi lại yếu ớt, tội nghiệp bấy nhiêu. Tôi chỉ còn nhớ nằm lòng có mỗi một điều: chính cá voi sát thủ chứ không phải loài vật nào khác ăn thịt cá heo.

<Mình nhận ra nó khi định vị bằng sóng âm,> Cassie lo lắng đồng tình.

<Sinh vật này là gì?> Ax hỏi.

<Thực ra nó cùng họ với cá heo,> Cassie trả lời. <Một họ hàng gần với con vật mà chúng ta đang biến thành.>

<Đúng, họ hàng gần,> tôi lầm bầm. <Giống như giống chó Chihuahua[1] và Doberman[2] cũng là họ hàng gần đó.>

<Sao chỉ có một con vậy ta?> Cassie thắc mắc. <Lạ thiệt.>

<Tại sao? Sao mà lạ?> Tobias hỏi.

<Thường thì cá voi sát thủ hay đi săn thành đàn mà.>

<Hừ, mình con này thôi cũng đủ sức săn cả đàn tụi mình rồi,> Tobias nói. <Con này lớn quá nên đâu có cần trợ giúp.>

<Phải làm gì đây?> Marco lúnh quính hỏi.

<Nó chỉ là một con cá voi sát thủ,> Jake hét. <Tụi mình còn có trí thông minh của con người nữa. Tụi mình không thể thắng thể hơn nó hay bơi nhanh hơn nó. Tụi mình sẽ phải nghĩ xa hơn nó.>

<Chạy về phía tàu Tuần Duyên đi!> Tobias đề nghị. <Tụi mình sẽ xuống đó núp. Tiếng máy tàu sẽ đuổi nó đi.>

<Hay đấy!> Jake tán đồng.

Cả bọn chúng tôi ngoặt gấp và hộc tốc bơi về phía con tàu.

Chẳng dễ dàng gì khi phải chui xuống gầm con tàu nhỏ xíu đang bập bênh giữa những đợt sóng. Ngoài ra, vì thiếu không khí, nên chúng tôi phải ngoi lên để thở, không thể trốn ở đó mãi.

Thoạt nhìn thì kế hoạch đó cũng khá hoàn hảo, ngoại trừ một sự kiện kinh khủng...

<Ha ha ha, tụi bay tưởng cái thứ âm thanh ngớ ngẩn kia có thể xua được tao à?> con cá voi sát thủ ngạo nghễ nói. <Cứ thử đi, mấy cưng.>

Sáu giọng truyền của chúng tôi cùng cất lên một lượt:

<David!>

<Ừ, David đây!> Nó đặc chí thừa nhận. <Năm con cá heo bé tẹo và một con cá voi sát thủ. Để coi sao nào.>

<Nó vẫn nghĩ là Tobias đã chết.> Tôi phát giọng truyền riêng. <Nó chưa đếm tội mình đâu. Tobias, lùi ra đằng sau...>

Ax ngắt ngang. <David không biết ai trong chúng ta là Tobias cả. Nó cứ nghĩ chúng ta chỉ có năm người thôi. Như vậy, người thứ sáu, tức người cần ẩn diện có thể là bất cứ ai.>

<Ax, bồ tính sao?> Jake hỏi.

<Tôi đang thắc mắc, thưa hoàng tử Jake, xem ai trong chúng ta có mẫu biến hình có thể đánh bại được David.>

<Mình đây,> Cassie sốt sắng nói.

<Được rồi, Ax đúng. Vậy thì Cassie lùi lại phía sau. Tất cả hãy dàn hàng. Ý hay lắm, Ax. Nhưng đừng gọi mình là Hoàng tử.>

<Vâng, thưa Hoàng tử Jake.>

<Chúng ta cần làm cho David bị phân tâm.> Jake nói.

<Tới luôn!> Tôi hét vang.

Tôi cóc cần biết David có bị gấp mười lần mình hay không. Tôi căm ghét cái đồ cặn bã đó, dù vẫn chưa biết mình sẽ đánh nhau với nó như thế nào. Đừng nói là cá heo, mà ngay như cá mập cũng khó lòng địch nổi con thủy quái khổng lồ này.

<Ê, ta là cá voi Willy[3] Tự do,> David vừa nói vừa cười. <Willy Tự do đang đói ngấu đây.>

<Sao mày không mang câu đùa đó nói với Visser Ba đi?> Tôi cười khinh bỉ. <Có lẽ hắn sẽ sắp xếp cho mày được cười tới chết luôn đó.>

<À, Rachel à. Mày đó phải không? Rachel khủng đó hả?>

<Tao khủng hả? Cũng tốt thôi, có giấy chứng nhận điên giống mày mà, David.>

<Tao mà điên hả? Ê, tao đâu phải là đứa dọa giết cha mẹ người nào đâu, cái đồ phù thủy điên rồ kia.>

Rồi, xong. Hắn đã nói toạc ra cho cả mấy đứa bạn tôi đều nghe. <Tao không hề đe dọa gì ba mẹ mày cả,> tôi nói dối.

<Có, mày đã dọa,> hắn hả hê nói, và ngay cả tôi cũng có thể nghe thấy tiếng ngân của sự thật. <Mày có biết điều đó không, Jake sếp sòng? Mày có biết không, Cassie-đầy-đạo-đức? Bọn mày có biết chính Rachel đã đe dọa giết cha mẹ tao không? Còn mày thì sao, Andalite? Dĩ nhiên ai cũng biết là Marco-miệng-lưỡi-sắc-sảo sẽ đồng ý rồi, khỏi hỏi.>

Không đưa nào lên tiếng. Không ai bảo vệ tôi cả.

Tôi chợt thấy trống rỗng. Tôi cảm thấy sự im lặng của tụi nó xoáy một lỗ to tướng trong lòng tôi. Tụi nó là ai mà phán xét tôi? Có ai trong số tụi nó đã từng không làm bất cứ điều gì đáng xấu hổ?

Tôi có xấu hổ không? Đó có phải là điều tôi đang nói?

Nhưng chẳng còn thời gian mà nghĩ vớ vẩn nữa. David đã quấy đuôi trời tới, hùng hùng hổ hổ như một đoàn xe lửa phóng hết tốc lực.

<Nè, mấy bồ, kế hoạch là vậy: cho dù nó đuổi theo ai thì những người còn lại đều phải xông vào tấn công nha. Cứ nhè mắt nó ra mà rĩa. Chỗ đó dễ bị tổn thương lắm.> Jake ra chỉ thị.

Tôi vẫn bất động chờ ảnh nói một câu nào đó. Đại loại: "Ổn rồi, Rachel, không có chuyện gì nghiêm trọng đâu." Nhưng ảnh không nói gì cả. Không gì cả! Tôi chỉ muốn quất vào mặt ảnh: "Tại sao anh để em bám theo David nếu anh đã không nghĩ là em sẽ đe dọa hắn ta? Đồ đạo đức giả!"

Nhưng giờ không phải lúc làm chuyện đó. Bởi vì giờ đây tôi có thể thấy con cá voi sát thủ đang đâm bổ vào tôi. Một tia chớp nhá lên soi rõ bóng hắn. Hắn giống như một thứ lai tạo kỳ quái giữa một con bò và một chiếc xe bus.

Suốt! Cái miệng rộng hoác của nó chứa đầy răng sắc nhọn. Nhanh dễ sợ, nó xoay qua nhắm thẳng vào Ax.

<Tao ở ngay đây nè, David.> Tôi hét, đồng thời quấy mạnh đuôi. David bỏ Ax, ngoặt gấp sang tôi.

Tôi lại quấy cái nữa và phi như tên bắn vào nó - nhắm ngay cái mũi.

Gần...Gần...Gần...Gần hơn nữa.

Tôi xoay mái chèo của mình và hướng thẳng lên. Lên, lên, trườn thẳng qua chót mũi của David.

Vvvúúúúúúútttt!

Lên khỏi mặt nước, giữa trời mưa xối xả, thấm đẫm ánh chớp, tôi bay cao hết cỡ. Lơ lửng trên không trung, tôi nhìn xuống khi bị trọng lực kéo rì, chợt kinh hoàng thấy ngay bên dưới mình là cái miệng đang há to của con cá voi sát thủ.

Rơi! Tôi đang rơi vào cái hốc đó.

<Khôôôôôông!>

Nhưng đột nhiên, có cái gì đó khiến David lùi phắt lại. Nó lùi xuống nước vừa lúc tôi rời tòm về phía nó...

Tòm! Tôi rơi xuống nước chứ không phải rơi xuống cái miệng đầy răng của con cá voi sát thủ. Quá bất ngờ, tôi chẳng trông thấy David đâu cả.

Hãy định vị bằng sóng âm, Rachel, nào, nào, tập trung đi.

Tôi phát ra một tràng sóng định vị. Tiếng dội vọng về ngay tức thì. David ở ngay sau tôi. Tôi vội né dạt qua trái, vừa hay cái đầu trắng đen của nó chĩa sượt qua.

Bỗng, từ đâu đó, một con cá heo khác hiện ra. Nó dùng mõ xĩa cho David một cái vào mắt phải, rồi nhanh chóng lặn chui xuống cái bụng tổ chẳng của con quái vật, trốn thoát.

<Aaaaahhh!> David rú thê thảm, nhưng vẫn quyết định không buông tha tôi. Hồng tin nổi là nó quay đầu và tăng tốc bổ chửng vào tôi lẹ đến vậy.

Thật kinh hoàng! Tôi đang chơi trò đuổi bắt cực kì nguy hiểm.

Lăn ngửa bụng lên, tôi chúi luồn xuống bên dưới David, cứ thế lướt đi - chính xác là bụng tôi chà sát bụng nó. Trườn được nửa chiều dài thân hình nó, tôi trồi ra qua hông phải, tiếp tục lướt về phía cái vây lưng linh hoạt, cao ngều.

Giờ tôi đã thoát ra khỏi tầm nhìn của nó. Chừng nào tôi còn xoay sở chuyển động đúng nguyên vị trí đó thì David dùng hông trông thấy tôi, chứ đừng nói đến chuyện đòi áp sát.

Nhưng David đã chán trò đuổi bắt với tôi. Nó nhắm con cá heo khác và tôi chẳng thể nào đua tốc độ được với nó.

Thoáng thấy cái đuôi David vụt qua, tôi bạnh quai hàm ra, tớp lấy.

Thật sai lầm hết sức!

Nó quẫy đuôi, nhồi tôi xóc lên xóc xuống rồi hẩy mạnh một cái. Răng tôi tuột hết ra khỏi mầm. Choáng váng, ngất ngư! Đành phải nhả ra thôi. Chỉ chờ có thế, David liền quay lại lao vào tôi.

Tất cả những gì tôi thấy là cái quai hàm bự chẳng, phập phồng đang xồng xộc phóng về phía mình. Thôi rồi, phen này còn lâu tôi mới thoát.

Con cá voi sát thủ găm trọn thân hình cá heo của tôi vào tầm nhìn của nó. Eo ôi! Nó bự quá! Nhanh quá!

Và rồi...

... rồi tôi bỗng thấy thứ mà cá voi sát thủ cũng phải kiêng nể.

Nó dài cả mười lăm thước, nặng cỡ năm, sáu chục tấn! Tuy rằng đang trên bờ tuyệt chủng, nhưng vẫn còn cá voi lưng gù sinh sống trong lòng biển. Và một trong những con cá hiếm hoi còn sống sót đó là... Cassie!

<Chào David, Cassie Ủi Lô đây.> Cassie cất tiếng. <Sao không để bạn Rachel của tôi yên vậy cà?>

Phải chi David hiểu nhiều về cá voi thì chắc hẳn nó đã biết cá voi lưng gù gần như chẳng làm gì được nó - không có răng nhọn, chỉ được cái to xác.

Nhưng nghĩ thử coi, giả sử bạn bị một quái vật to cỡ tòa nhà đuổi theo, thì chắc hẳn bạn muốn cao chạy xa bay khỏi nơi đó liền.

David vọt lẹ, nhưng không quên nhả nhe tôi. <Rachel, lần sau thì đừng có hông mà thoát!>

CHƯƠNG 18

Về tới nhà, tôi để nguyên cả quần áo ướt nhem, nằm vật ra giường như một quả banh xì hơi. Kiểu này ngày mai chắc khỏi đi học nổi quá.

Gần sáng, tôi mơ màng nghe có giọng ai đó nghèn nghẹn, thê lương gọi mình. Mặc kệ, tôi cứ ngủ tiếp.

Sau đó, Jordan hùng hổ đi vào, đá giường tôi rầm rầm cho tới khi tôi giật bắn dậy.

Tóc dính bết vào mặt, mắt kèm nhèm đầy ghen, tôi tức khí gầm gừ. “Chán sống rồi hả, Jordan?!”

“Saddler,” Jordan phân trần.

Phải một lát sau tôi mới hiểu ra. “Hử?”

“Tình trạng ảnh tệ lắm. Bác sĩ nghĩ ảnh không qua khỏi đâu.”

À, Saddler, anh họ tôi - và là em họ Jake. Ừ hén! Giờ tôi đã nhớ ra rồi. Ảnh bị thương nặng lắm và vừa mới được chuyển đến bệnh viện nhi đồng gần nhà chúng tôi.

“Chắc anh Saddler không qua khỏi rồi. Chắc ảnh sẽ chết.”

“Trời. Tệ thiệt.” Tôi ráng mở miệng.

“Chị nói được có nhiều đó thôi hả?”

Phen này thì hết ngủ tiếp được rồi! Tôi ráng ngồi dậy, cố gắng tập trung tâm trí óc hầu kiếm ra câu gì đó hợp lí một chút để nói. Nhưng đầu tôi mít đặc rồi, cứ u u ong ong mãi.

“Anh Saddler sắp chết.” Jordan mếu máo nhắc lại.

Tôi bắt đầu lơ mơ hiểu ra Jordan muốn gì. Nó đang sợ và muốn được tôi vỗ về.

Tôi ngoắc nó lại rồi vừa ngáp vừa nói. “Ngồi xuống đi,” tôi vỗ vỗ tay xuống tấm ra. “Nào cưng. Điều đó thật tệ. Tội nghiệp anh Saddler, ảnh còn quá trẻ. Dì dượng sẽ đau lòng lắm đấy. Chị hiểu em cảm thấy thế nào mà...”

“Trời ơi, ghê thiệt,” Jordan thút thít. “Mới hôm rồi ảnh còn đang chạy xe đạp, thế mà tự dưng bây giờ cuộc đời ảnh sắp chấm dứt rồi. Ôi!”

Tôi gạt đầu. “Ừa, đời chẳng công bằng chút nào!”

Jordan tròn mắt nhìn tôi. Hình như nó nhận ra trong câu nói đó dường như có đượm vẻ chán chường, buông xuôi.

“Nghe nè, cưng,” tôi vội trấn an nó. “Chuyện không hay vẫn thường xảy ra mà. Nhưng điều đó không có nghĩa là nó sẽ xảy đến với em, với chị, với Sarah, hay với ba mẹ đâu.”

“Vâng, nhưng cái chính là em thấy kỳ cục quá hà. Ý em là, em thấy em tệ quá đi, khi em dường như là mừng rỡ vì người sắp chết hẳn phải là em á. Chị biết không? Giống như là cảm giác xí huyệt vậy đó. Nhưng nghĩ vậy là hẳn đúng phải không chị. Em phải buồn mới phải. Em cũng thấy buồn. Nhưng mà hẳn chỉ buồn không thôi, mà còn cả cảm giác “Ồi, mừng quá, em không chết”. Rồi em sẽ lại tự nhủ “Từ rày trở đi mình hẳn bao giờ đi xe đạp ẩu như vậy đâu.” Chị biết không, cái gã dụng Saddler nói rằng tại ảnh lao ra đường mà không nhìn ngó cẩn thận. Thế là, em lại nghĩ: Saddler chết là tại ảnh ngu ngốc và bất cẩn quá. Nhưng nghĩ vậy cũng lại hẳn đúng chút nào.”

“Ờ thì không hẳn đúng, nhưng theo chị thì cảm giác đó cũng có thể là bình thường lắm chứ,” Tôi an ủi. “Chị muốn nói là, em không muốn nghĩ chuyện đó có thể xảy đến với em. Vì thế em đâm ra hối hận. Mà nó cũng chả bao giờ xảy đến với em đâu mà. Em trách luôn cái người bị tai nạn. Bởi vì rồi em sẽ khỏi phải nghĩ ngợi rằng chuyện gì sẽ xảy ra nếu tai nạn đó lại xảy đến với chính em. Thậm chí em có thể phát khùng với chính cái người bị nạn đó nữa kia. Kiểu như là “Sao ảnh dám kéo tôi vạ lây theo cái chuyện rủi ro này? Sao ảnh dám bị tai nạn và rồi khiến tôi phải cảm thấy tệ.”

Jordan gật đầu. “Dạ, cảm giác đó cũng lại sai lè ra nữa.”

Tôi nhún vai. “Ừ, có thể. Nhưng con người là vậy mà. Em không muốn cứ chạy quanh và nghĩ: “Trời, tôi dám là người kế tiếp lắm á. Hoặc có thể người bị nạn là chị em tôi hay chính mẹ tôi luôn á. Vậy là em muốn làm mọi thứ để em khỏi phải nghĩ theo hướng đó. Em phải dựng lên một bức tường giữa chính em và sự sợ hãi. Em phải tự tách mình ra khỏi cảm giác đó, tự nhủ rằng em an toàn. Chuyện tệ hại chỉ xảy ra với kẻ bất cẩn và ngu ngốc hoặc là kẻ độc ác mà thôi.”

Jordan có vẻ ngơ ngơ, thậm chí nó còn mỉm cười. “Mẹ bảo hôm nay chị em mình nghỉ học ở nhà cũng được. Chị biết đấy, phòng trường hợp...”

Tôi nhăn mặt. “Lí do nghỉ học quá tệ.”

“Ừm, mà không chừng anh Saddler sẽ khỏe lại thì sao...”

“Ừa, giống như trong phim *ER* vậy. Bác sĩ cứ lo sốt vó cả lên, nhưng rồi bệnh nhân vẫn lành bệnh mà.”

“Nếu họ là một cô gái duyên dáng thì họ đã hẹn hò với tài tử Noah Wylie rồi.” Jordan nói, rồi cười khúc khích.

“Đúng! Vậy nên đừng có bi quan về Saddler nữa nha.”

Jordan đi rồi, tôi lết bệt đi vào phòng tắm, mắt vẫn cứ díp lại. Tôi vẩy nước lạnh lên mặt.

<Áááá! Tao không bao giờ nghĩ là mày thông minh vậy đâu.>

Tôi giật mình đứng thẳng lên, đảo mắt ngó chung quanh. Không thấy gì cả! Trong vòi hoa sen cũng không! Dưới sàn nhà, trên tường, trên mái trần cũng không luôn!

Tôi đứng đó, tỉnh hẳn. “Mày lại muốn gì hả, David?”

<Tao chỉ muốn chiêm ngưỡng trí khôn của mày thôi, Rachel.> Nó nói. <Có chuyện gì vậy? Bộ mày căng thẳng khi tao lẩn quất quanh đây à?>

Tôi đảo mắt rà soát quanh phòng, kể cả tủ thuốc. Chẳng thấy gì cả! Chợt, một cảm giác ghê tởm, rợn rợn dấy lên. Hẳn chừng nó đang... ở trên người tôi cũng nên.

“Mày nghĩ sao nếu tao xài một ít thuốc diệt côn trùng, David?” tôi hỏi, cố tỏ ra can đảm và tỉnh bơ tựa như mình không hề khiếp sợ.

<Mày phải dựng lên một bức tường giữa chính mày và sự sợ hãi, Rachel. Mày phải tự tách mình ra khỏi cảm giác đó, tự an ủi là mày an toàn, Rachel. Mày phải tự nhủ rằng chuyện tệ hại chỉ xảy ra với kẻ bất cẩn và ngu ngốc hoặc là kẻ độc ác thôi,> David móc mĩa, nhắc lại lời tôi vừa vỗ về Jordan.

"Mày nghĩ mày sẽ đạt được cái gì hử David?" Tôi hỏi.

<Tao đang truyền một thông điệp tới mày đây, Rachel.> David hằn học. <Rằng tao biết chỗ ở của gia đình mày. Giờ mày còn dám đe dọa tao nữa hết?>

Tôi phải dằn nổi khiếp đảm đang đua tranh quyết liệt với cơn điên tiết trong đầu mình. Tôi không được để cho David biết nó đã nắm thóp được tôi.

“Gia đình tao không dính líu gì đến chuyện này.” Tôi thốt lên.

<Mày tự nói đó nghe,> David gằn giọng.

“Ba mẹ mày giờ đã bị mượn xác. Đó là điều khiến họ khác biệt với gia đình tao.”

<Sao mày dám chắc một trăm phần trăm là ba mẹ mày và các em mày không bị mượn xác?> David hỏi lại.

Tức nghẹn họng, nhưng tôi phải cố bình tĩnh. Chỉ cần nổi sùng một chút thôi là David biết ngay nó đã khống chế được tôi. “Mày sẵn đuổi mấy bé gái yếu đuối hử, đồ rác rưởi? Vậy mà mày thơn thớt bảo rằng mày không làm hại con người không ở trong hình biến. Láo! Đứa hèn nhát như mày không hề biết đến danh dự là gì.”

Quả là một đòn thượng thặng. Liệu David có chịu thua? Điều đó còn tùy thuộc David nhìn nhận chính nó như thế nào?

<Mày muốn luật lệ hử? Được, tao sẽ cho mày luật. Nào: hãy đưa tao chiếc hộp xanh, tao sẽ đi khỏi thành phố này liền. Rồi tao sẽ có điều tao muốn. Tao sẽ có quyền lực! Nhắc lại, tao muốn chiếc hộp xanh!>

“Để làm gì, đồ ngu? Mày muốn tao thêm Người Hóa Thú nữa à? Chi vậy? Để chúng phản bội mày như mày đã phản bội tội tao hử?”

Tôi nghĩ điều này khiến David suy nghĩ. Quả vậy!

<Tránh xa gia đình tao ra, Rachel. Tao sẽ không dấn động tới gia đình mày. Chỉ có tao và mày đấu với nhau thôi. Đó là thỏa thuận.>

“Tao chấp nhận,” tôi nói.

<Tuyệt. Còn bây giờ thì, ê, hãy thưởng thức sự tằm táp đi.>

Thình lạng, không nghe David nói thêm gì nữa. Có lẽ nó đã bỏ đi rồi.

Và lần đầu tiên trong đời, tôi quyết định bỏ cử tằm.

CHƯƠNG 19

David đi rồi mà tôi vẫn chưa yên tâm, cho đến khi giới hạn hai giờ đã qua - đó là khoảng thời gian David có thể ở trong lốt biến hình. Sau giới hạn đó nó mà không rút ra khỏi lốt ruồi, gián hoặc rệp hay gì gì đó thì nó sẽ bị kẹt trong lốt biến hình vĩnh viễn...

Vừa hết hai giờ, tôi liền xông thẳng tới nhà Jake. Trong lối xe đi, có thêm vài chiếc xe đang đậu. Tôi đoán chắc gia đình Saddler đã đến.

Jake ra mở cửa. Nhìn qua vai ảnh, tôi thấy gần chục người ở trong phòng khách, tất cả đều có vẻ đang chuẩn bị đi đâu đó.

"Chào Rachel." Jake hồ hởi. "Em đến để..."

Không để cho Jake nói hết lời, tôi túm lấy vai áo ảnh và kéo giật ra ngoài hiên. Chưa bao giờ tôi làm vậy với Jake cho nên có lẽ ảnh cũng phát hoảng.

"David đã lên vô nhà em," tôi rít vào tai Jake. "Nó xộc cả vào phòng tắm của em nữa..."

Jake ngẩn người ra nhìn tôi, tròn tròn mắt. "Trong lốt hình biến hả?"

"Đương nhiên. Chứ anh nghĩ nó đường đường tới xin phép mẹ em rủ em đi chơi sao?!" Tôi hét lên.

"Bình tĩnh nào, Rachel. Cả gia đình đang có mặt ở đây. Mọi người đang chuẩn bị tới bệnh viện thăm Saddler. Cả anh Tom nữa." Jake nói thêm, đưa mắt nhìn nghiêm trọng. Anh Tom của ảnh là kẻ Bị mượn xác mà.

Tôi chùng giọng xuống thăm thì. "Hình như nó biến thành bọ chết rồi bâu vào người em..."

Jake gật đầu phiền muộn. "Ừ. Chúng ta cần phải chờ đợi những chuyện như vậy."

"Hắn chọn em là mục tiêu số một," tôi gắt lên. "Anh có trông đợi điều đó không?"

"Ý em là gì?"

"Ý em là, giờ là chuyện riêng giữa em và hắn. Và em nghĩ anh biết tại sao nó là chuyện riêng của em."

Jake lắc đầu. "Nghe này, tụi mình đều cùng phe hết mà, Rachel. Em biết điều đó mà."

"Em á? Sẽ tốt hơn nếu anh cùng phe với em từ trước, anh Jake à."

"Khi nào?"

"Anh biết *khi nào* rồi đó," tôi nói. "Khi David bảo với mọi người chuyện gì đã xảy ra giữa em và hắn, và tất cả những gì em "nghe" được chỉ là một sự im lặng trống rỗng, kéo dài từ Cassie và Tobias và cả bọn."

"Đang lúc đánh nhau mà, Rachel. Thế em nghĩ anh nên làm gì? Dừng tất cả mọi người lại và

nói là David đang nói láo?"

Tôi trở mắt nhìn Jake.

Ngay lúc đó ba ảnh đi ra ngoài hiên. "Khẩn trương lên Jake. À, chào Rachel. Con có đi cùng với dì dượng không?"

Chẳng hiểu sao tôi lại buột miệng nói, "Dạ, có ạ!"

Ba của Jake đóng cửa lại lần nữa.

"Anh nghĩ David đã nói láo?" Tôi hỏi ảnh.

Jake nhìn đi nơi khác. "Anh nghĩ gì không quan trọng đâu, Rachel."

Tôi cười. "Anh biết điều gì đó, anh Jake, anh đang trở thành một thủ lĩnh thực thụ. Anh thậm chí còn trở nên đạo đức giả nữa cơ đấy. " Tôi quay lưng bước đi. "Nói với ba anh là em đối ý rồi."

"Rachel." Anh Jake rảo chân lên để bắt kịp tôi. "Em đang phiền chuyện gì à?"

"Em đang phiền chuyện gì ư? Ngoài chuyện là em chưa bao giờ mệt mỏi như lúc này? Ngoài chuyện là David đang ở ngoài kia sẵn lòng em? Chuyện gì làm em phiền đây?"

"Đúng. Ngoài tất cả chuyện đó. Ý anh là, anh hiểu em mà, Rachel -"

"Đúng, anh chắc chắn là hiểu em rồi," tôi quát lên.

"Nghe này, anh không có thời gian nghe em hỏi tới 20 câu đâu."

"Khi anh đang theo dõi David và anh biểu Ax đi cầu cứu, tại sao anh biểu Ax đi kêu em mà không phải là Cassie hay Marco?"

Jake có vẻ ngạc nhiên. Ảnh nhún vai "Anh không biết, anh cho là anh đã nghĩ nhà em ở gần nhất."

"Sai rồi. Anh nói lại đi."

Jake giận đỏ cả mặt. Nhưng rồi tôi lại một nụ cười ỏ dột xuất hiện trên gương mặt ảnh. "Anh nghĩ là David đã giết Tobias. Anh nghĩ có lẽ hắn sẽ giết anh. Anh muốn có... sức mạnh tấn công."

"Em hiểu. Anh cần em vì lối biến hình của em." Đó là một câu trả lời hợp lý. Gần như đúng sự thật. "Thôi được. Giờ anh em mình tới câu hỏi thứ hai: Anh nghĩ em đã nói gì với David ngày hôm qua? Trong căn-tin. Tại sao anh để em đi theo hắn?"

Nụ cười buồn của anh Jake càng trở nên héo hắt. Mãi một lúc lâu ảnh không nói gì. "Anh cho là -"

"Jake! Đi thôi. Rachel, nếu con cũng đi thì đi luôn nào!" Mẹ Jake đang la lớn.

Cùng lúc, cửa ga-ra mở toang và chiếc xe thùng mới toanh của gia đình Jake de lùi ra. Tôi trèo lên xe cùng với Jake và nín thinh.

Có lẽ đúng là chuyện về các lối hình biến. Có lẽ tôi quá mau mắn nhảy ngay tới kết luận. Sau

rốt, đúng là vậy.

Tôi có lối hình biến của gấu xám và voi. Cả hai lối đó đều mạnh bằng hoặc hơn lối sư tử của David. Và cũng đúng là chẳng ai trong hai đứa Marco hay Cassie có bất cứ thứ gì thắng được sức mạnh của hàm răng sư tử.

Có lẽ đó là lý do duy nhất. Có lẽ anh họ tôi đã không nghĩ tôi là một con mụ sát nhân Nikita[4] khủng điên.

Nhưng tôi phải chờ nghe câu trả lời của anh đối với câu hỏi thứ hai của tôi.

Anh Jake đã nói: "Đang lúc đánh nhau mà Rachel. Em muốn anh làm gì nào? Dừng mọi người lại và giải thích là David đang nói láo à?"

Nhưng tôi biết chắc một điều: anh Jake đang nói dối. Anh biết những gì David đã buộc tội cho tôi đều là đúng.

Không phải lần đầu tiên, tôi nhìn Jake và tự hỏi anh đã trở thành kiểu người gì. Anh ngồi đó, nom giống như bất kỳ thằng nhóc nào bị nhồi giữa những người khác trong cái xe bán tải chán phèo. Nếu bạn gặp anh đi trên phố, bạn có thể nghĩ: ồ, một chàng trai dễ coi. Nhưng bạn sẽ hồng thấy được nửa kia của con người Jake.

Nhưng rồi, tôi đoán mọi người ai cũng vậy cả. Bạn sẽ hồng bao giờ dám chắc là cái cô nhỏ xinh đẹp tóc vàng đeo hai cái túi xách Express căng phồng đi ngang qua khu thương xá kia chỉ là một con chuột dễ thương, gốc ghếch và vô hại khác của khu thương xá mà thôi.

Hay chính là tôi.

CHƯƠNG 20

Bạn nghĩ bệnh viện là tuyệt vọng? Hãy thử vô một bệnh viện nhi đi. Bạn tới một bệnh viện thường và thấy toàn người bệnh và bạn nghĩ, ồ, mấy chuyện đó chỉ xảy ra với người già thôi á. Bạn biết đấy, như bệnh ung thư phổi hay bệnh suy giảm thần kinh[5] hay thứ gì đó tương tự.

Nhưng trong một bệnh viện nhi, bạn thấy rất nhiều bệnh nhân giống y chang mấy đứa thường ngày ngồi chung xe buýt tới trường với bạn vậy. Điều đó khiến bạn lo âu.

Saddler nằm trong phòng săn sóc đặc biệt - nơi cách địa ngục chỉ tắc gang.

Mỗi phòng như vậy có bốn giường, nếu bạn có thể gọi đó là cái thứ đó là "giường" khi mà mỗi thứ đó đều có máy móc ở trên đầu bạn để theo dõi nhịp tim và não bộ và cả đồng những thứ khác chi chít dây dợ truyền dịch xanh đỏ.

Ba trong số bốn cái giường kín bệnh nhân. Giường Saddler cách xa cửa nhất. Vừa nhìn thấy anh, tôi liền nghĩ: Chà, mình tin vào cái chết ân huệ. Chẳng ai lại ham mình ở trong tình trạng... bèo nhèo đến thế.

Nhưng tôi nghĩ điều đó thiệt khủng hết biết, vì về sau tôi nghe người ta bảo rằng: chín mươi lăm phần trăm trẻ nguy ngập nhất được đưa vào đây đã sống sót. Tuy nhiên, chẳng ai dám lạc quan về Saddler. Có lẽ anh sẽ nằm trong nhóm năm phần trăm trẻ xấu số kia. Ít ra, đó là điều tệ

nhất chúng tôi nghe được từ các bác sĩ hôm đưa ảnh vào nhập viện...

Giờ thì... ờ, để tôi chỉ nói về chuyện mọi người phản ứng bằng những cách khác nhau ra sao với hai từ “phép lạ” nha. Chúng tôi gần như không thể tiếp cận được giường của Saddler, bởi vì tất cả các bác sĩ và y tá đều đang xúm xít ở đó. Vài người trông như thể họ mới được Leonardo DiCaprio[6] khen họ là hết sức xinh đẹp. Họ trông thực sự rạng rỡ. Những người khác như phát rồ. Vài người hoảng sợ.

Mẹ Saddler lú lú đui đui theo bác sĩ trưởng. “Thưa, bác sĩ Kaehler! Tình trạng con tôi sao rồi ạ? Cháu nó có sao không, thưa bác sĩ?”

Bác sĩ Kaehler có vẻ như đang nổi điên. “Sao rồi ư? Hỏi hay lắm. Câu hỏi rất hay. Tôi đã báo với bà là chúng tôi đã gặp sự cố cách đây một giờ. Tìm con trai bà ngừng đập. Chúng tôi hối hả đưa cậu ta vào phòng mổ, nhưng hoàn toàn thành thực mà nói, cậu bé sẽ không bị mổ.”

"Nhưng-" bà mẹ lên tiếng.

Viên bác sĩ làm lơ đi ấy. "Tôi dám cá cả cuộc đời nghề nghiệp của tôi là Saddler sẽ chết trong vòng một tiếng nữa. Rồi thì, trời ạ, khi người ta đang chuyển con trai bà tới phòng mổ thì thang máy trục trặc - nó bị kẹt hay sao đó. Hình như các bác sĩ và y tá bên cậu ta bị ngất xỉu. Khi họ tỉnh dậy thì thang máy đã hoạt động trở lại. Họ vội vã đẩy con trai bà vào phòng mổ thì... thì... cậu ta mở choàng mắt ra!"

“Cái gì?”

“Thì nó mở mắt ra và nói ‘Chào!’”

Mẹ Saddler ngớ ngàng. Rồi, dì té tát đẩy các bác sĩ và y tá qua một bên và lách vào đứng nhìn chằm chằm cậu quý tử của mình, không tin nổi.

Ngay lúc đó, Saddler ngồi dậy, trông ảnh khỏe re y như mới đi chơi đá bóng về.

"Làm thế nào mà như vậy được?" Ba Saddler hỏi.

Vị bác sĩ trưởng lắc đầu nguầy nguậy. “Vậy đấy. Cậu bé chẳng hề hấn gì cả. Tôi nhấn mạnh là không hề có thương tích gì. Không gãy xương, chẳng bị dập nội tạng, cũng chả bầm tím gì để mà quỳnh quít cả lên.”

Bác sĩ trưởng nổi khùng lên cũng là điều dễ hiểu. Là một nhà khoa học, ông khó mà tin vào những câu chuyện cổ tích xảy ra trong bệnh viện...

“Một phép lạ.” Mẹ Jake sẽ sàng nói.

“Tôi chả tin vào phép lạ.” Ba ảnh tiếp lời. “Nhưng điều này thật diệu kỳ. Mới hôm qua tôi còn thấy nó nằm chèo queo như khúc dồi sống vậy đó...”

Ba mẹ Saddler mừng rú, cứ ôm ấp ảnh, hôn hít, khóc, cười đủ kiểu. Thật là một cảnh tượng gai người - đến tôi mà cũng thấy cảm động hết sức.

Nhưng rồi tôi bắt gặp cái nhìn của anh Jake.

Ảnh là người duy nhất không hề vui trong buổi đại tiệc mừng vui này.

Ảnh đang quay mặt đi, cố che giấu nét giận dữ đang ánh lên trong mắt.

“Có chuyện gì vậy?” Tôi hỏi.

Ảnh chỉ thốt ra một từ. Và tôi biết là tôi đã quá mù quáng nên hồng nhận ra. Chẳng hề có phép lạ nào cả.

Jake nói: “David.”

CHƯƠNG 21

Jake và tôi lẻn ra khỏi đám đông. Không một ai chú ý vì mọi người đang mải chứng kiến phép lạ.

“Anh nghĩ David biến thành Saddler sao?”

“Phải. Mấy ngày trước anh có kể chuyện Saddler cho cả nhóm mình nghe. Lúc đó anh chợt thấy mắt David sáng bừng lên, nhưng anh không để ý. Vả lại tội mình cũng bận túi bụi mà.”

Tôi gật đầu. “Ừ, nhưng đó chỉ là lột biến hình thôi. Nếu nó quá hạn hai giờ thì nó sẽ là Saddler mãi mãi, đồng thời nó cũng mất luôn khả năng biến hình.”

“Có gì đâu, cứ mỗi hai giờ nó chỉ việc lên vào nhà tắm hoàn hình rồi lại biến hình thôi. Còn ba mẹ Saddler hả? Em nghĩ họ sẽ nhận ra con mình đột nhiên khác lạ sao?”

Jake nói đúng. Ba mẹ Saddler tưởng đã mất con, nay ảnh còn sống trở về thì mừng húm rồi... Cho nên, nếu ký ức của Saddler có xê xích gì thì họ cũng sẽ cho là lẽ thường tình thôi. Nếu Saddler chẳng còn nhớ tên bạn bè hay món ăn ưa thích của mình, hay cư xử lạ lùng, thì điều đó vẫn có thể chấp nhận được, sau những gì ảnh đã trải qua. Vả lại, Saddler vốn “cà chớn” lắm, cho nên David sẽ dễ dàng thế vai ảnh.

Làm sao mà gia đình ảnh có thể nghi ngờ nhân thân của ảnh được? Chỉ là hình biến thôi ư? Dĩ nhiên là không rồi. Bất giác, tôi quỳnh quáng cả lên.

“Vậy, Saddler... Saddler thật đâu rồi?”

Jake dăm chiêu. “Anh nghĩ chúng ta phải hỏi thẳng David thôi.”

Tôi nhìn Saddler qua kẽ hở bất chợt lộ ra giữa đám người đang chộn rộn vây quanh. Nó cũng nhìn lại tội tôi - trong ánh nhìn của nó mang đầy vẻ chiến thắng.

Thế rồi, bức tường người lại bu xung quanh giường nó. Tôi chẳng ngạc nhiên chút nào khi một giờ sau, Saddler đột nhiên đòi vào phòng vệ sinh. Sau đó nó bước lại chỗ tôi và Jake.

“Jake, Rachel, tớ mừng là anh em họ mình đã tới thăm. Thật đấy, vui lắm.”

“Mày sẽ không thoát khỏi chuyện này đâu,” Tôi nói riêng với nó.

“Không thoát á? Tao thoát rồi còn gì. Hai tội mày định làm gì? Thằng Saddler thật tiêu rồi. Giờ thì mấy con người hiền lành kia đã thấy con trai mình tai qua nạn khỏi. Vậy tội bay tính làm gì nữa hả?” Hắn dợm bước đi, rồi quay trở lại, như thể hắn vẫn còn một điều bí mật tức

cười nào đó cần thông báo. “Nè, tao cần cái hộp xanh, quý vị anh em họ à. Mang nó lại đây cho tao. Tụi mày có hai mươi bốn tiếng đồng hồ để thực hiện. Bắt đầu tính từ bây giờ.”

Hắn cười lớn tướng lên cho mọi người cũng nghe. Mọi người cũng cười theo, sung sướng vì tai họa thảm khốc nhất đã không ập lên đầu gia đình mình. Tôi và Jake cũng ráng cười mà lòng tan nát.

David đã thắng tụi tôi.

Tôi và Jake rời khỏi phòng săn sóc đặc biệt, thần thờ đi qua hành lang vắng tanh.

“Nào, chúng ta phải lập kế hoạch ngay tại đây,” Jake quyết định.

“Kế hoạch gì?”

“Trước đây chúng ta không biết mình có đang bị David rình rập, theo dõi hay không,” Jake từ tốn nói. “Nhưng bây giờ chúng ta đã biết chắc chắn nó đang ở đâu rồi. Như vậy là lúc này chúng ta đã tương đối an toàn.”

“Vậy anh tính làm gì? Trao cái hộp xanh cho nó à?”

Jake quắc mắt. “Không đời nào!”

Tôi cười mà lòng dạ rối bời. “Ừ, rồi sao nữa?”

“Hơ...anh chưa biết. Em có ý gì không?”

Nụ cười của tôi vụt biến mất. “Vậy nghĩa là sao?”

“Nghĩa là... em nghĩ chúng ta nên làm gì với David?”

Một cô y tá xuất hiện và mỉm nụ cười thường trực với tụi tôi. Khi cố đi khuất, tôi nói tiếp, “Nghe này, anh Jake, em hổng biết anh đang nhắm tới điều gì. Và anh biết không? Em hổng chắc là em thích những gì anh nghĩ về em đâu á.”

“Sao? Em đang nói gì thế?”

“Hôm trước anh chưa trả lời câu hỏi của em, anh Jake. Em muốn biết câu trả lời. Khi David rời căn-tin và em đi theo hắn, lúc đó Cassie biểu dừng nhưng anh nói hãy để em đi, chính xác là anh đã nghĩ là em sẽ làm gì hay nói gì với David?”

Anh Jake gật đầu. “Ồ. Hoá ra là chuyện đó.”

“Vâng, đúng là ‘Ồ, hoá ra là chuyện đó.’ đấy. Anh đã trông đợi em làm gì với David? Anh có nghĩ em sẽ giết hắn không? Có không? Có phải đó là lý do anh để em đi theo hắn không? Có phải đó là lý do anh biểu Ax đi kiếm em không? Bởi vì anh nghĩ em là một thứ điên khùng hung dữ mà anh có thể gọi khi nào anh cần ai đó làm chuyện gì như nhóp phải không?”

“Nghe này, Rachel, mỗi đứa trong tụi mình đều có mặt mạnh và mặt yếu.”

“Và *mặt mạnh* của em là làm một sát thủ điên cuồng phải không?” Người tôi run lên.

“Anh hổng nói vậy.”

"Anh đã KHÔNG hông nói vậy!"

"Thôi được, Rachel. Em muốn biết điều này, tốt thôi. Anh nghĩ em là đứa can đảm nhất bọn. Anh nghĩ trong một trận đánh tồi tệ nhất anh sẽ muốn có em bên anh hơn là bất cứ ai khác. Nhưng, đúng, Rachel, anh nghĩ có điều gì đó thực sự đen tối chìm khuất trong con người em. Anh nghĩ em sẽ là kẻ duy nhất trong bọn cảm thấy thất vọng nếu ngày mai mọi chuyện này chấm dứt. Cassie ghét tất cả những thứ này, Marco có lý do riêng của nó khi tham gia vào cuộc chiến này, Ax chỉ muốn về hành tinh quê nhà của cậu ấy và chiến đấu chống bọn Yeerk với đồng bào cậu ấy, còn Tobias... ai biết Tobias muốn gì thêm nữa không? Nhưng em, Rachel, em *mê* chiến tranh. Chính đó là điều khiến em trở nên rất can đảm. Chính đó là điều khiến em trở nên cực kỳ nguy hiểm đối với bọn Yeerk."

Tôi để những lời nói của anh thoảng qua tai. Tôi đã nghe, có lẽ sau này tôi mới *thấm*, nhưng tôi không hề muốn *thấm* nó ngay lúc này.

"Anh Đã nghĩ là một ngày nào đó em sẽ giết David. Lạy Chúa tôi."

"Không. Anh nghĩ em sẽ đe dọa hắn. Anh nghĩ em sẽ nói những lời làm hắn sợ. Anh nghĩ em sẽ nói những gì em buộc phải nói. Và anh nghĩ là trong cả mấy đứa tui mình, David sẽ có vẻ sợ em nhất."

Một người điều dưỡng đẩy một cái giường bệnh chậm rãi đi ngang qua. Tôi cố gắng nhìn nhận bản thân theo cách của anh Jake đã nhận ra tôi. Có đúng không? Có phải tôi *mê* cuộc chiến này?

"Anh lo cho em, Rachel. Lo hơn bất kỳ ai trong đám tui mình không kể Tobias. Anh cảm thấy cuộc chiến này đối với em cũng y như rượu với kẻ nghiện. Anh hông biết là chuyện gì sẽ xảy ra với em khi một ngày nào đó tất cả sẽ chấm dứt. Em sẽ làm gì? Trở lại là người-mua-sắm lưng danh nhất thế giới? Trở lại làm vận động viên thể dục dụng cụ và đạt điểm thứ hạng cao hay sao?"

Tôi cười cay nghiệt. "Anh lo cho em à? Vậy còn anh sẽ làm gì? Anh Jake, bây giờ anh là thủ lĩnh. Anh phải ra những quyết định sống còn. Mọi lúc. Anh đã học để làm điều đó. Và," tôi cay đắng nói thêm, "anh đã học cách dùng người. Anh dùng họ dựa vào mặt mạnh và mặt yếu của họ. Lo cho em ư? Làm giống như là khi mọi chuyện kết thúc anh sẽ trở lại làm một tay chơi bóng rổ hạng xoàng và một học sinh nghiêm túc được đấy? Anh còn chưa lên cấp ba nữa đó, và anh lại là kẻ được truy lùng ráo riết nhất của Đế chế Yeerk. Visser Ba sẽ sẵn lòng trả công nguyên một con tàu Lưỡi Rìu để đổi lấy cái đầu anh cắm trên cọc. "

Hai anh em tôi chợt lặng đi một lúc. Từ bên trong vang ra tiếng cười. David đã từ phòng tắm trở ra. Hoàn hình, biến hình trở lại và lại ổn trong vòng hai tiếng nữa. Hắn có thể làm như thế hàng tuần, có thể hàng năm. Ban đêm hắn có thể hoàn hình để ngủ, trong bóng tối hắn đủ giống Saddler. Ở trường hắn có thể hoàn hình và biến hình giữa các tiết học, trong một ngăn của phòng vệ sinh nam. Không phải lo về quần áo. Hắn mặc vừa đồ của Saddler.

Đồ sâu bọ. Thứ sâu bọ ti tiện và độc ác.

Cảm xúc trong tôi kéo tôi trở lại thực tại.

"Em sẽ không chịu thua đâu, anh Jake," tôi nói, nhìn chăm chăm xuống tấm vải sơn lót nhà bóng loáng. "Có lẽ anh đúng. Có lẽ em có vẻ khoái chuyện đó thì phải. Nhưng em vẫn biết ranh giới là ở đâu. Và em sẽ không vượt qua nó. Em không phải là cái thứ đồ điên khùng. Em biết điều em đang làm là gì."

Anh Jake gật đầu. "Anh biết là em biết ranh giới mà. Nhưng mỗi người đều tự vạch giới hạn riêng cho mình. Ranh của Cassie ở một nơi. Của Marco ở một nơi khác. Của em cũng khác nữa. Còn của anh thì..." Anh ráng cười mà không cười được. "Chẳng hạn như, ờ, anh đã thường nghĩ ranh anh vẽ ra cho mình là dùng bàn bè mình, dùng chính em họ mình để làm những chuyện nhơ nhớp cho bản thân anh. Thử đoán coi, nó không đúng sao? Xin lỗi em, Rachel."

Tôi chẳng nghĩ ra được tại sao tôi lại làm điều kế tiếp. Bởi vì tôi không thuộc kiểu người đó. Nhưng tôi ôm chặt Jake. Và anh cũng ôm chặt tôi.

Và rồi anh thì thào vào tai tôi, "Được rồi, giờ thì tội mình nghĩ cách hạ tên sâu bọ này đi."

"Anh biết trước chuyện này rồi, đúng không, ông anh họ của em," tôi nói.

CHƯƠNG 22

"Jake và mình đã suy nghĩ kỹ lưỡng," tôi nói. "Không cách gì, không còn cách nào khác. Hẳn đã dồn tội mình vô thể bí."

Tôi đưa mắt nhìn khắp lượt cả đám bạn đang tụ tập trong khu chuồng thú nhà Cassie.

"Ý bồ là gì, hẳn dồn tội mình á?" Marco cao giọng. "Cái đồ sâu bọ đó đã đánh bại tội mình á? Không thể nào. Tội mình đã từng luôn luôn đá đít được Visser Ba thế mà lại phải chịu thua cái thằng ngu đó hả? Tội hổng tin đâu à nha."

"Nghe này, mình cũng hổng thích chuyện này. Nhưng đó là thực tế, được chưa?"

Jake giơ một ngón tay lên. "Điểm quan trọng thứ nhất: David cũng có quyền năng biến hình như chúng ta. Điều đó có nghĩa là nó cũng khó bị tiêu diệt như chúng ta vậy. Và tội Yeerk đã từng cố hết sức để trừ khử tội mình. Làm sao mà tội mình thành công nếu tội Yeerk đã từng thất bại sau khi đã xài hết lực lượng của bọn chúng và tất cả công nghệ của chúng?"

Marco nhướn mày lên, miễn cưỡng tán đồng.

<Ừ, có lý đó,> Ax đồng tình.

Dĩ nhiên chẳng thấy Tobias nói gì, bởi vì Tobias không ở đó. Cậu ấy ở chỗ khác.

Jake tiếp. "Thứ hai: Có lẽ David sẽ không bán đứng tội mình cho Visser Ba ngay lúc này đâu. Nó không muốn vậy, bởi vì nó đủ thông minh để hiểu rằng bất cứ sự can hệ gì với Visser Ba đều chỉ gây nguy hiểm cho nó thôi."

"Mình hổng tin là nó đủ thông minh tới mức đó," Marco gay gắt nói. "Mình chỉ muốn nhấn mạnh là mình chưa bao giờ ưa cái thằng ôn đó. Ngay từ đầu mình đã bảo rằng tên nhóc nào nuôi rắn độc làm vật cưng thì thường hay rắc rối lắm mà..."

"Bồ thì ngon rồi, Marco," tôi nói.

"Thứ ba: hiện David đã biến thành Saddler, người anh em bà con của mình và Rachel. Mình phải làm gì đây? Chẳng lẽ lại để cho di dượng mình mất con một lần nữa? Tốt hơn hãy để David sống với họ đi đã. Hơn nữa, họ sống ở nơi khác cho nên chúng ta cũng khỏi phải đụng mặt nó."

“Mình khúc mắc ở chỗ này,” Cassie bác bỏ. “Mình không chấp nhận chuyện di dượng của bồ mất con rồi lại nhận một người hoàn toàn xa lạ thay thế. Mình thấy như vậy không ổn lắm.”

“Ừ, đúng là vậy thật,” tôi nhất trí. “Nhưng còn ai có giải pháp nào khác không?”

Cassie thủng thỉnh lắc đầu. “Vấn đề này không thể có giải pháp tối ưu được đâu. Jake à, việc em họ của bồ mất đi tuy kinh khủng thật, nhưng... chấp nhận một Saddler giả mạo quái quỷ thay thế... thì khiến mình muốn lợm giọng quá...”

“Thứ tư: nếu chúng ta trao cho David chiếc hộp xanh thì hẳn sẽ có điều hẳn muốn. Nhưng mình không nghĩ hẳn sẽ chỉ bằng lòng với nhiều đó. Có thể hẳn sẽ tạo ra một nhóm Hóa Thủ nữa để phục vụ cho mục đích ích kỷ của mình.” Jake nhấn mạnh hai chữ “có thể.”

“Đúng thế.” Marco hùng hồn nói. “Còn đây là điểm thứ năm: David đã giết Tobias mà tui mình lại tưởng thưởng cho hẳn cái hộp hay sao?”

Đột nhiên tôi nổ tung. “Ê! Bồ tưởng tui tôi thích chuyện này hả? Bồ nghĩ cá nhân tui thích chuyện này hả? Tui ghét cái thằng đốn mạt đó đến tận xương tủy. Tui sẽ tiêu diệt hẳn nếu tui... có thể... Nhưng sự thật là sự thật, trừ phi bồ điên thiệt rồi.”

Marco cười xòa. “Mình không bao giờ nghĩ rằng có ngày Rachel - Công Chúa Chiến Binh Xena - lại bị một thằng nhóc sỉ nhục. Bồ xuôi xị rồi, không ai còn e sợ bồ nữa đâu. Bồ chỉ còn là trò hề thôi á.”

Bực quá, tôi chồm lên chộp lấy cổ họng cậu ta và rít lên. “Đừng có khích mình, Marco.”

Marco chỉ cười kha kha. “Ồ, ít ra thì mình cũng lấy làm sung sướng vì điều đó. Ít ra là David đã làm lu mờ huyền thoại về một Rachel dũng mãnh. May phước là bồ còn sống sót, dù phải sống với mối hận là đã bị David xỏ mũi. Mình nghĩ, rốt cuộc thì bồ không còn là Xena nữa, nhưng có lẽ David đã là Héc-quin.”

Tôi xô mạnh Marco ra và hậm hực quay đi...

“Thôi được rồi,” Jake nói. “Mình tính thế này nha: mình sẽ nói cho David biết chỗ cất giấu chiếc hộp xanh, và một người trong chúng ta sẽ đi cùng với nó - bởi vì nó muốn chắc chắn là không hề có cái bẫy nào đang giăng ra cả. Chắc hẳn nó sẽ đòi Cassie đi cùng. Dù sao thì nhỏ cũng ít gây phiền hà cho nó nhất. Cassie, bồ hãy lo vụ này. Vả lại chỉ có bồ là biết chiếc hộp được giấu ở đâu mà...”

“Nói không phải tự cao nha, mình đã giấu nó ở một nơi mà không ai có thể tìm ra đâu. Chỉ có điều là mình đã nhờ Ax tháo nó ra rồi.”

“Cái gì?” Marco hỏi. “Rã ra rồi à?”

<Đúng,> Ax thừa nhận, có vẻ kênh kiêu. <Cái hộp gồm nhiều bộ phận quan trọng. Cassie đã yêu cầu tôi tháo nó ra thành những mảnh nhỏ để bạn ấy có thể cất giấu phân tán.>

“Và để mình có thể vận chuyển được khi đang ở lối biến hình,” Cassie nói. “Mình và Rachel...”

“Gượm đã, Rachel cũng biết chỗ giấu cái hộp sao?” Jake nhăn trán hỏi.

Cassie bối rối. “À... chẳng là một mình mình không thể mang nó tới chỗ giấu được - mình

cần có người giúp sức. Rachel và mình đã phải biến thành chuột để tới đó. Phải mất cả năm bảy chuyển chứ ít đâu, bởi vì mỗi lần tụi mình tha được có một mảnh nhỏ xíu hà.”

Jake cười lớn. “Mình biết ngay là bồ đã giấu cái gì thì đổ ai mà tìm ra.”

“Ừ, nó đã được giấu kỹ lắm, từng phần một,” tôi xác nhận.

Jake thở dài. “Đành vậy, tối nay mình sẽ gặp David-Saddler, và sẽ mang cho nó một con chuột để hấp thụ ADN.”

“Vậy cũng không tệ lắm cho David đâu,” Marco giễu cợt. “Loại người như nó thì đã là chuột rồi.”

“Ừa, bồ tính đem chuột vào bệnh viện cho nó hả?” Cassie hỏi.

“Không! Saddler giả và gia đình nó đã về nhà mình,” Jake rầu rầu. “Nó khỏe như vâm rồi nên bệnh viện chẳng có lý do gì để giữ nó ở lại. Giờ nó đang ngụ trong phòng mình, còn mình sẽ ngủ tạm trên đi-văng.”

“Trời! Bộ bồ không muốn chung phòng với David sao?” Marco ghẹo.

“Thiệt tình mình còn không muốn sống chung hành tinh với nó nữa kìa,” Jake nói. “Mình chỉ muốn tống khứ nó khỏi Trái Đất này thôi, cho dù bồ có ca ngợi nó là gai góc, thông minh hay tài ba gì chẳng nữa.”

Tất cả chúng tôi đều nghiêm trang tán thành.

Phải, David rất thông minh. Ừ, để coi nó thông minh đến cỡ nào!

CHƯƠNG 23

Tụi tôi phó thác chuyện tiếp xúc với David cho Jake.

Phần việc của tôi, Cassie, Ax, Marco và Tobias là sửa soạn - tức phải lo hàng đồng công chuyện cơ bản hết sức nhọc nhằn.

“Bồ chắc mẩm là David đang ở trong chuồng thú khi tụi mình bàn kế hoạch à?”

Tôi nhấp nhóm hỏi Tobias để đến lần thứ mười.

<Mình không thể thề là hắn đã ở trong chuồng thú được,> Tobias trả lời. <Mình chỉ có thể thề rằng mình đã thấy một con đại bàng lửa rời nhà Jake và bay đến đây. Nó đáp xuống nhà kho để dụng cụ trong trang trại của Cassie. Sau đó David chui ra khỏi lồng đại bàng lửa, rồi lại biến hình thành rắn chuông. Điều cuối cùng mình thấy là con rắn trườn vào trong khu chuồng thú.> Tobias giảng giải.

“Rắn chuông à?” Marco ồ lên. “Lựa chọn thú vị quá ta.”

“David giỏi chọn đó,” Cassie bảo. “Rắn chuông rất dễ tiếp vào môi trường quanh đây. Nó lại khôn ngoan, lanh lẹ và lại có nọc độc nữa chứ. Giả sử điều hâu đười đở mà tấn công thì nó

cũng dư sức dùng đến hàm nanh của mình.”

Tobias cười lớn. <Nó không lo lắng đến điều hâu đuôi đỏ đâu. Nó ngỡ mình chết rồi mà, nhớ không? Khi là đại bàng lửa bay đến đây nó đã trông thấy mình, nhưng nó cứ tưởng mình là một con điều hâu đuôi đỏ nào đó bay lượn quần thôi.>

Tụi tôi trở lại làm việc. Tobias bay lên cao để cảnh giới, sẵn sàng báo động khi có bất cứ ai vô tình lại gần. Tuy nhiên, tụi tôi đã chọn một nơi hoang vắng để chuẩn bị. Rất ít có khả năng tụi mình bị ai đó quấy rầy.

Tụi tôi biết chắc chắn lúc này David không lảng vảng quanh đây, bởi vì Jake đã gọi cho tôi và báo rằng David hiện đang là ông anh Saddler quý hóa ở nhà Jake, đang được âu yếm, nựng nịu quá trời, và đang được nhiều người thăm viếng.

Xem ra David đã thích nghi trọn vẹn trong vai trò của Saddler. ‘Gia đình Saddler’ sắp sửa đem con về nhà.

“Dù sao thì thời tiết cũng đã sáng sủa hơn,” Marco cảm râm. “Mình ghét phải lợp ngóp làm việc dưới trời mưa lắm.”

“Ừa, bữa nay trời đẹp ghê.” Tôi đồng ý.

<Tại sao loài người lại hay nhận xét là ngày này đẹp hơn ngày khác thế?> Ax thắc mắc. <Và làm cách nào để đánh giá chính xác là một ngày “đẹp”?>

“À, một ngày “đẹp” là một ngày nắng ráo, không có hoặc có ít mây,” tôi trả lời. “Một ngày ẩm áp mà không nóng, độ ẩm thấp bởi vì độ ẩm rất có hại cho tóc.”

<Mưa là rất cần thiết nhưng sao lại bị coi là “ít đẹp”?>

Cứ thế, tụi tôi vừa làm vừa tán gẫu đủ thứ chuyện. Tán dóc bá láp như vậy rất ngẫu hứng. Chẳng ai có thời gian để suy tính xem sẽ nói gì, mà cũng chẳng ai để ý đến chuyện mình nói có đến đâu đến đâu hay không.

Nhưng dù sao thì lúc này hay lúc kia, cái thực tế nghiệt ngã vẫn cứ chen vào cuộc chuyện trò của chúng tôi.

“Sao mình thấy thương cho bà mẹ của Saddler quá,” Cassie khơi mào trước.

“Ừ,” tôi đồng tình.

“Mình không biết họ sẽ...”

“Mà này,” Marco gạt ngang xương “Ngày có nắng ‘đẹp’ hơn ngày mưa bởi vì trời nắng thì mấy cô thiếu nữ mới được mặc váy ngắn hay quần soóc hay gì gì đó. Mấy bộ đồ mà có mấy thứ dây dợ bên trên và thường màu vàng hay đại loại vậy đó? Mấy thứ đó gọi là gì ta?

“Đồ nắng[7]?” Tôi ước mứ.

“Coi? Giờ thì mấy bồ có “đồ nắng”. Dùng để đi nắng. Mấy bồ hổng bao giờ nghe nói tới “đồ mưa[8]” mà chỉ có áo mưa tùm hụp thôi á. Đâu có ai lại trầm trồ ‘Ủi, trông bồ đẹp hết xẩy trong cái áo mưa đó’ bao giờ đâu!”

<Tôi đoán đó chắc là những loại da nhân tạo,> Ax góp chuyện.

Ngay cả Ax cũng cố phớt lờ công vụ tụi tôi đang làm, chỉ nói những chuyện vô thưởng vô phạt. Làm như anh không muốn nghĩ quá nhiều đến chuyện gì đang và sẽ xảy ra vậy.

Tobias đảo xuống. <Mình nghĩ đã đến lúc phải đi coi Jake làm ăn ra sao,> cậu ta nói. <Ax, bồ phải biến thành người ngay đi khi không có mình ở đây trông chừng.>

<Rồi, xong ngay đây.>

Ax bắt đầu biến hình. Hồi trước anh đã thu phục ADN của cả Jake, Cassie, Marco và tôi để tổng hợp thành mẫu ADN mới. Hình biến hiện giờ anh có được là một cậu thiếu niên đẹp đến nao lòng. Nhìn anh mà tôi thấy rõ cả những đặc điểm của mình và của cả những thành viên Animorphs khác trên gương mặt.

Khi Ax biến thành người thì chúng tôi đỡ phải dè chừng người ta trông thấy anh, nhưng đồng thời, Ax-con Người cũng khiến chúng tôi phải bận rộn luôn.

Người Andalite không có miệng để nói và không có ý thức về vị giác. Hai điều này gần như lấn lướt cả trí thông minh và sự đúng mực cố hữu của Ax.

“Ha ha! Tôi có hai tay khỏe để làm công việc nè,” Ax khoái chí la. “Tôi là vua. Vu-u-a. Với hai tay mạnh mẽ. M-ạ-n-h.”

Marco thở hắt ra. “Trời, tụi mình lại long r-o-n-g cùng với Người-Ax đang thủ vai Người Mưa[9] nè.”

Tôi cười vang. “Ơn trời là quanh đây hổng có miếng sô-cô-la nào.”

“Hoặc bánh cốm,” Cassie nói thêm.

“Hoặc bánh quế,” Marco hòa vào.

Cái đầu đẹp trai của Ax quay phắt qua. “Đâu, bánh quế giòn đâu? Giiòòn!”

“Ồ, không, không, Ax. Quanh đây hổng có bánh... bánh quế đâu mà.”

Rốt cuộc thì cũng tới lúc ráp mảnh cuối cùng vào công trình sáng tạo của tụi tôi. Ax và Marco đem nó đặt vào vị trí. Marco kiểm tra lần sau chót những phần di động.

“Tốt rồi,” cậu ta nói, đoạn ngược lên nhìn tôi.

“Nó phải hoạt động,” tôi nói rành rọt. “Bởi vì giải pháp này dù kinh khủng nhưng cũng đỡ tệ hơn. Nó phải hoạt động, bằng không mình... tất cả chúng ta sẽ...” tôi nhấn mạnh, “trở thành kẻ sát nhân.”

CHƯƠNG 24

David đã ranh mãnh chọn nơi công cộng làm chỗ hẹn gặp - một chỗ đông đúc, nhận nhip để tụi tôi không thể biến hình được. Đó là ngay tại tiệm Chuông Bánh Xèo, một quán ăn Mexico.

Ngoài trời, màn đêm đã buông. Những bóng đèn neon đã đồng loạt bật sáng, tất cả dòng xe cộ qua lại cũng đều sáng đèn. Thời tiết lại trở xấu. Tuy rằng không đến nỗi bão bùng như đêm hôm chúng tôi tới khu nghỉ mát, nhưng mây mù cũng làm cho bóng đêm phủ xuống nhanh hơn.

Trong tiệm, đèn sáng choang. Những chiếc ghế nhựa đều có người ngồi. Vô số trẻ nít đang hí húi bốc bánh xèo.

Để đề phòng bất trắc, chúng tôi không đi nguyên đám mà tách lẻ ra. Marco đi với Cassie. Ax, trong lốt người, đi cùng tôi; còn Jake đi lơ phơ một mình quanh quầy hàng, làm như hồng quen biết tụi tôi vậy.

Dù sao thì bầu không khí rộn ràng nơi đây cũng khiến chúng tôi dễ chịu. Nó khiến cả bọn bớt lo ngay ngáy đến cái bẫy nào đó.

Nhưng để tôi nói cho bạn hay. Nếu Visser Ba nghĩ là hắn có cơ may bắt được "Băng đảng Andalite," như cách hắn nghĩ về tụi tôi, hắn sẽ không cần làm rùm beng. Hắn sẽ không cần đưa bọn Hork-Bajir vào. Hắn chỉ cần dùng bọn Mượn Xác Người nã đạn vào nơi đó.

Tuy nhiên, ở đây đang có một chuyện động trời xảy ra, nhưng chẳng ai mảy may hay biết. Đó là tôi chỉ nói đến những người trần mắt thịt thôi, chứ chưa nói đến người ngoài hành tinh à nha.

Chuyện động trời đó là Ax đang ăn ngẫu nhiên. Tuy đã đói meo, nhưng mục đích cảnh Ax cấu xé bánh xèo, bốc đậu và thịt, chấm nước sốt cay xè thì tôi cần phải xem xét lại cái... thói thèm ăn của mình.

"Cay hén? Vị này là được gọi là 'cay' phải không?"

"Ờ, đúng là cay. Và nóng nữa."

"Ừ, trời nóng."

"Không phải! Ý mình nói là vị này 'nóng'. Và nhiệt độ... mà thôi, bỏ đi."

"Bỏ á?"

"Quên đi. Mặc kệ nó. Bỏ đi."

Ngay khi mấy từ đó vừa trôi ra khỏi miệng là tôi hối hận liền. Ax đột nhiên vút toẹt miếng bánh nhân đậu ảnh đang cầm, cho nó lăn lông lóc trên bàn.

Nhưng tôi chẳng còn tâm trí đâu mà tròn mắt lên nữa. Mắt tôi đang bận nhìn chăm chăm vào những cánh cửa, hết dò la cửa này lại soi mói cánh cửa khác.

Nó kia rồi. Saddler-David!

Nó khệnh khạng bước đi như thể nó sở hữu toàn thể thế giới này vậy. Tôi chỉ muốn lao vào cạo sạch cái nét khinh khỉnh trên gương mặt nó đi thôi. Nhưng điều đó không nằm trong kế hoạch. Nhiệm vụ của tôi là phải tỏ ra chán chường, khổ sở, phải tỏ ra nhục nhã, ê chề lắm. Có thể mới khiến cho David sung sướng, hớn hờ, và hài lòng. Có thể mới khiến nó bớt cảnh giác.

David cười khẩy với Jake, ngang nhiên đi lướt qua ảnh rồi tiến lại ngồi đối diện với tôi.

"Cút đi," nó quay qua đuổi Ax. "Chỗ này chỉ dành riêng cho loài người mà thôi."

Ax hoang mang quay đầu nhìn Jake. Jake gật đầu ra hiệu. Lập tức Ax đứng lên đi khỏi, sau đó Jake lại thế chỗ Ax ngồi gần David.

“Xin lỗi, tao không liên quan tới chuyện này,” tôi nói và dợm đứng lên.

David liền nhoài người lên, tóm lấy cánh tay tôi “Sao vậy, Rachel? Mà ghét thằng David này dữ vậy à?”

“Rachel không dính líu đến chuyện này, David. Cassie mới là người giữ chiếc hộp. Nhỏ sẽ chỉ chỗ cất giấu nó cho mày,” Jake dần giọng.

“Tao phản đối,” David hăm hỉnh làm già. “Tao muốn Rachel là người dẫn đường cho tao cơ.”

“Nhưng nhỏ không biết đường.”

David cười ha hả. “Xạo ke! Rachel biết chứ sao không.”

“Tao không biết,” tôi nói nhỏ.

“Đừng có ngốc, Rachel!” Jake nổi tam bành. “David biết hết rồi. Chắc chắn nó đã rình trong chuồng thú.” Rồi giả đồ như đột nhiên nổi cáu với mớ bánh đậu Ax vừa bỏ lại vương vãi trên bàn, Jake hùng hổ đưa tay ra gạt chúng xuống đất. Vài giọt nước sốt lầy nhầy văng cả vào cánh tay tôi.

Chẳng thèm xin lỗi xin liếc gì hết trọi, Jake chỉ găm găm nhìn tôi đầy đe dọa.

David liền chồm người ra trước, vào việc ngay. “Nghe đây, thỏa thuận là Rachel sẽ dẫn tao tới chỗ cái hộp. Tất cả tội bây phải theo sau, và phải giữ khoảng cách ít nhất là ba trăm mét.”

“Mày muốn tất cả tội tao đi theo mày à?” Jake ngờ vực hỏi.

“Dĩ nhiên, chớ không thì làm sao tao biết được tội mày đang ở đâu?”

Jake làm bộ như đang lúng túng lắm.

“Rachel sẽ dẫn tao đến chỗ cái hộp. Tội bay không được ra khỏi tầm nhìn của tao và phải ở trong hình dạng người. Rồi, tao và Rachel sẽ vào lấy cái hộp. Xong xuôi, tao sẽ chào vĩnh biệt tội mày luôn. Rồi tội bay cứ việc tiếp tục kháng chiến chống Yeerk. Còn tao sẽ trở nên giàu có.”

Jake lặng lẽ gật đầu.

Tôi cãi bướng. “Em hồng chịu vô trách với nó đâu. Em hồng tin cái bản mặt nó!”

“Làm vậy đi, Rachel,” Jake quát nhỏ.

Tôi nhu mì gật đầu, ra vẻ cam chịu.

David nhìn xoáy vào mặt tôi qua con mắt của Saddler. Liệu nó có nghi ngờ gì không nhỉ? Tôi có đóng kịch quá đà không nhỉ?

Chợt, nó nhoài người ra, chà đám bánh đậu ướt nhoét vào tay áo sơ-mi của tôi, rồi phá lên cười sảng sặc.

Tự nhiên tôi bật khóc nức nở - một điều mà tôi hiếm khi làm.

CHƯƠNG 25

David và tôi cùng bay - nó ở trong lồng đại bàng lửa, còn tôi là mòng biển. Nó bắt tôi phải bay trước để nó bay ngay phía sau. Nếu nó mà trở chứng muốn tấn công tôi thì coi như vô phương chống đỡ. Tôi như chiếc tàu bay giấy đang độ sức cùng chiếc Bô-ing 747.

Tôi dẫn đường đến khu công trường xây dựng bỏ hoang, nơi tất cả những rầy rà của chúng tôi bắt đầu, nơi mà Hoàng tử Elfangor đã trao cho chúng tôi quyền năng biến hình. Và đó cũng là nơi David tình cờ vớ được chiếc hộp xanh kỳ diệu...

<Á à,> David gầm gừ. <Nơi tao không ngờ nhất lại chính là nơi tụi mày cất giấu.>

Tôi nín thinh. Tôi chỉ vỗ cánh bay.

Jake, Cassie, Marco và Ax trong lồng những con chim săn mồi bay lẻo đẻo theo sau.

Tôi sà xuống chỗ mấy tòa nhà đang xây dở dang. Chúng chỉ là bốn bức tường bê tông với vài cái lỗ, chứ chẳng có cửa nẻo gì. Tôi đoán nó vốn là dãy nhà vệ sinh trước khi bị phá hủy hoàn toàn. Hoặc là các quầy hàng thức ăn nhanh cũng nên. Ai mà biết! Cũng chẳng cần quan tâm.

Tụi tôi đáp xuống ngay giữa khoảng đất hoang tàn, vương vất đầy vỏ lon bia và Coca-Cola. Lại có cả những đồng xu bần ngòn ngòn phơi gan cùng sương gió đã lâu ngày.

<Giữ nguyên lối hình đó,> David ra lệnh.

Tôi đứng yên nhìn nó thay đổi, nhìn gương mặt ngạo mạn của David lòi ra khỏi cái vỏ chim dài khoằm. Liếc lên, tôi thấy bọn bạn đang quay tròn trên đầu, làm theo lời David bảo.

Bóng tối phủ đầy. Bọn bè tôi là những cái bóng xám in hình lên nền mây đen thui.

“Giờ mày hoàn hình được rồi đó, Rachel. Nhưng ngay lập tức mày phải biến thành chuột liền đấy.”

Tôi không thèm trả lời. Tôi chỉ lẳng lặng làm theo.

Khi tôi đang thay đổi, David giả lả. “Rachel, tao thật không phải với mày khi xử sự thế này. Ý tao là, nếu mày mà không hoang đại đến thế thì tao đã bảo mày bỏ phút cái đám lôm côm kia đi mà theo tao. Xời, ai mà thèm lưu tâm là có bọn Yeerk ở trên Trái Đất chứ? Với quyền năng Hóa Thú, chúng ta sẽ có bất cứ cái gì chúng ta muốn...”

Tôi bắt đầu biến thành chuột. Đó là lối hình biến tôi đã làm một lần trước đây cùng với Cassie. Nó hẳn phải là kiểu hình biến mà tôi muốn làm lại lần nữa. Nhưng David phải tin là tôi đã biến hình thành chuột để giúp Cassie giấu các mảnh rời của chiếc hộp xanh.

Người tôi teo rút lại cực nhanh. Những vỏ lon bia giờ tròn trùng trục như những chiếc xe bồn. Lông chuột trắng xù ra khỏi cơ thể tôi, phủ đầy cánh tay, cổ, lưng và trùm gọn bộ đồ biến hình của tôi. Hai cẳng chân tôi quắt lại thành những mẩu thịt cùn cốn, ngọ ngọ. Cánh tay tôi cũng vậy. Không thể đứng vững nổi nữa, tôi té oạch xuống.

Tôi càng co rút, quắt queo bao nhiêu thì David càng phình ra bụi xự bấy nhiêu. Nó hết một con quái vật cao cả triệu dặm!

Mặt tôi bành ra, rồi tóp hẹp lại thành cái mũi hồng lúc nào cũng khụt khịt, tai tôi xòe ra hai bên đầu. Và từ nút xương sống, tôi nhận thấy cảm giác tê tê khi cái đuôi chuột xấu xí, còi cọc thò ra.

David bắt đầu biến hình, nhưng mất một lúc tôi hổng nhận ra. Mãi cho đến khi tôi thấy nhiều vảy sọc ca-rô mọc ra và thay thế dần làn da hắc. Rồi tay và chân hắc bắt đầu teo nhỏ lại, biến mất như làn khói và tới lúc đó thì tôi đã chắc cú được lối hình biến của hắc.

Hắc đã biến hình thành một con rắn chuông.

Hắc từ từ teo nhỏ lại, nhưng vừa tiếp tục biến hình, hắc vừa quấn thân rắn nhót nhẩy màu nâu vàng của nó quanh người con chuột-tôi. Cái lưỡi rắn của nó thè lè, thò thụt đớp không khí liên hồi.

<Chỉ cần sai chệch một chút, Rachel - mày sẽ được ném đôn liền tức thì.> David gằn nhỏ giọng với tôi rồi gào to lên cho tất cả bọn bạn tôi nghe, buộc họ phải lùi lại.

Các bạn tôi đang lao ào ào trong những tia nắng le lói cuối cùng, bổ xuống đậu trên những bức tường bao quanh tụi tôi. Một chim ưng, một điều mướp và hai ó biển - tất cả đều là kẻ thù truyền kiếp của chuột.

<Bốn đứa tụi bay phải hoàn hình mau. Tính trò phản phé là tao xơi tái con chuột này liền.>

David ngoác cái mồm rắn, phô cho bọn bạn tôi thấy những cái nanh truyền nọc độc đang huơ huơ cách tôi có vài phân.

Tôi biết chuột nhanh lắm, nhưng làm sao mà nhanh bằng con rắn chuông đang sẵn sàng tuôn nọc kia! Hơn nữa bản năng chuột của tôi đưng rắn là sợ khiếp vía.

Và cả tôi-con người cũng sợ luôn.

CHƯƠNG 26

<**N**ào, bốn đứa tụi bay hãy hoàn hình ngay rồi phải biến hình liền tức thì,> David đòi hỏi.

<Biến thành con gì?> Jake hỏi.

<Gián!>

<Cái đó không có trong thỏa thuận!> Jake gầm lên.

<Xì! Mày tưởng tao ngu dữ vậy hả, Jake? Mày tưởng tao sẽ biến thành chuột cho bốn đứa tụi mày xúm vào chén gọn à? Đừng có mơ nha!>

<Thôi được,> Jake bằng lòng.

<Nhanh lên, nếu không mày sẽ mất thêm một người em họ nữa bi giờ, Jake.> David thúc ép.
<Biến thành gián mau. Chấm hết! Lớ xớ là tao cần cho Rachel một phát liền.>

Tôi biết về lo-gic thì anh Jake sẽ làm theo. Phần nhận thức của con người trong tôi nhận biết được điều đó. Nhưng bộ não chuột trong tôi chỉ cảm nhận được sự nguy hiểm. Đột nhiên, toàn thân chuột của tôi tê cứng lại vì quá khiếp vía. Tôi chẳng thể nhúc nhích được lấy một cơ bắp. Tôi run bần bật.

<Tao muốn mày giữ lời hứa đấy,> Jake yếu ớt nói.

<Tao giữ lời mà, Jake,> David độ lượng trả lời.

Mười phút sau, các bạn tôi đã hoàn hình và biến hình xong xuôi. Bốn con gián nhỏ lồm nhồm phía xa xa con rắn.

David lại hoàn hình.

Tôi thấy nó nhìn quanh và cúi xuống nhặt lên một vật giống như chai bia. Nó lục lọi và tìm thấy một cái nắp.

<Cho tới giờ mọi chuyện đều quá ổn,> Anh Jake thì thầm với tôi.

<Đúng. Chỉ hy vọng hần không phát điên lên vì tội mình,> Tôi đáp.

<Cassie cho rằng hần sẽ chơi theo đúng kiểu mà tội mình nghĩ,> Anh Jake nói.

Nếu có miệng hần tôi đã phì cười rồi. Anh Jake rất nể Cassie vì khả năng “đọc” được người khác. Tôi cũng nể. Mặc dù, tôi tự nhắc mình, Cassie cũng không tưởng được mức độ độc ác của David có thể tới cỡ nào đâu.

<Dù sao thì, tội mình cũng có một kế hoạch dự phòng nếu hần bắt đầu dẫm bẹp cả đám tội mình,> tôi nói.

<Không hần là một kế hoạch dự phòng hết xảy đâu,> Marco ủ dột nói. <Có vẻ giống một kế hoạch dự phòng thực sự lâm ly luôn á.>

David cao vọt lên và to ra, to nữa khi hần bắt đầu trở lại dạng người. Tôi thấy hần cúi xuống nhặt lên một cái gì như vỏ chai bia. Hần lục lọi và tìm ra được cái nắp.

<Tới lúc rồi đó,> tôi truyền ý nghĩ cho Jake và các bạn.

<Nó lấy cái gì vậy?>

<Đúng như chúng ta dự kiến: một cái chai.>

<Bia hay nước ngọt?> Cassie hỏi.

<Coi giống chai Pepsi.>

<Tui đoán chắc cũng ngon.> Marco nói.

<Gián có cảm nhận được vị không hở?> Ax thắc mắc.

David cúi xuống, bắt một trong bốn con gián lên. Hần mở nắp cái chai hứng bên dưới con

gián và thả nó vào trong chai.

<Ê, làm cái gì kỳ vậy?> Marco la toáng lên.

David cười hề hả. “Tao đưa tụi mày đến chỗ an toàn ấy mà.”

<Mày đang làm cái gì thế?!> Jake hỏi.

“Yên tâm, tao giữ lời mà,” David nói vẻ xuề xòa. “Tao sẽ không làm hại tụi bay đâu. Tao chỉ muốn bảo đảm tụi bay không làm gì tao thôi. Nào, ở yên đây nha để tụi mình kết thúc sự vụ.”

Lần lượt, David xúc mấy đũa bạn tôi thả vào trong chai Pepsi. Rồi hắn vặn chặt nắp chai lại.

“Rachel, giờ chúng ta cùng đi lấy cái hộp xanh nào.” David cất giọng hăng hái. “Giờ thì bọn bạn mày vô phương tiếp ứng cho mày rồi.”

Tôi thấy bốn con gián nằm chen chúc trong chai. Nếu một người thử hoàn hình thì chắc chắn sẽ đè bẹp mấy con gián kia, hơn nữa, hoàn hình trong chai chỉ tổ có kết cục là bị miếng chai ghim sâu vào da thịt thôi.

David đưa cái chai lên ngang tầm mắt, cười ghê rợn. “Tao đã làm được cái việc mà Visser Ba và cả Đế chế Yeerk làm không nổi! Tao đã tóm được toàn hội Animorphs!”

<Mày chưa có cái hộp mà,> tôi nhắc nó.

“Tao sẽ có, Rachel. Nếu mày muốn đám bạn mày còn sống nguyên thì mày phải đưa tao cái hộp xanh.”

Cassie bắt đầu gào. <Tụi mình sẽ bị kẹt trong lốt gián! Tụi mình sẽ bị kẹt vĩnh viễn!>

David bỏ cái chai xuống.

“Mày có hai giờ, Rachel. Hai giờ cho đến khi bọn nó mãi mãi là gián. Nào, khôn hồn thì đi lấy chiếc hộp xanh mau.”

CHƯƠNG 27

Bên dưới cái nền xi-măng của tòa nhà không-bao-giờ-hoàn-tất kia là một đường cống bể lam nham. Lập chập trên bốn chân chuột, tôi dẫn David đi.

Đường kính của ống cống chỉ chừng một tắc rưỡi thôi, nhưng đối với chuột thì đó quả là một đường hầm khổng lồ.

<Chui xuống hả?> David hỏi hộp hỏi.

<Chứ sao,> tôi đáp.

<Mày đi trước đi,> nó bảo.

Tôi hình mũi hít quanh miệng cống, mù tịt, co rúm trong đêm. Tôi hít một hơi thật sâu. Dù

sao thì cũng đỡ ghê hơn lần tôi biến thành mối và phải đào đất.

Tôi bò men theo thành cống và rơi ịch xuống đồng lá mục và phân. Tôi đã kiểm tra lộ trình này với Cassie từ trước rồi mà.

Tôi lanh lẹ chạy ngang đường hầm vài phân. David xó rớ rớt vập mặt xuống trước.

<Aaaaaahhhh!>

<Coi chừng cái bậc đầu tiên đó,> tôi nói.

<Tao chẳng thấy gì hết!>

<Tất nhiên, chúng ta đang ở trong lòng cống ngầm mà,> tôi nói.

<Đừng có làm tao điên đó nghe, Rachel.> David gắt gỏng.

<Mảnh hộp đầu tiên được giấu ở cuối ống cống này,> tôi nói và chạy đi, dò dẫm tìm đường. David bám sát theo sau.

<Tốt hơn đừng có tính chuyện gài bẫy tao,> David dọa. <Mày mà lộn xộn thì đừng có hòng ra khỏi đây. Và rồi đám bạn mày sẽ phải vĩnh viễn sống cuộc đời sợ bình thuốc xít.>

<Thế, mày định làm gì với cái hộp xanh?> Tôi hỏi cho có chuyện.

<Mày hỏi làm gì?>

<Vì tò mò thôi,> tôi nhũn nhặn đáp.

<Tao sẽ cần người giúp sức. Kiểu như một băng nhóm í mà.>

<Vậy mày không sợ một khi mày trao cho ai đó quyền năng biến hình thì họ bỗng sinh lòng... phản mày à.>

David cười ngạo mạn. <Mày nghĩ tao chịu để chuyện đó xảy ra sao? Có tội mày ngu ngốc mới mắc sai lầm như vậy. Tao thông minh hơn tội mày nhiều. Chính vì vậy mà tội mày thua. Tao sẽ cẩn thận, chỉ chọn những đứa đàn độn, cum cúp tuân lệnh tao thôi.>

Tôi trợn tròn đôi mắt chuột. Bắt đầu rồi, bản ngã của tên này bắt đầu lộ ra rồi đó.

<Đây là mảnh đầu tiên,> tôi nói.

<Đâu?>

<Ấn vào đây nè, mày sẽ cảm thấy nó cho coi.>

<Làm sao mà đem cái mảnh này ra khỏi đây được?>

<Thì đi giật lùi. Tới một nhánh cống thì chúng ta có thể quay đầu.>

<Thôi được, mày tha mảnh hộp đi.>

Tôi dùng hàm răng chuột sắc lẹm ngoạm lấy miếng phụ tùng rồi kéo giật lùi ra, thỉnh thoảng đụng ịch vào mũi David.

Tụi tôi thấy nhánh cống và quẹo vào.

<Còn mảnh hộp kế tiếp ở đâu?>

<Ở ngay trong đường cống nhánh này. Nhưng chúng ta phải mang mảnh này ra ngoài trước đã.>

<Cái gì? Sao không tập trung tất cả các mảnh tại đây rồi mang ra miệng cống một thể?>

<À, tại... tại... tao không nghĩ ra,> tôi lớn lên.

<Dĩ nhiên là không rồi,> hắn trả lời ra vẻ chiếu cố. <Nhưng làm vậy được mà, mày nghĩ vậy không?>

<Ờ đúng. Tao đoán là được.>

<Dẫn đường đi!> David ra lệnh.

Tôi mò mẫm đi trong nhánh cống thứ hai. Lúc này tim tôi đập thành thịch, mạnh đến độ tôi có cảm giác như David cũng nghe thấy và sinh nghi...

Nhưng không, tôi phải thiết cẩn thận để nuôi tính tự cao tự đại của hắn, tôi phải đóng vai một con nhỏ đã bị đánh bại, đã bị làm cho bẽ mặt. Sự đề phòng của hắn đã giảm sút. Hắn đã giết Tobias. Hắn đã đặt bẫy tụi bạn tôi. Còn phải e ngại gì nữa chứ?

<Tất cả đã sẵn sàng chứ?> Tôi phát giọng truyền riêng tư tới các bạn của mình.

<Sẵn sàng,> Cassie trả lời, vẻ tội đồ. <Xin Thượng Đế tha thứ cho điều con sắp làm.>

CHƯƠNG 28

Tôi vẫn tiếp tục men theo ống cống. Qua những bãi bùn, nước đọng và rác rưởi. Băng ngang lỗ sâu bọ đủ loại.

Đường hầm ngọt ngào, tối như bụng. David vẫn bám theo sát nút.

Tôi đã đến gần... gần lắm rồi.

Không khí trong lành... Không! Không! David sẽ nhận ra mất... Đánh lạc hướng... mình phải đánh lạc hướng nó.

Đường cống tự dưng mở ra, ăn thông vào một nơi mà tụi tôi cảm thấy như một cái hang. Đó là một khoảng rộng chừng ba tắc vuông, có thép dằn xung quanh, nhưng mùi không khí thoáng đãng không thể che giấu đi đâu được với cái mũi chuột của tôi.

Bất ngờ, tôi chột điếng người khi nghe có tiếng rừ rừ mơ hồ vang lại.

<Cái gì đó?> David hoành hợ. <Có tiếng gì vậy?>

<Chắc là nước chảy trong cống,> tôi thản nhiên nói.

David cùng tôi xắn xổ đi vào hang. Tất cả những gì tôi cần làm là nhảy trở ra đường cống nhánh lúc này, trước David, cho cửa hang sập lại nhốt David bên trong. Nhưng nếu tôi phóng ta thì nó sẽ biết ngay.

<Mùi ở đây lạ quá,> David nói.

<Ừa,> tôi đồng ý.

Cả David và tôi, không ai thấy ai. Nhưng tôi có thể nghe thấy tiếng những bánh xe đang quay trên đầu nó.

Một tiếng chuyển động đột ngột.

David biết rồi! Nó sẽ chạy ra miệng hang mất thôi!

Tôi phóng đại ra chặn đường nó. Hai túm lông bết bết va ình vào nhau. Nhoáy một cái, David đã đề lên tôi và phùng mang trợn má dùng răng cắn xé mặt tôi.

<Mày nghĩ mày gạt được tao à?> David gầm rú.

Tôi xổ ra được, đứng châu đầu vào David, mặt đối mặt. Cả hai đều be bét máu.

Cửa hang thông ra nhánh cống nằm ở phía bên phải tôi, tức bên trái David. Cả hai cùng ở khoảng cách như nhau, cả hai cùng mù tịt.

<Sẵn sàng nha,> tôi gần giọng nói với Jake. <Phải hết sức sẵn sàng. Em gặp chuyện rồi.>

David nhào tới, nhưng lần này tôi lách xuống cái mồm hau háu của nó, rồi bật tung người lên, hích cho nó mất thăng bằng.

Tôi hồi hải trườn ra miệng hang.

Chết sống!

Trời! David đã đón được đuôi tôi, ghì lại. Tôi chẳng thể với tới David, mà nếu cố quay lại thì cả hai sẽ quay tròn như con chó nghịch cái đuôi của mình mà thôi. Có thể David sẽ cùng tôi thoát khỏi cái bẫy này.

<Tóm giỏi đấy, David,> tôi khiêu khích.

<Mày đừng hòng thoát.>

<Hử?>

Tôi chột cong người lại, David tưởng tôi tấn công. Nhưng không, ráng nén cơn đau trời gầm, tôi nhai luôn cái đuôi của mình.

<Aaaaaahhhh!> Tôi gào lên khi miếng da cuối cùng đứt lìa.

<Khôôôngggg!> David gào thét điên cuồng khi bị bỏ lại với một mẩu đuôi vài phân trong miệng.

Tôi vừa chạy trốn chết ra lối thoát, vừa hét. <LÀM LIỀN ĐI! NGAY LẬP TỨC!>

Cánh cổng thép sập xuống, nếu tôi còn đuôi thì ắt hẳn cũng bị nó nghiền đứt rồi.

David tông nhào vào thanh chắn, tê điếng. <Không! Khôông!> Nó gào lên.

Bất ngờ, có ánh đèn chiếu sáng khắp nơi. Một tia sáng chiếu thẳng vào mặt tôi. Tôi nheo mắt y như người thợ mỏ ngoi lên mặt đất sau nhiều ngày ở dưới hầm khai thác than.

<Ê, mấy bồ chiếu cái đó qua chỗ khác được không?> Tôi gắt.

Trong ánh sáng của hai ngọn đèn pin, mọi thứ hiện rõ ra.

Đất bên trên cổng được đào lên, để lộ ra thành cổng. Rồi ống cổng bị cắt ra để gắn chặt cái lồng thép vào một cái đầu.

Chưa kể đến cái cửa trượt đã biến cái hộp thành một cái lồng. Một cái bẫy.

Qua những song thép, David ngược cặp mắt chuột nhìn những gương mặt bu xung quanh nó: Ax, Marco, Jake, Cassie và tôi vừa hoàn hình xong.

<Làm sao... làm sao mà bọn mày thoát được khỏi cái chai?> David gầm ghè tức tối.

Ngay lúc đó, Tobias từ bầu trời tối thui sà xuống đậu ngay trên đỉnh lồng.

<Ừa... nhưng mày...>

<Đã chết chứ gì?> Tobias hỏi nhạo. <Không đâu. Mày đã giết lầm một con điều hâu đuôi đỏ khác ló xó lạc vào tầm ngắm của mày rồi. Chính tao đã đập vỡ cái chai, cái chai mà tụi tao cố ý bày ra cho mày sử dụng đó...>

“Nè, David, tụi tao biết mày núp trong chuồng thú nghe lỏm hết từng lời tụi tao bàn bạc với nhau rồi. Vì vậy tụi tao dàn ra cảnh tượng thương tâm là Rachel bị lãng nhục. Tụi tao biết mày mê thích việc bắt nhỏ phải tuân lệnh mày mà.”

“Mày biết mảnh hộp tao với mày vừa lượm lên là cái gì không? Một mẫu đồ chơi ghép hình Lego đó,” tôi nói.

<Tụi ta đã đoán trước mi sẽ phản ứng như thế nào, nên tính toán đầu vào đấy cả rồi...> Ax bảo.

<Thôi được,> David xuôi xị. <Rồi, tụi bay thắng. Đành vậy, tao chấp nhận. Thôi, để tao đi lo việc riêng của tao.>

Không ai nói tiếng nào.

<Này, tao nói nghiêm chỉnh đó nghe Jake há? Jake, mày là đấng quân tử phải không?>

Tôi đưa mắt nhìn Jake. Trông anh như đang chán sống rồi. Tôi ngoắt qua Marco, cậu ta đang nhìn chăm chú vào hư vô.

Cassie bật khóc.

David đã không hỏi ai là chủ mưu của tất cả chuyện này. Dù là ai thì cũng phải hiểu rõ cảm

xúc của nó lắm, nó cần củng cố cái bản ngã của nó qua việc chọn tôi làm “bạn đồng hành”. Dĩ nhiên, Cassie đã tiên liệu tất cả, từng bước một, sau khi cả tôi và Jake đều chịu thua, không tìm ra cách nào khác.

Đối với Cassie, đó là một giải pháp đỡ khắc nghiệt hơn - ít ra thì không ai phải chết.

Nhưng dù sao thì cuộc đời David đã chấm hết - cả cuộc đời ông anh họ Saddler của tôi cũng vậy. Rốt cuộc thì người ta cũng sẽ tìm thấy xác của Saddler thật, và sau đó họ sẽ vỡ lẽ: thì ra chẳng có phép màu nào cả...

<Không!> David rên rỉ khi bắt đầu nhận ra sự thật nghiệt ngã đang đổ ập lên mình. <Ôi! Không! Không! Không!>

Khi biến hình, chẳng đứa nào trong chúng tôi có đồng hồ, nhưng Ax luôn canh được chính xác thời gian.

Anh Jake nhìn Ax. Ax hồng bừng lộ chút cảm xúc nào. Nhưng tôi đủ hiểu Ax để biết rằng anh chẳng thích thú gì chuyện đó...

<Hắn biến hình được mười ba phút rồi,> Ax thông báo.

<Không! Không! Không! Tụi bay sẽ không làm vậy đâu,> David gào to.

“Mày đã tìm cách giết tụi tao,” Jake nói. “Mày đe dọa nạp tụi tao cho Visser Ba. Đó là chưa tính đến những gì mày đã gây ra cho Saddler và gia đình nó...”

<Mày lấy quyền gì mà phán xét tao?> David rít lên. <Mày hồng phải Chúa Trời!>

“David, tụi tao phải chiến đấu lâu dài với bọn Yeerk. Cuộc chiến này có thể sẽ không bao giờ kết thúc,” Jake hạ giọng. “Tụi tao không thể để cho mày tiêu diệt tụi tao đâu. Tụi tao còn phải cứu cả loài người nữa. Đó là mục tiêu cốt tử.”

Jake lúng túng nhìn Cassie, rồi nhăn mặt nhún vai, tỏ vẻ như chính anh cũng không muốn nghe những lời mình nói.

“Tụi tao phải làm điều mà mày đã làm với tụi tao thôi,” tôi tiếp. “Luật rừng mà: giết hoặc bị giết.”

Đoạn tôi nhìn các bạn. “Tụi mình không nhất thiết phải bu quanh đây. Như vậy lộ liễu quá, không an toàn đâu. Để mình tui canh chừng David là được rồi.”

<Tôi cũng ở lại để theo dõi thời gian,> Ax xung phong.

Tôi gật đầu.

“Em không cần phải tự làm một mình, Rachel,” Jake bảo. “Tất cả chúng ta đều quyết định giải pháp này mà.”

“Việc này không làm em bức xúc. Nhưng nó sẽ làm tất cả mọi người khó chịu.”

Dĩ nhiên Jake không tin tôi. Cả Cassie, Tobias, và có lẽ cả Marco nữa cũng chẳng tin. Nhưng không ai nhúc nhích, cũng chẳng ai nói gì.

“Nè, mấy bồ đi hết đi!” tôi gầm lên. “Đi mau! Mấy bồ gây sự chú ý cho người ta bị giờ. Lỡ có

ai đi ngang thì sao? Đi đi!"

Jake gật đầu. "Ừ," ảnh đáp gọn lỏn.

Ảnh Jake là một thủ lĩnh giỏi. Ảnh biết khi nào cần dùng mỗi đứa tụi tôi. Ảnh biết khi nào cần bảo vệ tụi tôi. Ảnh biết phải bảo vệ càng nhiều thành viên trong đội của ảnh càng tốt trước những gì sắp xảy ra.

Ảnh kéo tay Cassie và gọi Marco, Tobias rời đi.

<Tụi mày không được làm vậy,> David năn nỉ. <Tụi mày không được làm vậy.>

<Được mười lăm phút rồi,> Ax nói.

Tôi nhắm mắt lại và ước gì mình không phải nghe những lời đó. Nhưng đó là giọng truyền ý nghĩ và tôi không thể tránh né được.

CHƯƠNG 29

Cần phải hết hai giờ cho David trở thành một *nothit* - người bị kẹt trong lối biến hình.

Chỉ hai giờ thôi, nhưng hai giờ kinh hoàng ấy luôn đọng mãi trong tâm trí tôi. Dù có sống cả trăm năm nữa thì đêm nào trong giấc ngủ tôi cũng vẫn luôn bị ám ảnh bởi tiếng gào la, đe dọa, nguyên rủa, van nài, chửi bới của David.

Khi chắc chắn hẳn đã bị kẹt trong lối chuột, tôi và Ax biến hình thành đại bàng đầu bạc và điều mướp, thay phiên nhau quắp con chuột ra bãi biển, qua những con sóng gầy cạnh tới một tảng đá nhỏ xíu nằm chơi vơi cách bờ một dặm.

Ở đó còn có rất nhiều con chuột khác, lại ê hề thức ăn nữa. Nhưng sóng và đá khiến cho con người luôn tránh xa nơi đó.

Tụi tôi để David ở đó và bay về.

<Rachel?> Ax gọi.

<Hả?>

<Tôi nghĩ... tôi... sẽ không bao giờ muốn nói đến chuyện này nữa.>

Tôi không trả lời. Tôi vẫn nghe văng vẳng giọng truyền của David thét gào với theo tụi tôi. <Khôông!>

Cuối cùng, giọng thét đó bị bỏ lại phía sau...

Tụi tôi bay ngang qua khu nghỉ mát Marriott, nơi đã được chấp thuận làm nơi tổ chức Hội nghị Thượng đỉnh. Nó vẫn còn nguyên cảnh đồ nát, toí bời nhưng không hề thấy bóng dáng của các vị lãnh đạo cấp cao đâu cả. Đội quân sửa chữa đang tất bật làm việc.

Có lẽ họ đã quyết định dời Hội nghị tới một địa điểm khác. Tôi vẫn không hình dung ra họ

sẽ giải thích toàn bộ vụ việc này như thế nào. Thật khó mà loan tin rằng họ đã bị một đám voi và tê giác phá quấy.

Sau đó có cái gì trào dâng trong tôi. Đột nhiên tôi cảm thấy mình trở nên mỏng manh và yếu ớt quá. Tôi bỗng trở nên yếu mềm đầu. Nhưng bằng cách nào đó, những niềm vui tôi từng có khi đối mặt với những trận chiến, sự vui sướng tôi đã có từ những trận đánh mà phần thắng dường như là bất khả thi đã... ờ, tôi đoán có lẽ tôi đã lớn lên thêm một chút.

Chúng tôi không bao giờ nghe về David nữa. Ít nhút cũng không trực tiếp. Nhưng sau đó vài tháng, tôi nghe một thằng bé trong trường kể về một mòm đá.

Nó bảo đó là mòm đá bị quỷ ám. Khi nó và gia đình dong thuyền đi ngang qua, nó thề rằng chính tai nó đã nghe thấy giọng rên rầm “Không! Không! Không!”

HẾT TẬP 22

[1] Chihuahua là giống chó cảnh Mexico, nhỏ nhất thế giới (NDBS)

[2] Doberman là giống chó săn thuần chủng Đức. (NDBS)

[3] Tên con cá voi trong bộ phim *Free Willy* của Mỹ sản xuất năm 1993 (NDBS)

[4] Nhân vật trong bộ phim hành động của Pháp *La Femme Nikita* sản xuất năm 1990 (NDBS)

[5] Nguyên văn: Alzheimer’s hay còn gọi là Alzheimer’s Disease là một bệnh gây ra do tế bào não và thần kinh tủy sống bị suy giảm, bệnh thường xuất hiện ở người già trên 65 tuổi. (NDBS)

[6] Leonardo DiCaprio: nam diễn viên điện ảnh lừng danh của Mỹ từng thủ vai Jack trong phim *Titanic* (NDBS)

[7] Nguyên văn: sundresses (NDBS)

[8] Nguyên văn: raindresses (NDBS)

[9] Nguyên văn Ax-man doing his Rain Man impersonation: chơi chữ Ax-man và Rain Man: Tên một bộ phim hài của Mỹ. (NDBS)

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>